

கா ர கீ கா ல்
அம்மையார்
பு ர ண ம்.

மூலமும்
அரும்பொருளுவமைச் செய்யுட்டிரட்டும்.

இ லை
கா ர கீ கா ல்

குவொனமா பாடசாலை திரேகதேரும, ஒபிசியே தககாதெமியுமாயி,

தம்பி-புருஷோத்தமப் பிள்ளையவர்களால்

தொகுக்கப்பட்டு

சென்னை

ஆனந்தா அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1906.

முகவுரை.

காரைக்கா லம்மையார் புராணமானது, ஸ்ரீ சேக்கிழார் நாயனாரால் எழுதிச் செய்யப்பட்டுள்ள பெரியபுராணத்துளொருபகுதியென்பது அறிஞரெவரு மறியக்கிடந்ததே.

அப்புராணத்திற்குச் சில பண்டித கிராமணிகள் உரையெழுதியிருக்கின்றார்கள். அறிவினுங் கேள்வியினு மளியனாகிய யானும், அங்ஙனமோருரை எழுதவந்தேனல்லேன். மற்றென்னையெனின்? ஒரு நூன்முகமாகப் பல நூற்களிலுள்ள விஷயார்த்தங்களை யுணர்த்தும் புத்தகங்கள், பிராஞ்சபாஷையிலுள்ளனபோலத் தமிழிலுமிருக்கின் நலனென்னும் பேரவாவென்னைத் துரப்ப, பத்திரசம பெருக்கெடுத்துச் சொற்கவை பொருட்சுவை முதலியவற்றோடு பொலிவுற்று விளங்கும் அப்புராணத்தையே வியாசமாகக்கொண்டு, அதிலுள்ள வரும்பொருட்களுக்கு மேற்கோளாகப் பற்பல நூற்களில், ஆங்காங்கு ஆன்றோர்களாற் கூறப்பட்டமைந்து கிடக்குஞ் செய்யுட்களிற் சிலவற்றை எடுத்துத் திரட்டுவானெண்ணினேன். அவ்வெண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டி, நெடுநாளாகத் தமிழ் நூற்கட் பலவற்றிலுஞ் சொன்னயம பொருணய முதலிய வழகு நிரம்பி மலிந்துகிடக்கும் அருஞ்செய்யுட்களிற் சிலவற்றை யெடுத்து, இயன்றவரையிற் புராணிகர் கருத்தொடு பொருத்தி, ஒரு நூலாகத் தொகுக்கலாயினேன்.

அமிழ்தினு மினிய தமிழெனு மடந்தை மாட்டெனக் குள்ள தண்டாக்காதலொன்றே இத்தகைய நூலொன்றைத் தொடங்க வற்புறுத்தி, நூலொடுபழகிய நுண்ணுணர்வில்லா யானும் ஏதோவொன்றை யச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் பழியையு மென்மீதிற் சுமத்திற்று. இது சமயசசார்பை மேற்கொண்டு தொகுக்கப்பட்ட தன்றென்பதற்கு, யான் சைவசமயி யல்லனென்பதே போதியசான்றாகும்.

இந்நூலைத் தொகுப்பதற்குச் சீவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலிய பெருங்காப்பியங்களும், பன்னூற்றிரட்டு முதலியனவும் பேருதவி செய்தமையின், சங்கமருவிய நூற்களிற் கிற்சிலவிருந்து மிறந்தமைபோன்றமையின்,

(மணிமேகலை)

“.....அரும்பெறன் மாமணி

பொங்கு திரைக்கடல் வீழ்த்தோர் போன்று.”

அவைகளைபுணர்ந் துவக்கும் பேற்றறுத் துன்புற்றுக் கிடந்த தமிழகத்தவர்கட்கு, அவைகளை யச்சிட்டு வழங்கி, இன்றி யமையா வுபகாரம்புரிந்து இருகடர்வழங்கும் வையத்து ளென்றுஞ் செல்லா நல்லிசை நிறுவிய மகாமகோபாத்தியாயர் உத்தம தானபுரம்-பூமித்-வே. சாமிநாதையரவர்கட்கும், இராமநாதபுரம் கனம் - பாண்டித்துரைத்தேவர் முதலிய தமிழ்மாமானிகட்கும், ஏனைய பதிப்பாசிரியர்கட்கும் யானுமென்னனைய தமிழ் மாணவர்களும் எஞ்ஞான்றும் நன்றியறிதலுடையவர்களாயிருக்கும் கடமை பூண்டுள்ளேம்.

இந்நூலெழுதத் தொடங்கியதுமுதற் பூர்த்தியாகும்வரையிற் பலவாற்றினு மெனக்குப் பேருதவி புரிந்துவந்த காரைக்கால் வித்துவானும், பிராஞ்சு கவர்ண்மெண்டு வித்தியாசாலைத் தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதருமாகிய ம-ஈ-ஈ-பூநீ - பா. வேங்கடராம நாயுடவர்கட்கும், புதுவைக் கவர்ண்மெண்டு வித்தியாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும், எனதாப்த நண்பருமாகிய ம-ஈ-ஈ-பூநீ - சி. பங்காரு பத்தரவர்கட்கும் என்னுடைய வந்தனத்தை நன்றியறிவுடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

மேல்வரு மவையடக்கச் செய்யுட்களிற் பெரும்புலமை வாய்ந்த ஆன்டோர்களைல்லாந் தாங்களியற்றிய நூற்களுக்கு எவ்வளவோ தங்களை அருகரராக் கியவையடக்கங் கூறியிருக்கின்றமையின், ஒன்றுக்கும் பற்றாதவனாகிய யானு மவையடக்கங் கூறு மாறெங்ஙனம் ! எனது சிற்றறிவை விளக்குவதோர் மொழி தமிழிலெனக்குப் புலப்படாமையின், அவையடக்கங் கூறிலேனெனப் பெரியோரென்னை யிகழ்வரோ !

காரைக்கால்,

தம்பி - புருஷோத்தமன்.

III

மேற்கோளாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட

No.	பாடங்கள்	செய்யுட்கள்.	No.	பாடங்கள்.	செய்யுட்கள்.
1.	திருக்குறள்	17	36.	குசேலோபாசனம்	18
2.	சீவகசிந்தாமணி	64	37.	கந்தபுராணம்	8
3.	சிலப்பதிகாரம்	9	38.	மெருந்தேவனாபரதம்	1
4.	மணிமேகலை	10	39.	ரம்பிரண்டாராமபதிருவந்தாதி	1
5.	வீரபாபதி	3	40.	பட்டினத்தடிகள்	8
6.	சுண்டலகேசி	1	41.	தாயுமானஸ்வரிகள்	6
7.	பெரியபுராணம்	8	42.	பிரமோத்திரசாண்டம்	2
8.	கம்பராமாயணம்	54	43.	தேவபாவணி	18
9.	தேவாரம்	9	44.	காமபுராணம்	1
10.	திருமந்திரம்	3	45.	திருக்குறளுடைய புராணம்	2
11.	நாலடியார	20	46.	கடவுடைய புராணம்	6
12.	ஒளவையார் தனிப்பாடல்	6	47.	விநாயக புராணம்	3
13.	மறவியிருதி	6	48.	தனிகைப்புராணம்	3
14.	திருவிளையாடல் புராணம்	54	49.	சீவனெய்விளையாடல்	1
15.	நடைபாடல்	8	50.	புது புராணம்	2
16.	விலிபுத்தூரார் பாடல்	2	51.	திருப்பெருந்தலைப்புராணம்	1
17.	அரிச்சந்திரபுராணம்	18	52.	வாயுக்கதை	1
18.	நளவேணபா	8	53.	திருக்கூற்றிப்புராணம்	1
19.	சாஞ்சிப்புராணம்	17	54.	சாஞ்சிகுண்டம்	16
20.	பத்துப்பாட்டு-முடிவுரை	1	55.	திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்	1
21.	„ பொருநராறுப்புடை	2	56.	சைவசமயோதி	1
22.	„ பட்டினப்பாலை	3	57.	திருவாலங்காட்டுப்புராணம்	1
23.	„ மதுரைக்காஞ்சி	2	58.	கும்பா தனிப்பாடல்	1
24.	ஞானமணி	1	59.	கஜேந்திரமோகூடம்	1
25.	புறப்பொருள் வெண்பாமாலை	1	60.	இளநாப பதிற்றுடல்	1
26.	நன்னூல்	2	61.	சீவனடியார்	1
27.	நலவழி	1	62.	அருணகிரிநாதர் திருப்புகழ்	1
28.	நன்னெறி	3	63.	சீவனடியார் தாள்	1
29.	அறநெறிச்சாரம்	3	64.	சீவனூல்	19
30.	திருக்குறள்	4	65.	அருளுகை மன்னியம்	1
31.	சிறப்பஞ்சமூலம்	3	66.	சுண்டலையார் ததம்	1
32.	சுவதசுமோததம்	1	67.	சாவித்திரி	2
33.	கவியப்பிரபந்தம்	1	68.	இராமலிங்கசுவாமிகள் பாடல்	1
34.	சீகாந்ததிப்புராணம்	2	69.	அஷ்டபிரபந்தம்	11
35.	பிரபலிகை	42	70.	சீர்புராணம்	2

அவையடக்கச் செய்யுட்டிரட்டு.

சீவகசிந்தாமணி.

கற்பாலு மிழந்தமணியுங்கழுவாதுவிட்டா
னற்பாலழியுந்நகை வெண்மதிபோனிறந்த
சொற்பாலுமிழந்தமறுவும்மதியாற்கழுவ விப்
பொற்பானிழைத்துக் கொளற்பாலர்புலமைமிக்கார்.
முந்நீர்ப்பிறந்த பவளத்தொடு சங்குமுத்து
மந்நீருவர்க்கும் மெனின்யார்வை நீக்குகிற்பா
ரிந்நீர்வென்சொற் பழுதாயினுங் கொள்பவன்றே
பொய்ந்நீர வல்லாபபொருளில் விண்டுகுதுமென்பார்.

குண்டலகேசி.

நோய்க்குற்ற மாந்தர் மருந்தின் சுவைநோக்ககில்லார்
திக்குற்ற காதலுடையார் புகைத்திமை நோக்கார்
போய்க்குற்ற மூன்று மறுததான புகழ்கூறுவேற்கென்
வாய்க்குற்ற சொல்லின் வழுவுமவழு வல்லவன்றே.

பெரிய புராணம்.

அளவிலாத பெருமையராகிய
அளவிலாவடியார் புகழ்கூறுகேன்
அளவுகூடவுரைப் பரிதாயினும்
அளவிலாசை துறப்பவறைகுவேன்.
தெரிவரும் பெருமைத் திருத்தொண்டர்தம்
பொருவருநீசீர் புகலலுற்றேன்முற்றப்
பெருகுதண் கடலுற்றும் பெருநகை
யொருசுணங்கீனை யொக்குநதகைமையேன்.

செப்பலுற்ற பொருளின் சிறப்பினால்
 அப்பொருட் குரையாவருங் கொள்வரால்
 இப்பொருட்கென்னுரை சிறிதாயினு
 மெய்ப்பொருட்குரியார் கொள்வர்மேன்மையால்

அருளினீர்மைத் திருத்தொண்டறிவருந்
 தெருளினீரிதுசெப்புத் தற்காமெனின்
 வெருளின்மெய்த் மொழிவானிழல்கூறிய
 பொருளினாகுமெனப் புகல்வாமன்றே.

வில்லிபுத்தூராமுவார் மகாபாரதம்.

கன்னபாக மெய்களிப்பதோரளப்பிறொல்கதைமுன்
 சொன்னபாவலன் றுகளறுசுகன்றிருத்தாதை
 யன்னபாரதந்தன்னை யோரறிவினே னுரைப்ப
 தென்னபாவமற் றென்னை யின்றென் சொலாதுலகே.
 மண்ணிலாரணநிகரென வியாதனாவகுத்த
 வெண்ணிலா நெடுங்காத்தையானறிந்தியம்பல்
 விண்ணிலாதவன் விளங்குநீ டெல்லையையுமன்
 கண்ணிலாதவன் கேட்டலுங் காண்டலுங் கடுக்கும்.
 முன்சொலாகிய சொல்லெலா முழுதுணர்முனிவன்
 றன்சொலாகிய மாப்பெருங்காப்பியந்தன்னைத்
 தென்சொலானுரை செய்தலிற்செழுஞ் சுவையில்லாப்
 புன்சொலாயினும் பொறுத் தருள் புரிவரே புலவோர்.
 முன்னுமாமறை முனிவருந்தேவரும் பிறரும்
 பன்னுமாமொழிப் பாரதப்பெருமையும் பாரேன்
 மன்னுமாதவன் சரிதமுமிடை யிடைவழங்கு
 மென்னுமாசையால் யானுமீதி யம்புதற்கிசைந்தேன்.

திருவிளையாடற் புராணம்.

நாயகன் கவிக்குங்குற்ற நாட்டிய கழகமார்தர்
 மேயவத் தலத்தினோர்க்கென் வெள்ளறிவுரையிற்குற்ற
 மாயுமாறரிதன் றேனுநீர் பிரித்தன்னமுன்னுந்
 நாயகிம்பால்போற்கொள்க சுந்தரன் சரிதந்தன்னை.

'கவைக்கொழுந்தழுநூச் கவைகண்ட ஆனிமையோர்
கவைக்கவின்னமுதாயின துளக்கமில் சான்றோ
ரவைக்களம் புகுந்தினிய வாயால வாயுடையார்
செவிக்களம் புகுந்தேறுவகிறியனென் பனுவல்.

பாயவாரி யுண்டுவர் கெடுத்துல கெலாம்பருகத்
தூயவாக்கிய காரெனச் சொற்பொரு டெளிந்தோ
ராயகேள் வியர்துகளறுத்தால் வாயுடைய
நாயனூர்க் கினிதாக்குப நலமிலேன் புன்சொல்.

ஆல்லையீதல்லை யீதென மறைகளுயன்மைச்
சொல்லினாற்றுதித்திளைக் குமிச்சுந்தரனாடற்
கெல்லையாகுமோ வென்னுரை யென்செய்கோவிதனைச்
சொல்லுவேனெனு மாயையென் சொல்வழி கேளா.

காஞ்சிப்புராணம்.

இழித்த சொற்புணர்த்தெளியனே னியம்பியகவியுங்
கழித்தவை வகையில்க்கணவழுவுக்குக் காட்டாப்
பழித்திடா தெடுத்தாளுவர்பல்வகைச் சுவையுங்
கொழித்த நாவினராகிய வழுத்தபுகுணத்தோர்.

எழுத்துப் போலியு மெழுத்தெனவாளுவரதுபோற்
புழுத்தநா யினேன் பிதற்றியசெய்யுட்போலியையும்
பழுத்தகேள்வியோர் கைக்கொள்வரென்பதுபற்றி
விழுத்தநாணினேன்சிவகதைவிளம்புதற் கிசைந்தேன்.

நெறிவழாவுமை பூசண்போனெறி பிறழ்ந்தோ
னெறிதருங் கலுங்கைக் கொளுங்குச்சி யெம்பெருமார்
கறிவினமேலவர்காப்பியப்பனுவல்போலறிவின
குறிபிலேன் கவிப்புன் சொலுங்கொள்வது வழக்கால்.

கம்பராமாயணம்.

ஓசை பெற்றுயர் பாற்கட லுற்றொரு
பூசை முற்றவு நக்குபு புக்கென
ஆசை பற்றி யறையலுற்றேன் மற்றிக்
காசில் கொற்றத் திராமன் கதையரோ.

நெய்தி னெய்யசொன் னூற்கலுற்றே னெனை
வைதவைவின் மராமர மேழ்தொனை
எய்த வெய்தவற் கெய்திய மாக்கதை
செய்த செய்தவன் கொண்ணின்று தேயுத்தே.

வைய மெண்ணை யிகழவு மாசெனக்
செய்தவும் மிதியம் புவதுயாதெனில்
பொய்யில் கேள்விப புலமைமிறோர் புகல்
தெய்வ மாக்கள் பாட்சி தெரிக்கவே.

துறையடுத்த விருத்தத் தொகைக் கனிக்
குறையடுத்த செவிகளுக் கோதில் யாழ்
நறையடுத்த வகண நன்மாச் செவிப்
பறையடுத்தது போலுமென் பாவரோ.

முத்தமிழ்த் துறையின் முறைபோகிய
உத்தமக் கவிகட் கொன்றுணர்த்துவென்
பித்தர் சொன்னவும் பேதையர் சொன்னவும்
பத்தர் சொன்னவும் பன்னப் பெறுபவோ.

அறையு மாடரங்கும்மடப் பிள்ளைகள்
தறையிற் கிறிடி ற்றச் சருங் காய்வரோ
இறையு ஞான மிலாதவென் புன்கள்
முறையி னூலுணர்ந் தாரு முனிவரோ.

தேம்பாவணி.

முறையடுத்தருணரீலாருண் மூழ்கிய வுவப்பிலன்ன
துறையடுத்தள்ளியுண் னூர் துணிவிலானென்னை நோக்குந்
குறையெடுத்தனை யென்றன்னார் கொடுஞ்சினத் துருக்கனன்றோ
பறையெடுத்த துலகங் கேட்பப் பழித்தெனை நகைக்கனன்றோ.

வண்டமிழினிதற் கேட்டமடக் கிளிகளற்றும் புற்சொற்
கொண்டுமிழ்ந் துரைப்பனாலோர்குறையெனக்கேளார்கொல்லோ
வுண்டமிழ்துமிழ்ந் தாடிஷென்ன வுலகொருங் கரவுவாள் டெந்நன்
பண்டமிழ் துண்டியாங் புற்பாடுவாடுகக்கக் கேட்பார்.

வருந்திய நசையானும் வரைந்தவைவரைந்து காட்டத்
திருந்திய தமிழ்ச்சொல்லில்லாற் சென்பபுலன்கைப்ப நல்லோர்
பொருந்திய குறைகணைக்கிற்பணர்ந்த மட்கலத்தைப்பாரா
தருந்திய வழுதுநன்றேலருத்தியோடருந்தல் செய்வார்.

பிரபுலிங்க லீலை.

அடலுறுமல்லமனரிய சீரொடு
படுதலினயந்து பாராட்டி மன்முறை
மடனிகு முலகமென் மொழியை வருதுவர்க்
கடலிலு மூழ்குவர் காலமொன்றினே.

அரிச்சந்திர புராணம்.

நீர்கொள்வார் பாலோடு நேருற்றாற் பதர்கொள்வார் நெல்லோ
டுற்றால்
நார்கொள்வார் பூவுற்றால் வேர்கொள்வார்திற் சிறிது நறையுண்
டாயின்
சீர்கொள்வார் புன்சொல்லுஞ் செஞ்சொல்லுஞ் சேர்ந்தொன்றிற்
சேராப்புன்சொல்
யார்கொள்வா ரென்பது சற்றறியாமற் சிறியேனா வரைக்கின்
றேனே.

புருடனார்க் கேந்திழையார் பொருளுறாபபதெனப் பிறர்தம்
பொருளே வெளவுந்
திருடனார் மேலவருக்கற முரைப்பதெனச் சிறிய தென்கு துள்
ளிக் [குக்
கருடனார்க்குப் பறவைகற்பிப்ப தெனவனந்தந் கண்ணுளார்க்
குருடனார் வழிகாட்டலெனப் பெரியோர்முன் சிறியேன் கூற
லுற்றேன்.

தண்டலையார் சதகம்.

வள்ளுவர் தூலாதிபல தூலிலுளவரும் பொருளை வண்மையாக
வுள்ளபடி தெரிந்துணர்ந்து பெரியவர்கண் முன்னுணு மொருவன்
போலப்

பள்ளமுது நீருலகிற் பரவுபழமொழி விளக்கம் பரிந்துகூறல்
வெள்ளைமதியினன் கொல்லத் தெருவதனி லூசிவிற்கும் வினைய
தாமே.

சைவ சமயநெறி.

தேசிகனோக்காற்றாமிரந தீருமுயிர்க் கிந்நூலி
னாறுஞ் சொல்லாய்தவந் நோக்கார்.

நளவெண்பா.

வெந்ததுகண் வேழத்தை வேரிக்கமலத்தின்
தந்துவினாற்கட்டச சமைவதொக்கும-பைந்தொடையில்
தேன்பாடுநதார் எனன்றன் மெய்வத் திருக்கதையை
யான் பாடலுற்றவிது.

குசேலோ பாக்கியானம்

சுனை கடன் முகிலைப் பார்த்ததெ னீருவரைக்
கழிப்பிமன்னுயிர்க் கெலாமினிதா
னையெனக் கௌரதெனினுபம
முகிலே புரியுமென் செய்யுளின் புகரை
நினைவரு முழுநூலுணர்ந தவரகற்றி
நீடுல சுணக்கினிதாக்க
வனையரையான் கௌரதிருநதினு
புதுபுரிந்திடல வர்க்கியல்பே.

திருக்குற்றால புராணம்.

புகழ்தரு மறைக்குறேலோன் புடார்க்குன புரத்தின்மேன்மை
நிகழ்தரநிகழ்த்தவல்லை நீகொலென் மெனது நெஞ்சே
யிகழ்தரவெழுநதநாஹு பிரசையுந் தினம்போராடி
யகழ்தர நாணந்தேகிற்ற தாசையே வென்றதம்மா.

ஒளவையார்.

நல்லார்பிறர்குற்றநாடார் நலந்தெரிந்து
கல்லார்பிறர்குற்றங் காண்பரோ—அல்லாத
வென்போல்வாரென்னை மிகழ்வரோ வென்கவிக்குப்
பின்பாரோ சொல்வார் பிழை.

சீரு புராணம்.

படித்தலத்தெழுகடல் குலகிரி நிலைபதற
வெடுத்துவீசிய சண்டமாருதத் தினுக்கெதிரே
மிடித்துநொந்த சிற்றெறும்பொரு மூச்சுவிட்டதுபோல்
வடித்தசெந்தமிழ்ப் புலவர்முனியான் சொலுமாதே.
அடியடித்தொரும் வழுவலால் விதிவிலக்கறியேன்
படிபடித்தசெஞ் சொற்புலவோர் முனம்பகர்தல்
இடியிடித்திடுமாரவாரத் தினுக்கெதிரோர்
நொடிநொடிப்பது போலுமொத்திருந்த தென்னுலே.

கந்த புராணம்.

ஆனசொற்றமிழ் வல்ல வறிஞர்முன்
யானுமிக்கதை கூறுதற்கெண்ணுதல்
வானகத்தெழும்வான் கதிரோன்புடை
மீனிமைப்ப விரும்பிய போலுமால்.
குற்றமே தெரிவார் குறுமாமுனி
சொற்றபாவினு மோர்குறை சொல்வராற்
கற்றிலாவென் கவிவழுவாயினு
முற்றுநாடிவல்லோ ருய்த்துரைக்கவே.

நீதி நூல்.

வெயிலினைச் சோதிசெய்வான் விளக்கிடல் போலுங்காகங்
குயிலினுக் கிசையுணர்த்துங் கொள்கையே போலுநட்ட
மயிலினுக் குணர்த்துங் கானவாரண மெனவும்யாவும்
பயிலுல கிற்குநீதி பகரயான் றுணிவுற்றேனாள்.

பானுவின் கதிரையுண்ட பளிங்குகொளி செய்தல்போலும்
வானுலாங் கொண்டல்பெய்யு மழையினைத் தழையிற்றாங்கித்
தானும்பெய் தருவைப் போலும் தமிழொரு மூன்றுமாராய்ந்
தானுவார் கவிசொல்லுவார் முன்னறிநிலைன் பாடலுற்றேன்.

முடவரே யாடவந்தார் முன்னின்று பார்த்துவக்கத்
திடமொடு மூகர் பாடசசெவிடர் கீகட்டதி சயிக்கக்
கடலுல கினிற்கண் டென்னக் கனவினுங்கலையைத் தேரா
மடமையினுலகநீதி வகுத்திடத் துணிந்தேன் மன்றோ

பயன்கொள் ளோரதனை நல்கும புகழுநிலநென் றோரார்
வியன்சினைவளைவு நோக்கார் வினைந்ததிங்கனி பறிப்போர்
கயங்கொள்சேறகற்றித்தெண்ணீர்கைக் கொள்வாரொன்ன ஆலி
னயங்கொள்வதன் திற்ப் பானினவையநோக்கார் மேலோரோ

வேலைவாயுண்ட நீலா மேகஞ் சிந்தினுமே சிந்திங்
காலிடைக் கொண்ட நீலாக்கழனியக் காற்கு நல்கும
பாலர்கற்றவையாசான்பாற்பகர்வர் யானு ளுணர்ந்த
சிலர்பாற்கற்ற தன்னோர் செவியுற நவின்னேனம்மா

வழுமொழித் தாளன்மேலார்வழககெனலாவிந் துலைத்
தழுவுமினெனவன் னோரைத்தாழ்ந் திடன்மிகை கீழோரைத்
தொழுதிடப்பினு மாகொன்றே தூற்று வரவொவாளா
வழுதிடத்தனிற் பேறில்லையாதலின்மென நன்றால்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

புதுவை வித்துவான்,
மகா-ஈ-ஈ-ஸீ பு. அ. பெரியசாமிப்பிள்ளை
அவர்கள் இயற்றிய

நேரிசை ஆசிரியப்பா.

தேன்மலர்ப் பொருட்டு ஈன்முகப் புத்தேன்
படைத்தலிவ் வலகிற் பரனரு டன்னாற்
சேக்கிழார் பெருமான றிருவாய் மலர்ந்த
புகழுறும் பெரியர் புராணத் தொன்றா
வறைகா ரைக்கா லம்மையார் புராணந்
தனையா தரவரத் தான்கொண் டதற்கே
யரும்பொரு ளுரைக்குறிப் பாங்காங் கெழுதியு
மிலைமறை காயெனப் பலநூ லதனு
ளருகிக் கிடக்கு மருஞ்செயுள் பலவு
முவமை கொடுத்து மொருநா றெகுத்துப்
பலநூல் களிணும் பழகிய வறிவையிவ்⁴
வொருசிறு நூலே தருமெனக் கருதி
யச்சிட்ட டருளின னன்னவ னியாரெனிற்
கடலெடுத்தெறியுங் குடவளை முத்த
மறுகெலா நிறைந்து மடவார் நடக்கப்
பருக்கைக் கற்போ லுறுத்தலிற் சிவப்புற்
றடிமலர் பொருஅ தஞ்சி யொதுங்கு
மதுவையூற் றும்பொழிற் புதுவையம் பதியான
சாற்றரு மவோக்காத் தம்பிப் பிள்ளையு
மெய்ம்மை சேர்கற்பி னம்மணி யம்மையு
மிழைதவக் கடலி லெழுந்த சந்திரன்

மழையென வழங்குஞ் செழுமலர்க் கரத்தான்
 பிராஞ்சுப் பாடையிற் பெரிதும் வல்லவ
 னமிழ்தென விளங்குந் தமிழெனப் பறிமோ
 ராழ்கட லதனுண் மூழ்கிய புலவன்
 பற்பல பாடை பயின்ற நாவலன்
 அன்புஞ் சாந்தமு மருளு மீகையு
 மென்பன வோருரு வெடுத்தெனப் பொலிவோன்
 புருஷோத் தமனெனப் புகலொரு பெயர்க் குத்
 தக்கசற் குணங்கள் சார்ந்திடப் பெற்றோன்
 மிக்க “ஓப் பிசியே தக்கா தெமி” பெனுந்
 தீத்தர் பெற்றுத் திகழும் பெருமையான்
 நலமார் புதுவை நகர்க் கொலேழ் கல்வே
 திரெக்தே ராகச் சிறக்குஞ் சீமான
 புகன்றிடு மென்பாற் பொன்போ லன்பன்
 தம்பியென் னுந் தனிப்பெய ரோனே
 யன்னவன் றனக்கு மன்னுயிர் வுலக
 மென்னகைம் மா றிங் கிழைத்திடு மம்ம
 வாழ்குக வன்னோன் மனைவிமக் களுடன்
 மங்கல மாக வாழ்குக மன்னோ.

புதுவைக் கவன் மெண்ட் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

மகா-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ சி - பங்காருப்பத்தரவர்கள்

இ ய ற் றி ய

ஆசிரியப்பா.

உலகெலா மென்ன வொருவ னடியெடுத்த
 துதவிடப் பெற்றவ் வுத்தம னருளாற்
 சேக்கிழார் பெருமான் றிருவாய் மலர்ந்த
 புணைதபு பெரியர் புராணத் தொன்றா
 மிக்கெழில் பெறுகா ளைக்கா லம்மையார்

புராணம் தனக்குப் பொருந்து மிடந்தொறுஞ்
 சொற்சுவை பொருட்சுவை துதைத்தழ குறறுப்
 பன்னூ லதனுட் பாவிக் கிடக்கு
 மருஞ்செயுள் பற்பல வாங்காங் கெடுத்தே
 யுவமை கொடுத்து முரைக்குறிப் பெழுதியு
 மணிகா ரைக்கா லம்மையார் புராண
 வரும்பொரு ளுவமைச் செய்யுட் டிரட்டென
 வொருநூ ரெகுத்ததை யுளக்கனி வதனா
 னச்சிட் டிலகினுக் கருளின னம்ம
 அன்னவ னியாரெனி னறைகுதுங் கேண்மோ
 கடலொரு புடையினிற் கல்லெனக் கறங்கத்
 தடம்பனை யொருபுடை யிடம்பட வுடுத்துப்
 பொற்றேர் புனைந்தென வுற்றபூ வரசு
 வளர்ந்திரு மருங்கு மலர்ந்து வயங்கப்
 பீடுபெற வகுத்த மாடமலி மறுகின்
 எழின்மிகப் படைத்த பொழில்சூழ் புதுவைப்
 பதிக்க ணறிஞர் மதிக்க வாழ்வோன்
 பெரும்புகழ் பூண்டு பிறங்கு மவோக்காத்
 தம்பிப் பிள்ளை தவத்தினிற் றேன்றியிப்
 பெருங்குணக் குன்றைப் பெறற்கிவன் றந்தை
 யென்னோற் றுன்கொ லென்னோற் றுன்கொ
 லெனப்புலி யெடுத்தெடுத் தியம்பிட நின்றவன்
 மெய்ம்மை பொறுமை மேன்மை யடக்க
 மன்புகண் ணோட்ட மாதிய வாகப்
 பொருந்துசற் குணத்தாற் புருஷோத் தமனெனப்
 பகரும் பாக்கியம் படைத்தவ னம்ம
 தன்னைப் போலவே மன்னிய பிறருங்
 கலைக்கடன் மூழ்கிக் களித்திடு பாக்குக்
 கங்கணங் கட்டிய கருணைக் குன்றம்
 பிறங்கு மினிய பிராஞ்சுப் பாடையில
 வரம்பறு கல்வி ரிரம்பப் பெற்றவன்
 அமிழ்தினு மினிக்குந் தமிழ்ப்பாடையினு

மிலக்கிய விலக்கண மலக்கறப் பயின்றோன்
 கற்றவர் புகழுங் கல்விக் களஞ்சியம்
 கணிதா டவியிற் களிக்குஞ் சீயம்
 பரோப காரம் படைத்த சிந்தையன்
 குணமெலா மோருருக் கொண்டெனப் பொலிவோன்
 பொன்னே யன்ன வென்னரு நண்பன்
 தக்க “ஒப்பிசியே தர்கா தெயி” யெனு
 மெடல்பெற் றிட்ட விழுமிய சீரான்
 நிலவும் புதுவைக் கலவைக் காலேஜ்
 திரெக்தே ரென்னத் திகழ்ந்திடுஞ் செம்மல்
 தக்கோர் புகழுந் தம்பி யென்னு
 மெழிற்பெயர் கொண்ட விருந்தவத் தோனே
 பன்னூல் களையும் பயின்ற வறிவை
 யிந்நூ லொன்றே யினிது தருதலின்
 செந்தமிழ் பயில்வோர் சிரத்திற் கொள்வரால்
 ஆதலி னதற்கு நன்றி யறியக்
 காசினி யென்றுங் கடமை பூண்டதால்
 வாழிய வன்னோன் மனைவி மக்கள்
 வாழிய வாழிய வாழிய மன்னே.

காரைக்கால் கவர்ண்மெண்ட் பாடசாலைத்
 தமிழ்ப் பிரதம பண்டிதர்
 மகா - ஈ - ஈ - ஸ்ரீ. பா-வேங்கடராம நாயடு
 அவர்கள் இயற்றிய

நிலமண்டில வாசிரியப்பா.

ஏரார் பசுந்தோட் டிலகுறு செங்கேழ்
 வாரார் சிதமென் வன்னையங் கொடிமிசைப்
 பாய்தலிற் பம்புறும் பவளக் காடென
 ஏய்வுற நுண்டா தெண்டிசை போர்ப்பப்

புதுமணங் கமழ்ந்து பொங்கொரு கோடி
 மதுகர முரலுமொண் வனசப் பொகுட்டிடைத்
 திருமக ளிலங்குந் தெய்வதப் பொய்கையங்
 கரைவயிற் கங்குல் கதிரவற் கொதுங்கிக்
 குடிபுகுந் தென்னக் குளிர்நீழ லுறுசெந்
 தொடைநற ளூற்றுந் தோமறுதேமாந்
 தண்டலை யின்றேத் தொண்டொடி மகளிர்
 பண்டொடர் பாடலின் வண்டல் பயிலவக்
 கோட்டிடை யிருந்துவாழ் தேகக் குயிலெலாஞ்
 சேட்டிளம் பல்லவச் செங்கதிர் சுலவுறக்
 கோதுதோ லுதிர்ந்தக் கொம்பனார் கான்மரைப்
 போதின்வாய் வீழ்வுறும் பொற்பார் மாண்பது
 மின்னென விளங்குசெம் மேனியம் மகளிர்
 கின்னரக் குரனலங் கேட்டுமெற் றெய்துவான்
 அனலிடை மூழ்கியோ ரருந்தவ மியற்றினன்
 மனமுலந் தர்ச்சனை வழிபடு மாறெனுஞ்
 சவியது பொருந்திச் சார்வுறு மேதிசெய்க்
 குவளைகண் மிதிப்பக் கொப்புளித் தெழுநறாக்
 கோரைக் காலெலாங் குதிகொளப் பாயுமூர்
 காரைக்காலெனுங் கவினக ரென்ப
 அத்தலந் தன்னி னவதரித் திடுசிவ
 பத்திசே ரடியார் பவந்தெறு சுசிலை
 புனித வதியெனும் பொங்குசீ ரம்மையார்
 நனிபுகழ் விளக் குமோர் நற்பெரும் புராணத்
 தாங்காங் குள்ள வற்புதப் பொருட்டுகெலாம்
 பாங்கார் வள்ளுவப் பனுவன முதலவாம்
 பன்னூற் கடலுட் பரந்து கிடந்தநன்
 மின்னார் நித்தில மேற்கோ ளெல்லாந்
 துரீஇத் தொடுத்தனன் றுலங்குநூற் புலவோர்
 மரீஇக் களித்திடு மாறுவா னமுதென
 வீங்குநீர்ப் பிறழ்வுறு மென்சேல் கைதையம்
 பூங்குறும் பராகப் பொடிமேய் பொழுதத்

தாம்பலம் பசுமுகை யசைதலிற் சாரையாம்
 பாம்பின் றலையெனப் பரத்துகன் னுடுடைப்
 பொன்னூர் புரிசைப் புதுவையம் பதியுளா
 னன்னா வலரெலா நவிலுறு சீர்த்தியான்
 விண்மணி யாகும் வெயிலவன் போன்றெனார்
 வெண்மணி யென்னுமோர் விரிபுகழ்க் குலத்துளான்
 லும்பிசூழ் குவணையத் தொடையல்சேர் மார்பினான்
 தம்பிப் பிள்ளையின் தவத்தினி துதித்தோன்
 சற்குண சிகாமணி தமிழினுஞ் சலத்தோய்
 விற்பனன் வேறுளா கலையினும் விதரணன்
 மந்தர கிரியெனு மணிநெடுங் தோளுடைச்
 சுந்தரன் றிருமுகக் தோய்வுறு விலாசன்
 மன்னுமா கிதியுளான் மன்னுபே ருயிரெலாக்
 தன்னுயிர் போலெனுந் தயாநிதி புருஷோத்
 தமனெனுந் தம்பிப் பிள்ளையாம்
 எமதுகண் மணியெனு மிருந்தகை யோனே.

புதுவை-ஸ்ரீ சுவேதபதுமாசீன அக்ஷரசாலைக்கதிபர்

ம-ஈ-ஈ-ஸ்ரீ ஸ்ரீ நி வா ச ஐத்யமுதம்பிள்ளை

யவாகள் இடற்றிய

நேரிசை வெண்பாக்கள்.

பொன்மருவு கின்ற புதுவையிலிற் றம்பியென [பன்
 மன்பெயர்கொண் டோன்மகவர் வத்துதித்தோ—னென்னன்
 றந்தையறி வேதகயன் றன்னறிவ தென்னுஞ்சொன்
 னந்தாவ ணங்காத்தா னால். (1)

மகன் றந்தைக் காற்று முதவி யிவன் றந்தை
 யென்னேற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்லைச்—சகமதனிற்
 பொன்றாம னின் றிடற்காப் போத்த முயல்வனந்த
 நன்றாற்றி னுன்கனிவி னால். (2)

உத்தியோகத்திற்கா வுட்குளர்லோ டேப்ரான்சை
யித்திசையி னோர்புகழ வேகற்றே —சத்திகொடாள்
வார்கழகத் தாசானு மன்னினுன் றந்தைபப்போ
லோர்மதிப் பான்றோரா லுற்று. (3)

இத்தகையன் மிக்க வினியதமிழ் நூற்பலவாய்ந்
துத்தமகா லம்போக்கு வோன்றெயவ —பத்தியிக
வுள்ளான் புருஷோத் தமனென் றுரைபெயரைக்
கொள்வோனன் பன்பெரியர்க்கு. (4)

காரைக்கா லம்மை கருதரும்பு ராணத்தின்
சீரைவிளக் கப்பலநா றேடியே—கேரையுறு
பாவனந்தஞ் சேர்த்துப் பதிப்பித்தா னச்சதனில்
யாவருஞ்சொல வான்சுருண னும். (5)

காரைக்கால் கவர்ண்பெண்ட் பாடசாலைத் தமிழ்ப்

பண்டிதர் ம-நா-ஸ்ரீ முத்துவேல் முதலியார்

அவர்கள் இயற்றிய

எண்சீர்க்கழிநெடிஷி ஆசிரியவிருத்தம்.

உலகுபுகழ் புதுவைநக ருறுவே ளாள
ருயர்குலத்திற் றம்பிதவத் துதித்த தோன்றல்
அலகிலருட் குணமுடையா னணிகா ரைக்கா
லம்மையார் புராணத்தி லரும்பொ ருட்குப்
பலகலையாய்ந் தருஞ்செய்யுள் பலமேற் கோளாப்
பகர்ந்தச்சிட் டெகினுக்குப் பரிந்த ளித்தான்
புலவர்கள் சொற் கொடையுடையான் கலைவிநோதன்
புருஷோத்த மத்தம்பிப் புலவன் மன்றோ.

காரைக்கால் - கவின் மெண்டு மன்னவன்
பாடசாலைத்திரைத்தேர் ஸ்ரீமத் ஆ. தியாகராஜ ஐயர்
அவர்கள் இயற்றிய

எண்சீர் விருத்தம்.

பூமணக்கும் பொழில்களெலாம் புயன்மணக்கும் புதுவா
புரிமணக்குந் தம்பியெனும் புகழ்மணக்கும் புலவன்
பாமணக்குந் தமிழ்க்கலையாம் பரவையினுட் படிநது
பயன்மணக்கு மருஞ்செய்யுள் பலவெடுத்துக் காட்டி
ஆமணக்குங் காரைக்கா லம்மைபுரா ணத்தி
னரும்பொருளை நனிவிளக்கி யச்சிட்டே யிகதான்
மாமணக்கு மதுபடிக்க வாய்மணக்குங் கேட்க
மகிழ்ந்தெடுக்கச் செவிமணக்கு மணக்குங்கை மன்னே

சிறப்புப்பாயிரம்

முற்றிற்று.

திருத்தொண்டர் புராணமென்னும்

பெரியபுராணம்.

முதற்காண்டம்

திருநின்ற சருக்கம்.

காரைக்காலம்மையார் புராணம்.

ஒருபோது கொச்சுக்கலிப்பா.

I மானமிகுதருமத்தின் வழிகின்று வாய்மையினி
லானமில்சர்ப் பெருவணிகர்க்குடிதுவன்றி யோங்குபதி
கூனல்வளை திரைசுமந்து கொண்டேறி மண்டுகழிக்
கானன்மிசை யுலவுவளம் பெருகுதிருக் காரைக்கால்.

“கொண்டேகு” மென்றும பாடப்பெற்றது.

இப்பாட்டில் ஆசிரியர் தலத்தின் ‘ஒங்குபதியே’ என்று வச்சுத்தானது.

“தண்ணீருங் காவிரியே தார்வேறு ஆளு சேழுமே
மண்ணாவதுஞ் சோழ மண்டலமே—பெண்ணாவ
ளம்பொற் சிலம்பி யரவிதத் தாளணியுள்,
செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு.”

என்ற ஓளவையார் திருவாக்கில் மண்ணாவதுஞ் சோழமண்டலமே
யென்ற சிறப்பிக்கப்பட்ட சோழநாட்டின் கண் உள்ளதென்போலும்.

“வளம்பெருகு திருக்காரைக்கால்” என்றமையான்
மணிமேகலை.

அமர முனிவன கத்தியன் றனது
கரகங் கவிழ்ந்த காவிரிப் பாவை

கோனிலை திரிந்து கோடை நீடினார்
தானிலை திரியாத் தண்டமிழ்ப் பாவை.

யாயகாவிரியாதே யீண்டு அரசலாறெனப் பாய்ந்து பெருவளப்பத் தரு
தலைக்கொண்டு இங்ஙனம் உரைத்தார்போலும் ஆசிரியர். காவிரிக் கியின்
வளத்தைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களாலறிக.

பத்துப்பாட்டு.

பொருநராற்றுப்படை.

“ எல்லைதருநன்பல்கதிர் பரப்பிக்
குல்லை கரியவுங் கோடெரிநைப்பவு
மருவி மாமலை நிழ்த்தவு மற்றக்
கருவி வானங் கடற்கோண் மறப்பவும்
பெருவற னாகிய பண்பில் காலையு
நறையு நரந்தமு மகிலுமாரமுங்
துறைதுறை தோறும் பொறையுயிர்த் தொழுகி
துரைத்தலைக் குரைப்பினல் வரைப்பகம் புகுதொறும்
புனலாடு மகளிர் கனாமெனக் குடையக்
கூனிக் குயத்தின் வாய்நெல் லரிந்து
சூடு கோடாகப் பிறக்கிராடொறுங்
குன்றெனக்குவைஇய குன்றாக் குப்பை
கடுந்தெற்று மூடையி னிடங்கெடக் ஈடக்குஞ்
சாவி நெல்லின் சிறைகொள் வேலி
யாயிரம் விளையுட்டாகந்
காவிரி புரக்குநாடு.

பட்டினப்பாலை.

வசையில்புகழ் வயங்குவெண்ணின்
நிசைதிரிந்து தெற்கேகினூர்
தற்பாடிய தளியுணவிற்
புட்டேம்பப் புயன்மாறி

வான்பொய்ப்பினுந் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவிரி
புனல்பரந்து பொன்கொழிக்கும்
வினாவறு வியன்கழனி.

“பெருவணிகர் குடிதுவன்றி । யோங்குபதி” என்று வாணிபத்துக் குரியவர்களான வைசியர்களை விதந்து கூறியவாற்றான் அது இக்காலத்தி லிருப்பதுபோலவே முற்காலத்தும் வாணிபத்திற் சிறந்திருந்த தென்பதும் உணரப்படும்.

“மானமிகு தருமத்தின் வழிநின்று வாய்மையினில்
ஊனமில் சீர்ப்பெரு வணிகர்” என்றது.
“வாணிகஞ் செய்வார்க்கு வாணிகம்பேணிப
பிறவுந் தமபோற் செயின்” என்றதிருக்குறளின்படிக்கு.

பத்துப் பாட்டு.

பட்டினப்பாலை.

புண்ணிய முட்டாத் தண்ணிழல் வாழ்க்கைக்
கொடுமேழி நசையுழுவர்
நெடுநுகத்துப் பகல்போல
நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்
வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
தமவும் பிறவு மொப்பநாடிக்
கொள்வதூஉ மிகைகொளாதுகொடுப்பதூஉங்குறைபடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசுந்
தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை.

குசேலோபாக்கியானம்.

“அன்னியர் பொருளுந்தத்த மரும்பொருளென்ன வுள்ளத்
துன்னியொன்ற நந்தமாகவு ஞற்றும் வல்லபத்தாற் கண்ட
வென்னரு மிரும்புதெய்து மெழின்மிகும் வணிகரென்று
மன்னிவாழ் வெய்துமிக்க மறுகுகள் பலவயங்கும்.”

என்ற செய்யுட்களிற் கூறியுள்ளவாறு கொடுப்பது குறைவுங் கொள்வது மிகையுமாகாமற் பிற்பொருளையுந் தம்பொருளைப் போலக்காத்து வியாபாரஞ் செய்தலாகிய நடுவு நிலைமையினிற்றன்முதலிய தருமத்தால் வருங்கீர்ததியுடைமை நோக்கியென்க,

பெருவணிகர் குடியென்றதும் நடம் செய்யுளில் வணிகர் பெருங்குலம் என்றதும் அம்மையார இப்பர், கவிப்பா, பெருங்குடியர், என்னும் வணிகர் மூன்று பாலருள பெருங்குடியா லகுப்பில் அவதரித்ததை நோக்கிவந்தன போலும். வணிகர் மூவகையறெனப்பைப்பின வருஞ் செய்யுளானறிக.

சீவசம்போதனை.

‘இப்பர் கவிப்பா பெருங்குடி வாலாகுறென்
றொப்புடைய மூவ ருலாகுருங்குடையு--றப்படு
ம்தியடியே முனைநிசை நோக்கினாகள் காண
நிதியுடையா ராவார் நிலத்தது.’

2 ‘வங்கமலி கடற்காரைக் சாலின்கண் வாழ்வணி
தங்கள்குலத தலைவனார் தனதத்தனார் தவத்தா
லங்கவர்பாற் றிருமடந்தை யவதரித்தா ளெனவந்து
பொங்கியபே ரழகுமிகப் புனிதவதி யார்பிறந்தார்.’

தனதத்தனார் தவத்தால் என்று அம்மையாரைப் பெற்றமையை விசேடித்தது:

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றலலபிற”

என்னுந் திருக்குறளின்படி அவரையறி வறிந்த மக்கட்பேறுகவடைந்த வருமை நோக்கி யென்க. இங்ஙனமாய் பேற்றினருமையைக் கூவத்துப் புராணம்.

“மெத்துகின்ற விழுமிய சீரத்தியே
டெய்த்த லின்றியிருமை பின்பு, தரும
புத்திரற் பெறும புண்ணிய வாழ்ச்சைகைநா
னததவத்தினு மாறற்ச சிபுநததே”

என்ற செய்யுளானும் இப்பேற்றைக் குறித்துத் தனதத்தனார் தவஞ்செய்ய விழைந்தமை யாவருக்கும் ஒப்பமுடிந்த தென்பதைக் காசிகாண்டத்தில்,

“எத்திருவுடையதே னு மின்கனி மழலைச் செவ்வாய்ப்
புத்திரனிலாதோ ரென்றும் பொறியில ராயவாற்றான்
மெய்த்தவம் புரிந்துமைநதர்ப் பெறுவதே விழைவாய்நாரு
முய்த்தநன் மகவுமோரேழ் பான்மையாபுரைப்பர்மேலோர்.

என்று வந்தமையானும், அங்ஙனமாய தவமுடையார்க்கே அரும்பெறன்
மகப்பேறு உண்டா மென்பதைத் திருவிளையாடற்புராணத்து

“தருமமா தவத்தின்பேரே வருத்த மாதவத்தின் பேரே
பெருமைசால் காமநோற்ற பெருந்தவப் பேரே வெய்தற்
கருமையாம் விடுநோற்ற வருந்தவப் பேரே விரத்த
திருமகனென்று தமவில் வினாய்மகிழ் சிறப்பாச் சென்றார்.”

“பெருமித முனக்கேன் பிள்ளைப் பேற்றற்றான்நீ யென்
னருமை நன்மகனானேரு விருபையு மடைவா யென்னப்
பெரிது நாணடைந்து மேலைக்காரினும் பிள்ளைப்பேறு
தருதவம் புரிவே னென்னுத தனபதிதவமேற் செல்வான்.”

என்று கூறப்படுவதனுமறிக்க. பொங்கியபேரழ் கென்றது, இயற்கை
யாலுஞ் செயற்கையாலு மமைந்து பலவகைப்பட்ட 9 வகைகளுக்கிடமாய்
விளங்கும் அழகின் பெருக்கம். அதன் றிறத்தைப் பின்வருஞ் செய்யுட்க
ளானறிக.

சிலப்பதிகாரம் மனையறம் படுத்தகாதை.

குழவித் திங்களிமையவ ரேதத
வழகொடு முடித்த வருமைத்தாயினு
முரிதி னின்னோ டுடன்ஈறப் புண்மையிற்
பெரியோன்றருக திருநுதலாகென
வடையார் முனையகத் தமர்வேம் படுநர்க்குப்
படைவழங் குவதோர் பண்புண்டாகவி
னாருவி லாள னொருபெருங் கருபுவி
விருகரும் புருவ மாகவிக்க
மூவா மருந்தின் முன்னர்த் தோன்றலிற்
தேவர்கோமான் றெய்வக் காவற்

படைதினக் களிக்கவத னிடைதினக் கிடையென
 வறுமுக வொருவனோர் பெறுமுறை யின்றியு
 டிருமுறை காணு மியல்பினினன்றே.
 யஞ்சடர் நெடுவே லொன்றுநின் முகத்துச்
 செங்கடை மழைக்க ணிரண்டா னீத்தது
 மாயிரும் பீலி மணிநிற மஞ்ஞைநின்
 சாயற் கிடைந்து தண்கா னடையவு
 மன்ன நன்னுதான் மென்னடைக் கழிந்து
 நன்னீர்ப் பண்ணை நளிமலர்ச் செறியவு
 மனியதாமே சிறுபசுங் கிளியே
 குழலும் யாழு மமிழ்துங் குழைத்ததின்
 மழலைக் கிளனிக்கு வருந்தின வாகியு
 மடநடை மாதூநின் மலர்க்கையி னீங்கா
 துடனுறைவு மரீஇ யொருவா வாயின
 நறுமலர்க் கோதைநின் னலம்பா ராட்டுநர்
 மறுவின் மங்கல வணியே யன்றியும்
 பிறிதணி யணியப் பெற்றதை யெவன்கொல்
 பல்லிருங் கூந்தற் சின்மல ரன்றியு
 மெல்லவிழ் மாலையொ டென்னுற் றனர்கொ
 னான நல்லகி னறும்புகை யன்றியு
 மான்மதச் சாந்தொடு வந்ததை யெவன்கொ
 றிருமுலைத் தடத்திடைத் தொய்யி லன்றியு
 மொருகாழ் முத்தமொடுற்றதை யெவன் கொ
 றிங்கண் முத்தரும்பவுஞ் சிறுகிடை வருந்தவு
 மிங்கிவை யணிந்தன ரென்னுற் றனர்கொன்
 மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
 காசறு விரையே கரும்பே தேனே
 யரும் பெறற்பாவா யாருயிர்மருந்தே
 பெருங்குடி வாணிகன் பெறுமடமகளே
 மலையிடைப் பிறவா மணியே யென்கோ
 வலையிடைப் பிறவா வமிழ்தே யென்கோ
 யாழிடைப் பிறவா விசையே யென்கோ,

பிரபுலிங்கலீலை மாயை பூசைகதி.

வீரவேள் வணையாத செங்கரும் பவன்வில்லி
 னூரிமேலிடா மலர் மறுவிலா நகைமதியங்
 காருராத மின்கடற் பிறவாத வின்னமுதம்
 வேரிலாத பூங்கொடியென விளங்கினண் மாயை.

3 ‘வணிகர்பெருங் குலம்விளங்க வந்துபிறந் தருளியபின்
 னணிகளர்மெல் லடிதளர்வுற் றசையுநடைப் பருவத்தே
 பணியணிவார் கழற்கடிமை பழகுவரும் பாங்குபெறத்
 தணிவில்பெரு மனக்காத றதும்பவரு மொழிபயின்றார்.’

“தணிவில்பெரு மனக்காத றதும்பவரு மொழிபயின்றார்” என்று மழ
 லைச் சொல்லால் ஒழிவிலா மகிழ்ச்சி விளைந்தமையை விளக்கினார். இங்ஙனம்
 விளைதலைத் திருக்குறளில்.

“மக்கண்மெய் திண்டலுடற் கின்பமற்றவா
 சொற் கேட்டலின்பஞ் சென்க்கு”

குழலினிதி யாழினி தென்பதம மக்கண்
 மழலைச்சொற் கேளாதவர்” என்றும

பாரதத்தில்

“கல்லாமழலைக் கனிபூறல் கலந்து கொங்குஞ்
 சொல்லா லுருக்கி யழுதோடித் தொடர்நதுபற்றி
 மல்லார் புயத்தில் விளையாடு மகிழ்ச்சிமைந்த
 ரில்லாதவர்க்கு மனைவாழ்வினினைமை யென்னும்”

என்றும்

தேம்பா வணியில்.

பானலங் கழைநலம் பகரியாழ் நலந்
 தேனலங் கடந்தமென் குதலைத் திஞ்சொலை
 வானல முளம்படச் செனிகள் மாந்திரேன்
 யானலங் குயிர்விட வினிய தாபரேர். 1

என்றும்

நள வெண்பாவில்

“சொன்ன கலையின் றுறையனைத் தூந் தேதாய்ந்தாலு
மென்ன பயனுடைத்ததா மின் முகத்தது—முன்னங்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்கூற் கோமககள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலைக் கோளாச செவி.” என்றும,

சீகாளத்தி புராணத்தில்

“ஆரிகொள் பொன்புனை கிண்கிணி தண்டையோடணிந்த
சுருணை மென்றளிர்ச் சிறுபுத தளர்நடைசகிறுவர்
மருவமுத செவ் வரம்பல வாய் மழலையா முதம
பருகிலாச செவிபலவையின் ரெவியெனப்படுமால்.” என்றும.

பிரபலிங்கலீலையில்

“குழலுமயாமு மினியவெனக் கூறு வண்ணமென் கனிவாய்
மழலை மொழிந்தது முடற்கின்ப மருவலோடி மேல் வீழ்நதும
விழையுமடித்தின் மிகவிநிமை விளையநுகரநெ சுவையடி சில்
செழியசிறுநையாலிளந துஞ்செய்தாண்டோக மீன்றோரை”
என்றும.

நைடத்தத்தில்

“விம்மி மின்னுடை மருங்குகாசிய வீங்கிய
கொம்மை வெமமுலையி லுயர்குதலை மென்மொழிச
சொமமைய வருமகப பெறுத சீமையோர்க
கிம்மைய மறுமைய மின்பரிவலையால்.”

என்றும வருவனவற்றாலுணர்க.

4. ‘பல்பெருகற் கிளையுலப்பப் பயில்பருவச் சிறப்பெல்லாஞ்
செல்வமிசு தந்தையார் திருப்பெருகுஞ் செயல்புரிய
மல்குபெரும் பாராட்டின் வளர்கின்றார் விடையவர்பா
லல்கியவன் புடனழகின கொழுந்தெழுவ தெனவளர்வார.’

“தாதையார்” — “வளர்ந்தார்”

என்றும் பாடபேத முண்டு. செல்வ மிகுந்தாதையா ரென்று விசே
ஷத்தமையால், தனத்ததொருடைய செல்வப் பெருகின்றிறத்தைப் பின்
வருஞ் செய்யுட்களிற் கூறியுள்ளவாறு விதந்து கூறின ரென்க.

சீவகசிந்தாமணி.

வீழுக்கலஞ் சொரியச் சிந்தி வீழ்ந்தவை யெடுத்துக் கொள்ளா
வொழுக்கின யவர்கள் செல்வ முரைப்பரி தொழிக வேண்டா
பழுக்குலைக் கழுஞர் தெங்கும் வாழையும் பசும்பொ னுலு
மெழிற்பொலி மணியி னுலுங் கடைதொறு மியற்றி னாரே.

திருவிளையாடற் புராணம்.

செயிரிற் தீர்த்தசெம் பொன்னினுற் றிண்ணிலைக் கதவம்
வயிரத் தாழுடைத் தவர்கடை வாயிலு மென்ற
லயிரிற் தீர்த்தபே ரறிஞரு மணையர்தஞ் செல்வத்
தியலிற் றுமென வரையறுத் திசைப்பதை யெவனோ

எரிக்கு றும்பொறி யணையசெம் மணிகட ரெறிபொன்
வரிச்சு ரும்புநீர் மரகத முத்துவாள் வயிரம்
தெரிப்ப ருந்துகிர் சிந்தின செல்லுநர் ளொன்றுக்
கரிப்பர் கையகப் படுவன வாயிரத் திரட்டி .

“அறிவரு ளாதர வடக்கம் வாய்மைமெய்த்
ஆறவுநல் லொழுக்கமே தூய்மை பென்றினை
ஈறவொடு குழுவியா டுடன் வ ளர்ந்திட
ப றுவறு கருதிதன் மகன்வ ளர்ந்தனன்.”

என்று அக்கமாதேவியாது வளர்ச்சியைச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்
கூறியவாறு அம்மையார் சிவனேசும் வளர்த்தாரும் அழகுந் டன் வளர்ந்தா
ரென்பாராகி “அல்கியவன் புடனழகின் கொழுந்தெழுவதெ னவளர்ந்தார்”
என்று ராசிரியர்.

5 வண்டல்பயில் வனவெல்லாம் வளர்மதியம் புனைந்தசடை
யண்டர்பிரான் றிருவார்த்தை யணையவரு வனபயின்று
தொண்டர்வரிற் றொழுதுதா தியர்போற்றத் துணைமுலைகள்
கொண்டுதுகப் பொதுங்குபதக் கொள்கையிற் குறுகினார்

“கொங்கைய பொறையைக கொண்டு மருங்குற் கொடிவாட
வங்கைக் குடநெய் பெய்தழ லென்ன வழகெய்தி

நங்கைக கிணைகண் டிலமுல் மெகவகுணு நாமிமனன
மங்கைப் பருவா நன் கவினன் முற்றுணர் மாதேகன்

வாதிந்:ம்தான்கு மிடான்மெழல் லேபான்முலை வந்ததும்
பேதைடி, பெண்ண்பாற் காம முளத்திற் பிறவாமற்
பாதிப், பெண்மே னியினெனு மின்பப் பதிதன்னைச
சாதித் தெய்துநா நாநன மோடு தலைபாட்டான்."

என்று அக்கமாடுகேவியாரது மங்கைப் பருவத்தைச் சிலப்பிரகாசுவ
கள் வர்ணித்தவாறு இங்கு அம்மையாரது மங்கைப் பருவத்தை "வ
டல் பயில் வனவெல்லாம்" என்ற செய்யுளால் ஆரியியர் வர்ணித்துள்ளா
ரென்க.

6 கல்லவென வுறுப்புறா லவருரைக்கு கலசிரம்பி
மல்குபெரு வனப்புரிக் கூறவரு மாட்சியிலு
விலங்கவாப் பருவத்தி விவர்கண்மர பிணுகேற்றுகுந்
தொல்குலதது வணிகர்மகட் பேசுதற்குத் தொடங்குவார்.

"கல்ல வெனவுறுப்பு றாலவருரைக்கு கல சிரம்பி" என்றதனூற் சாமுத்
திரிகாநா லுணர்ந்தபெரியோர்கள் இவ்வாறமைந்திருந்தாங்கல்லவென்றகூறு
ம் முப்பத்திரண்டிலக்கணங்களும் புனிதவதியாரிடத்தில் அமைந்திருந்தன
வெனப் பெறப்பட்டது. அவ்விலக்கண வியல்பைப் பின்வருஞ் செய்யுட்கள்
சிலவற்றாலுந் தமிழ்க்காப்பியங்களில் நிரம்பிக்கிடக்கும் அளவற்ற பிறவற்றா
லுமறிக.

கூந்தலின் சிறப்பு.

சீ வ க சி ந் தா ம ணி.

எண்ணெயு நானமு மிவைமூழ்கி யிருடிருக்கிட்
டொண்ணுந் துறிக்கிழி பொதிந்துறை கழித்தனபோற்
கண்ணிருண்டு நெறிமல்கிக் கடைகுழன்ற கருங்குழல்கள்
வண்ணப்போ தரச்ச்சித்து மகிழ்வானுத் தகையவே.

அரிச்சந்திர புராணம்.

'முருகவேன் றறலைக் கடிந்துவை வலத்தை
முனிந்துபொற் கடுக்கையை முடுக்கி

அகின றும புனையுந் தகரமும பழுது
 மனை இப்பணி நீநிலை நனைந்து
 பகலவற குடைந்த வசையினால் வெளங்கிப்
 பலமலர்ந்த தாணிந் தவனோ
 பு கலரொக கருதி யிருந் புண்டி லித்
 தெழுந்தன செழுந்த வ துதிவனா.

தைடதம்.

நீனிற் முகிலை பசியை வலமே
 நெடுநதிகை மகரழித்ததென் னறலோ
 பானலத் தொண்ட பணிமொழித் துவாளாய்ப
 னானதொடி கரிபென கூந்த
 மெனின முயன ஆதைந் துதி தாடுந்
 சினைமலத் தொண்ட பொநெ லீவய்ந்து
 கானமும பழுநுந் காமந் தாந்
 களளிந் குடியிருந் துதிவோ

கண்களின் சிறப்பு.

சீவாகசிந்தாமணி.

சேலைய சிலலிய கலுட சுவர கருபணியா
 பாலத்ததுப பதித்தன்ன படியவாய்ப்பு னிவையா
 மா னுறுபப மகிழ்செய்வ மாண்பினஞ் சமயிர்தழுமே
 போலகுணத்த பொருகயறகண் செவியுறப போந் தகன்றனவே
 அருங்கயம விசமயிற பாபு பணிச்செறு சிரலையஞ்சு
 யிருங்கயந் துறந்து திங்களி டங்கொண்டு கிடந்த நீல
 நெருங்கிய மணிவிற கரபா நீண்டுலாய்ப் பிறழ்வ செங்கீகழம்
 கருங்கய லலகண் ணையெனக்கரி போகந் தோ.

அரிச்சந்திர புராணம்.

சுடலினைக் கயல்க கணைய மென பிணைபக
 காவணைக் கருவின மலரை

வடுவினைக் கொடிய மறலியை வலையை
 வாளைவேற்றற்குநீண்டகன்று
 கொடுவினை குடிகொண்டிருப்பறநாவிக்க
 குமிழையுங் குழையையுஞ் சீறி
 விடமெனக் கறுப்பற்றிரிபரந் துன்கை
 வேலினுங் கூரிய விழியாள்.

நைடதம்.

குமிழ்மிசை மறிந்து குழையெதிர் நடந்து
 கொலைதொழின் மறலியைப் பயிற்றி
 யமிழ்தினின் விளர்த்து நஞ்சினிற் கருகி
 யையரி சிதறிமை தேரய்ந்து
 கமலமென் மலரை வனமுக்குத தியவேற்
 கண்ணினை மாராரு சினுககந்
 தமதெனந் நவரந்து கொண்டேவாட்டபான்
 தடங்கனின் செயல்கவரந் தனவே.

முகத்தின் சிறப்பு.

சீவகசிந்தாமணி.

குழங்க்கோட டுளமபிறையுந் குளிமதியுங் கூடினப்பா
 லழகுக்கொள் சிறுதுதலு மணிவட்ட மதிமுகமுந்
 தொழுதாற்கு வரங்கொடுக்கு தொண்ண வாய் தாழுறுவ
 லொழுதுபொற் கொடியுக்கு முருபாசியை யுருக்குசீம.

அரிச்சந்திர புராணம்.

செருக்குமோ கனசசெந் திருமக னுறையுஞ்
 'சேயிதழ்த தாமரை மலரும்
 பெருக்குமா மறைநூ லுரைத்தநான் முகத்தோன்
 பிறந்தசெங் கமலமும் வெள்க
 முருக்குமாம் பலுமென் காவிதுங் குமிழு
 முல்லையும வள்ளையு மலர்ந்து

திருக்கிளர் கமல மிதுவெனச் செவ்வி
திகழ்வெயர் செறிதிரு முகத்தாள்.

நளவெண்பா.

செந்தேன் மொழியாள் செறியளக பந்தியின்கீ
ழிந்து முறியென் றியம். வார்—வந்தென்றும்
பூவாளி வேந்தன் பொருவென சிலைபாத்தி
யேவாளி தீட்டு மிடம்.

இடை யழகு.

சீ வக சி ந் தா மணி.

அகிலார் புகையலாற் சாந்தணியாள் பூசசார சேல்லாள்
செல்லிற், பகலே பகைவளர்த்த பாலைசிறு நுகப்பெயன் னுண்
டே பாவ, மிகலேந் திளமுலைமேற் சாந்தெழுதி முத்தணிந்து
பூவுள் சூட்ட, முகிலேந்து மின்னாருங்குன் மெய்குழற்ரு யிது
கண்டு முள்ளே பாவம்.

சொடியார் குளிர்முத்தரு சூட்டி வைத்தா
கொல்வானே குங்குமச்சே ரூட்டினார்க
ளடி சார்ந்து வாழ்வாரை யம்முலைகடாரே
யழித்திடுமேற் றுமே யழித்திடுகவென்
றெடியாத மித்திரையா னுண்டேநுகப
பிருந்துகாண் பாருமுள ரேசெங்க
ணெடியான் மகன்சிலையு மட்டிவைத்த
நிழன்மதிமேய வாண்முகமேந் நெரிக்கக்கணீர்.

அரிச்சத்திர புராணம்.

அறந்திகழ் தவமு மகிலமு மிதன
லழியுமென் றயன்படைத் திலனோ
சிறந்தவேல் கிழியை முன்படைந் தயர்ந்து
செங்கரஞ் சோர்ந்ததோ திகைத்து
மறந்ததோ கரந்து வைத்ததோ களப
வனமுலைப் பொறைசுமந் துருகி

இறந்ததேதா ஷுளதேதா விலலையா வின்னிடே
லெய்துமோ வறியொணு திட்டேய்

நளவெண்பா.

என்று நுட நகு ிரிண யெனா வேழலகு
நின்ற கங்கை நிழல லேநடுக—மொனறி
பறுகாற் சிறுபறவை யாஞ்சிறகால் விகடு
சிறுகாற்றுக் காற்றாது தேய்நகு.

நடை யழகு.

சீ வ க சி ந் த ர ம ணி.

சீறடி ப கண்ணி ஸ்லமபொடு புலமா
வேறுபடு மேககைகண் மொலலென நிழற்றச
சேறுபடு லேகைதாமிரை வண்டுதினா
நாறுமலாக கொட்டநடை கற்பதென வந்தான

அரிச்சந்திர புராணம்

கடிகமழ மலருநு கலவையு மழகுநு
கதிர்மணிப பணிகளுஞ் சாநது
கொடும்பென விசைநது நிறைவுறப் பூதந
கொடும்பென வசைநதைந தொலகி
யடியிணை படியிற் படும்பொறு தஞ்சி
யன்புறு கட கரிப ின்போம
பிடியெனக கன்னி நடைபயி லன்னப
பெடைபென மடநடை பெயாவாள்.

நளவெண்பா.

பூமணை வாய் வாழ்ச்சின்ற புடகுலங்கள் நயர்வடன்
மாமணை வாய் வாழ்ச்சின்ற மழிற ஐவன்குள — நாய்கள்
படை கழப்பான வந்தடைந தான பைநகிதபுயான பாந
நடைகற்பான வந்தடைநதே நாம.

மொழியழகு.

அரிச்சந்திர புராணம்.

பபிர்கடந தனவும பட்டார மரமும்
பண்ணை நாளுக்கவெள் ளென்பு
புயிர் பெற்ற பொருட்டுப் பணிதமுட பாலு
மொழுகிய தேனுமா ரமுதுங்
குயிலினிற் குரலுங் கிளியினின் மொழியுங்
குழலுப யாமுங் குழைததழைத்து
மயிலியற் சாயல் வானுத் தனைக்கு
மலராயன் வகுத்ததென் மொழியான் :

பத்துப் பாட்டு.

பொருநராற்றுப் படை.

“ஐதல்பொற கருதற் றிறைபொற் றிறுத்தற்
கொலைநிற் புருவததுக கொழுங்கடை மடைகக
ணிலிந்தழ் புறையு மின்மொழித் துவிர்நாய்ப்
பலவுறு முத்திற் பழிதிர் வெண்பன்
மபிர்குறை கருநீ மான்கடை பன்ன
பூங்குழை யுசற் பொறைசால் காதி
ஹண்டச் சாய்ந்த கலங்கிள ரெருத்தி
ஹடைமப பணைத்தோ ளரிமயிர் முன்னக
நெடுவரை மிசைஇய கார்தண் மெல்விர்
கிளிவா யொப்பி னெனினிடு வள்ளுகி
ரணங்கென வருத்த சுணங்கணி யாகத்
திர்க்கிடை போகா வேறின வனமுலை
நீர்ப்பெயர்ச் சுழியி னிறைநக கொப்படி
முண்டென வுணரா வுயவு நடுவின்
வண்டி ருப் பன்ன பல்கா முல்பு
விருந்திடித் தடக்கையிற் செறிந்து திரள் குறங்கிற்
பொருந்து மயிரொழுதிய திருந் தாட்கொப்ப
வருந் துறாய் நானிற் பொருந்தய சிறடி”

இங்ஙன மாயினும் அம்மையார் வனப்பானது சிற்றின்ப எண்ணத்
தைத் தவிர்த்துப் பேரின்ப வுணர்வையே பயக்கு மெனக் கொள்க. இவ்வா
றே தேம்பாவணியிலுங் கூறப்பட்டுள்ளது.

“வில்லே வியகோல் விழியா ரதைதீஞ்
சொல்லே யுயிருண் ணெனவே சொலுவா
கொல்லே தடிலாக் குதலைச் சொனலா
ணல்லே யுயிர்காக்கு நவின்ற செரலாள்

பல்லும் விழியும் பவளத் திதழுஞ்
சொல்லுங் கனியஞ் சொலுமொண் ணுதல்கொள்
வில்லுங் கரமும் விரிசீ றடியும்
செல்லுந் திசைசெல் லுறழ் செல்லருளே

“மல்குபெரு வனப்புமீக்கூரவரு மாட்சியினால், இல்லிகவாப்பருவ
மென்றது” மிக்க பேரமுது அதிகரிக்க வந்த பெருமையினால் வீட்டினின்றும்
வெளிப்பட்டத மங்கைப்பருவ மென்றபடி. அப்பருவம் நிரம்பப் பெற்றமக
ளிர் தம்மனைக் காவல் நீங்கிப் பிறர் மனைக் கேளுதல் உரிய வொழுக்கமல்
வாழ்வையெக்காசி காண்டத்தில்.

“வாய் அ மிற்றுறற் றேதகல் ரில்லகல்
சையொர் முகங் காணினுஞ் சாம்பவார்
மையில் காதலர் வாதெவை யாயினுஞ்
செய்தி ரென்றனுஞ் செய்தன மென்பரால்.

வனையுந் தங்கலன் மாற்றவட் சீயினு
முனிவு செய்கல் மூப்பினர் சேர்வுமுத்
தனியிற் சேர்கலர் தாம்பிற நிற்புகார்
புனித நெஞ்சுடைப் புண்ணிய மாதரே”

என்று வருவன வற்றாலும்

“பிறநிற் சேர்கிலர் பெண்மையின் மூத்தவர்
மறைவினன்றி மனையிற் றனித்திரார்”

என்பதனாலுமறிக.

7 “நீடியசீர்க் கடனாகை சிதிபதியென் றுலகின்கட்
பாடுபெறு புகழ்வணிகன் பயந்தகுல மைத்தனுக்குத்
தேடவருந் திருமரபிற் சேயிழையை மகட்பேசி
மாடமலி காரைக்கால் வளநகரின் வரவிட்டான்.”

“பேசு” என்றும் பாடபேத முண்டு. “தேடவருந்திருமாபு” என்றது

மதுதர்மசாஸ்திரம், 3 ம் அத்தியாயம், 7 ம் சுலோகத்தில், விவாகசம்பந்தத்தில் நீக்கவேண்டுமென்று விதித்துள்ள பத்துக்குலத்திலுமொன்றுபடாத தோஷ நீங்கிய குலமென்க.

குசேலோபாக்கியானத்தில்.

“மாசிலாக் குலத்து வந்தாள் வருவிநர் தவப்ப ஓட்டி
நேசமிக் குடையாள் கொண்க னினைப்பாறிக் கொழுது நீரா
டேசுறு வாய்மை யுள்ளாள் சினந்திட லென்று மில்லாள்
பெசுதிண் கற்பு வாய்ததாள் பெற்றற தே கொண்டு வப்பாள்.

என்று வந்தது உம் இக்கருத்தோக்கியே யென்றறிக.

“சொற்றொறு மிற்றிதன் பெற்றி பென்றனைத்து
புற்ற மொழிகுறின் முடிவில் வாதலிற்
சொற்றவற் றியலான் மற்றைய பிறவுந்
தெற்றென வுணர்க தெள்ளியோர் திறனை.”

என்ற நன்னூற் சூத்திரத்தின்படித் தோஷம் நீங்கிய குலத்திற் பெண்ணைக்கொள்ள வேண்டுமென்பதுபோலவே பெண்ணைக் கொடுத்தலும் அத்தோஷம் நீங்கிய குலத்திலேயே யென்பது பெறப்பட்டது. இதைவிட்டுப் பொருண்முதலிய வீண பிரயோஜனங் கருதித் தகாதகுலத்திற் பெண்ணைக் கொடுப்பதால் வருங்குற்றத்தை,

“இம்மை சேர்ப்பான் கருதியே தகாதவ ரிடத்திற்
கொம்மை வாழ்முலை மகட்கொடை நேர்ந்தவக் கொடியா
ரம்மை யாழ் நிரயத்திடை விழ்ந்தன ரமுந்தித்
தமமை நோக்கின ரொருவரு மின்றியே தளர்வார்.”
என்ற சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் கூறியவாற்றாணுணர்க.

8 வந்தழ தறிவோர்கண் மணங்குறித்தம் மனைபுகுந்து
தந்தையார் தனத்தன் றனைநோக்கி நீயயந்த

பைந்தொடியை நிதிபதிமைத் தன்பரம தத்தனுக்கு
முந்தைமர பினுக்கேற்கு முறைமைமணம் புரிகென்றார்.”

“றணேநேர்து” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

9 “மற்றவனு முறைமையினுன் மணமிசைந்து செலவிடச்சென்
றுற்றவர்க ளுரைகேட்ட நிதிபதியு முயர்சிறப்புப்
பெற்றனன் போலுவந்துதனிப் பெருமகற்குத் திருமலியுந்
சுற்றமுடன் களிகூர்ந்து வதுவைவினைத் தொழில்
பூண்டான்.”

10 “மணமிசைந்த நாளோலை செலவிட்டு மங்கலகா
ளணையவது வைத்தொழில்க ளானவெலா மமைவித்தே
யினரலங்கன் மைத்தனையு மணவணியி னெழில்விளக்கிப்
பணமூரச மெழுந்தார்ப்பக் காரைக்காற் பதிபுகுந்தார்.”

“மங்கலநாளணையவதுவைத்தொழில்களானவெலாம்” என்றது புனி
தவதியார் திருக்கலியாண மகேற்சுவ ஆரவாரங்களை யென்க, அவ்வை
பவத்தை மேல்வருஞ் செய்யுட்குறி கூறியுள்ளவாறுணர்க.

கம்பராபாபாணம்.

தேரண நடுவாருந் தானுறை பொதிவாருந்
பூரண குடமெங்குப் பனைதுகில் புனைவாருந்
காரணி நெடுராடங் கதிர்மணி யணிவாரு
மாரண மறைவாணர்க் கமுதினி தடுவாருந்

அன்னமென் னடையாரு மழவிடை யணையாருந்
கன்னிநன் னகர்வாழை நடுகொடு நடுவாருந்
பன்னரு நிரைபுத்தா பரியன தெரிவாருந்
பொன்னணி யணிவாரு மணியணி புனைவாருந்

சந்தன மகலாறுந் சாந்தொடு தெருவெங்குந்
சிந்தினர் திர்வாருந் செழுமலர் செரரிவாரு
மிந்திர தனுநா னு மெரிமணி நிரைமாடத்
தந்தபில் விலையாரக் கோவைக ளணிவாருந்

தளங்கிளர் மணிகாலத் தவழ்குட ரிமிழ்தீப
மிளங்குளிர் முலையார்நற் பாலிகை யினமெங்கும்
விளிம்புபொன் விரைநாற வெயிலொடு நிலவீனும
பளிங்குடை யுயர்திண்ணைப் பததியின் வைப்பாரும

மந்தர மணிமட முன்றிலின் வயினெங்கு
மந்தமி லொளிர்முததி நகனிரை யொளிவீச
விந்திர னெடுவான மீனலர் குவதென்ன
பந்தரி னிழலவீசப் படாவெயில் கடிவாரும

வயிரமி னொளியீனும மரதத மணிவேதிர
செயிர ஹ மொளிதீபஞ் சிலதியர் கொணர்வாரும
வெயிலவீர வியபொன்னின் மடைகொடி மதிதேதாடி
மெயிலினி னடுவாரு மகிலெரி யிடுவாரும

பண்டியி னிறைவாசப் பணிமலா கொணர்வாருந்
தண்டலை யிலையோடு கனிபல தருவாருங்
குண்டலம் வெயில்வீசக் குரவைகள் புரிவாரு
முண்டைகொண் டதவெழுத தேடாட க ளணிவாரும

கலவைகள் புனை வாருங் கலைநல தெரிவாரும
மலர்குழன் மலைவாரும மதிமுக மணியாபத
திலகமு னடுவாருங் சிகழிகை யணிவாரு
மிலனிதழ் பெரல்கோல மெழில்பொற் விடுவாரும

தபபின மணிகாசுந் சங்கமு மயிலன்ன
ரொப்பனை புரிபொது மூடலி னுகுதேபாதுந்
துப்புற மிளவாசச கண்ணமு முதிர் தாதுங்
குப்பைக ளெனவாங்க *கொண்டனர் கலைவாரும

மன்னவர் வருவாரு மறையொ நிறைவாரு
மின்னிசை மணியாழி னிசைமது நுகர்வாருந்
சென்னியர் திரிவாருந் சிலதியர் செறிவாருந்
கன்னலின் மணவேலைக் கடினைக டெறிவாரும

கணிகையர் தொகுவாருங் கலைபல பயில்வாரும்
பணியணி யினமுத்தம் பலவித நிலமன்ன
ரணிநெடு முடியொன்றென் றதைதவி னுமும்பொன்
மணிமலை தொகுமன்னன் வாயிலின் மிடைவாரும்

கேடகம் வெயில்விசக் கிளரயி னிஷ்வினக்
கோடுயர் நெடுவிஞ்சைக் குஞ்சர மதுபேரல
வாடவர் திரிவாரு மரிவையர் கனிகூரு
நாடக நவில்வாரு நகையுயிர் கவர்வாரும்

கதிர்மணி யொளிகாலக் கவற்பொரு டெரியாவா
றெதிர்கடர் தரரின்னுந் தெழுதவி னிமையோரு
மதுவிரி குழலாரு மதினுடை நெடுவான
மதுவிது வெனவேரா தலமர லுறுவாரும்

தேர்மிசை வருவாருஞ் சிங்கையில் வருவாரு
மூர்தியில் வருவாரு மொளிமணி நிரையோடைக்
கார்மிசை வருவாருங் கரிணியில் வருவாரும
பார்மிசை வருவாரும் பண்டியில் வருவாரும்

முத்தணி யணிவாரு மணியணி முனிவாரும்
பத்தியி னிமிர்சொம்பொற் பலகலன் மகிழ்வாருந்
தொத்துறு தொழின்பலை கரிசூழ வணிவாருஞ்
சித்திர நிறைதோயுஞ், செத்துகில் புனைவாரும்

விடனிகர் விழியாரு மழுதெனு மொழியாருங்
கிடைபுரை யிதழாருங் வெந்கை வெளியாருந்
தடமுலை பெரியாருந் தனியிடை சிறியாரும்
பெடையன நடையாருந் பிடி பென வருவாரும்

உண்ணிறை நிமிர்செல்வ மொருதுறை செலவென்றுங்
கண்ணுற லரிதென்றுங் கருதுத லரிதம்மா
கண்ணுறு சுடர்வானத் திந்திரன் முடி சூடும்
மண்ணுறு திருநாளே யொத்தத மணநாளே.

தைடதம்

இமிழ்கடி முரசங் கறங்கு பேரேராதை
 யெழினகர் மாந்தர் தஞ் செனியி
 னமிழ்துஞத் தென்னத் தவழ்தனு மகிழ்வுற்
 றணிமிழ வழுதகோ மயகிற்
 கமழ்ந லுந தாற்றுப பாளைவாய்க் கழுஞங்
 கன்னலுங் கதலியு நடுவா
 ருமிழ்கதி ரெறிக்கு மணிநெடுங் கொடி க
 ளுயர்விகம் பகடுற நிரைப்பார்

சேணுயர் பரிதி தழுப்புற நிவந்த
 செழுமணித் தோரண நடுவார்
 வாணில வெழுஞ் மணிவடம் புனைந் து
 வயங்குபொற் றகம்புக ணிடைப்பார்
 பாணிகர் வரிவண் ளெந்நுதே னுகரும
 பணிமலர்க் தாமநாற் றிடுவார்
 தூணுறை கழித்து விரிகதி ரெறிக்குஞ்
 கடர்மணிச் செறிதுக டுடைப்பார்

மைந்தரேர டேடி யநநலார் பரிந்த
 மணிவடக் குப்பைக ளகற்றிச்
 சந்தமென் குடிப்பா னன்னில மெழுஞ்சு
 தண்முளைப் பாலிகை யமையபா
 ரிந்திர தனுவிற் றிகழ்தரச் சாந்து
 மெரிமணிச் சுண்ணமு மிறைப்பார்
 நந்தலில் விளக்க மணிசெய்பொற் றகளி
 நறுநெய்பெய் தொலியுற விடுப்பார்

ஐயரி சிதறு மழைமதர் நெடுங்க
 ணஞ்சன மெழுதுவார் சாந்தத்
 தொய்யில்வெம் முலையி னிலவு கொப்புளிக்குங்
 தூமணிப் பிறைவட மணிவார்

மையிருங் கூந்தல வகிர்ந்துதேன் முரலு
மட்டுவார் பூர்தொடை புனைவார்
நையுதுண் மருங்கிற் கதிரொளி பரப்பு
நகைமணி மேகலை புனைவார்

சிலலரிச சிலமடி பஞ்சிமேற பணிகஞ்சு
சீறடி கவின்கெயப புனைவா
ரெலவளை திருத்தி யாடமை பணைத்தோ
ளெழில்பெறத் தொயிலவரைந திடுவா
ரல்லியங் காமல மென்மலரக கவற்று
மடியினி லலத்தக மணிவார்
வில்லுமி தொருகாழ் முத்தணி யணிவார்
விரைகமழ தெரியல்கை புனைவா

கதிராமதி தவழு மாடநீண் முகப்பிற
காழகிற மீமபுகை யிடுவா
முதுமறை வரண்க கின்னமு தடுவார்
மொய்கதிர வெயிலகரந தொழிய
மதிநில வொழுகு நித்திலப் பந்தர்
மாணுற வயின்வயி னிரைப்பரா
சதிமுறை தவருத தண்ணுமை கறங்கக
கூத்தியர் தனித்தனி நடிப்பார்.

வழிற்கழ் கன்னிக கமுகமென் மிடற்றி
னிசையெழிஇ யினிதுபாட் டயர்வா
செழுமலர்க் காதண் முகிழ்விரல சேப்பத
திவனியா ழின்னரம புளர்வா
முழுநெறிக குமுத முகைநெரித தெனவாய்
முகிழ்த்தருங் குரவைகள் புரிவா
கொழுமலர் வளைக்கை கொட்டிலே னெடுங்கட்
கோதையர் குரவையாட் டயர்வார்

இருங்கடற் றோன்று மழகதி ரேய்க்கு
மெரிமணிச் சிவிகையின் வருவார்

சுரும்புவிழ்ந் தரற்ற மும்மதம் பொழியுஞ்
 சூழிமால் யானையிற் புதுவார்
 திருந்துமொண் சுழிய கூந்தன்மான் தோறிந்
 சேட்டிளம் பரிதியிற் செல்வார்
 பொருந்தமண் டோயா தகல்விசும் பகவும்
 பொங்குளைப புரவியிற் போவார்

விரைகமழ் முல்லை முகைநிக ரடியில்
 வெள்ளியங் கிரியெனக் குவிப்பார்
 கருணையுங் கன்னம் கட்டியுந் தேமரங்
 கணிகளும் வயின்வயி னிரைப்பா
 திரைபொரு கடலி னுறையுந் பாலுந்
 தெறுத்தொறும் பெருக்கெடுத் தோட
 வெரிபகம் பொன்னங் கலம்பல பரப்பி
 யிரவலர்க் கின்னமு தளிப்பார்.

சீவகசிந்தாமணி.

இலக்கணையாரிலம்பகம்.

அரிபொற் கிண்கிணி யணிசெந் சிலம்பொடு சிலம்புந்
 திருவச் சிறடி ச செழுமலர்க் கொழுங்கயன் மழைக்க
 னுருவ நுண்ணிடை யொளிமணி வருமுலை யுருவா
 ரெரிபொன் மேகலை யிலக்கணை கடிவினை நொடி வாம்.
 விளங்கு வெண்டுதி லுடுத்தவெண் சார்ந் துமெய் பூசித்
 துளங்கு மஞ்சிகை துளைச்சிறு காதினுட் டுளங்க
 வளங்கொண் மாலைகள் குடி முத் தணிர துவண் முரரங்
 களங்கொள் ளேழத்தி னேற்றினர் கடி புர சறைவான்.
 கெண்டின் கெண்மின்கள் யாவரு மினியன கெண்மின்
 பூண்மி னித்தில மணிவடம் பூகமின் சார்ந்தம
 வாண்மி னுண்ணிடை வருந்தினுஞ் சூட்டணின் தழகா
 ராண மாகிய வருவிலை வண்ணப்பட்ட டுடுமின்.

பிள்ளை வெண்பிறைச் சிறுநுதற் பெரும்பட்ட மணிமி
 னுள்ள மேனியு மொளிர்மணிக் கலங்களிற் புனைமின்

வள்ளல் வாய்மொழி யான்படு பாலமிர் தல்லா
லுள்ள மேனிநும் பிறவுணர் பெற்றி ரெழுநாளும்.

வாழை மல்கிய மணிகுலை கழுகொடு நடுமின்
முழ நாத்நுமின் முமங்க ளகிற்குடம் பரப்பி
யாழின் பாடலு மாடலு மரங்குதே நியற்றிப்
போழு மால்நிகழ் பெனப்பல பொலங்கொடி பெடுமின்.

வேறு.

முரசு மார்ந்தரின் மூவிநு நான்கள் போய்
விரைவொ டெங்க ணும வெள்வளை விப்பின
புரையில் பொன்மணி யாழ்முழ றண்ணுமை
யரவ வானி நிதிர்த்த வணிமுழா.

போகு மாமழை பொழிந் து புத்தகதொரு
மாக மேந்துவ போன்மணிந் தேராண
மாக நாற்றின தாம மணிக்முட
மேக மாநகர் வீதி நிரைத்த வே.

ஆடன் மங்கையி் சிண்ணி யார்ப்பொலி
பாட லின்னொ ளி பண்ணமை யாமொலி
மேடு கொண்டமுழ வின்முழக் கீண்டிய
மாட மாநகர் மாக்கட லொத்ததே.

வேறு.

நிரந்து கன்னலு நெய்யு நீர்தபபெய்
திரந் து பாலமிர் தெங்கு மூட்டுவார்
பாரந்து பூந் துகில் பன்ம ணிக்கலஞ்
சுரந் து கொள்கெனசு கமக்க னல்குவார்.

வருக்கை யின்பழம் வாழை யின்கனி
திருக்கொண் டாங்கனி தெளித்த தேறலின்
கருபபுச் சாற்றெடு கலந்து கைசெய்து
புரித்த தெங்கிள நீரும் பூரிப்பார்.

கூந்த லேந்திய கமுகங் காய்க்குலை
யாய்ந்த மெல்லிலை பளித மாதியா
மார்தர் கொள்ளைகொண் டண்ண மானில்
மேந்த லாம்படித் ததன்றி யீட்டுவார்.

வழுநின் மாந்தரு மாவு மல்கிய
தொழுதி தன்னையான் சுமக்க லேனென
முழுது மண்மகண் முற்றும் வாய்திறந்
தழுதிட் டானெயும் பாலு மாகவே.

வேறு.

கொடியெழுந் தலமருங் கோயில் வாயில்கண்
மடலெழுந் தல்மருங் கமுகும் வாழையு
மடியிருந் துகிலுடை மாக்க ணடியும்
புடைதிரள் பூரண குடமும் பூத்தவே.

துளங்குபொற் குழைகளுந் தோடுஞ் சுண்ணமுங்
கிளர்ந்தகில் சாந்துபூக் கமழ்ந்து கேடில்சீ
ரிளங்கதி ரேறிமணிப் பூணு மாரமும்
விளங்கிமே லுலகினை வெறுப்பித் திட்டதே.

ஹை காந்தருவ தத்தைபா ரிலம்பகர்

வளைநிற வார்செநெ லர்கிப பண்டியோ
டளவறு சருக்கரைப பண்டி யார்தன
ரிளவியல் பயறுபெய் பண்டி யுப்புரீர்
விளைவமை பண்டியின் வெறுத்த தாங்கொர்பால்

*
கிளைத்துணர் முழுவன பலவின் லீங்கனி
களைத்து வண்டுழல்வன வாழை மாங்களி
யெனைத்துள கிழங்குகாய் குருகொ டேந்திய
சனத்தினுற் றகைத்திடம் பெறுது தானொர்பால்.

மரகத மணிபாசங் காய்கொள வானகுலை
கவர்பழக் காய்க்குலை கணியக காவுடீஇ

இவர்தரு மெல்லிலைக் காவு மேந்திய
உவரியாய்ச் சொரிந்திடம் பெறுது தானொர்பால்.

சண்பகந் தமநகந் தமால மல்லிகை
தண்கழு நீரோடு குவளை தாமரை
வண்டின மிசைகொள வாசப் பூச்சுமை
கொண்டவர் குழாம்பொலி வுற்ற தாங்கொர்பால்.

II. அளியிடைதார்த் தனதத்த னணிமாடத் துள்புகுந்து
தெளிதருநூல் விதிவழியே செயன்முறைமை செய்தமைத்துத்
தளிர்டிமென் னகைமயிலைத் தாதவிழ்தார்க் காளைக்குக்
கனிமகிழ்சூற் றம்போற்றக் கலியாணஞ் செய்தார்கள்.

“தெளிதருநூல் விதிவழியே செயன்முறைமை செய்தமைத்துக்கலியா
ணஞ் செய்தார்கள்” என்றது மறையில் சோதிடாங் கத்துள் வணிகர்க்குக்
கூறிய நெறியிலே பிறழா மணவினை முடித்தார்களைன்ப பொருளுடைத்து.
புனிதவதியார் தனதத்தர்களைப் போலவே பெருங் குடியார் குலத்தி லுதித்
தோராகிய கண்ணகி கோவலன் மங்கல வைபவத்தை இளங்கோவடிகளும்
சேவகன் தத்தையார் இவர்களா திருக்கலியாணச் சிறப்பைத் திருத்தக்
கேவரும் விவரித்து விளக்கியதைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களிற்காண்க.

சிலப்பதிகாரம்.

“ இருபெருங் குரவரு மொருபெரு நாளான்
மணவணி காண மகிழ்ந்தனர் மகிந்துழி
யானையெருத்தத் துணியிழையார் மேலிரீஇ
மாநகர்க் கீர்தார் மணம்.

அவ்வழி

முரசியம்பின முருடதிர்த்தன முறையெழுந்தன பணிலம்பென்குடை
யரசெழுந்த தொர்படி யெழுந்தன வகலுண் மங்கல வணியெழுந்தது.
மாலைதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணத்து
நீலவிதானத்து நித்திலப்பூர் பந்தர்க்குழ்
வாணூர்ப் தியனா சுகடணைய வானததுச
சாவியொருடின் றகையானைக் கோவலன்

மாழுதுபார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
 தீவலஞ்செய்வது காண்பார்க னோன்பென்னை
 விரையினர் மலரினர் விளங்குமேனிய
 ருரையினர் பாட்டின ரொசுந்த கோக்கினர்
 சார்தினர் புகையினர் தயங்கு கோதைய
 ரேர்தின முலையின ரிடித்த சுண்ணத்தர்
 விளக்கினர் கலத்தினர் விரிந்தபாலிகை
 முளைக்குட நிரையினர் முகிழ்ந்த மூரலர்
 போதொடு விரிகூந்தற் பொலனறுங் கொடியனா
 காதலற் பிரியாமற் கவவுக்கை னெடுமாமற்
 பீதறுகென வேத்திக சின்மலர் கொடுநாவி
 யங்க ணுலகி நருந்ததி யன்னுளை
 மங்கல நல்லமனி யேற்றினுள்.”

சீவக சிந்தாமணி.

இன்னிய முழங்கியார்ப்ப வின்மெரி திகழ்வேதந்
 துன்னினர் பலாசுற்செய்த துடுப்பினெய் சொரிந்துவேட்ப
 மின்னியல் கலசநன்னீர் ரொரந்தனன் வீரனைற்றான்
 முன்னுபு விளங்குவெள்ளி முளைத்தெழு முருகனன்னான்.

இட்டவுத் தரியமின்னு மெரிமணிப பருமுத்தார
 மட்டவிழ் கோதைவெய்ய வருமுலை தாங்கலாற்றா
 ரெட்டிருங் குழவினாட னைர்வளை முன்கைபற்றிக
 கட்டழல் வலங்கொண்டாய்பொற் கட்டி ருனைறினானே.

மன்னர்க்கும் மன்னர்க்கு பின்னோர்க்கும் விவாக கிரியைகளில் தந்தி
 ரத்தானு மந்திரத்தானுஞ் சிறிதே வேறுபாடுதான். புனிதவதியார் திருக்
 கலியாணச் செயல்களைப் பின்வருகு செய்யுட்க நிற கூறியுள்ளவாறு அதுமா
 னித்தலும் பொருந்தும்.

சீவக சிந்தாமணி.

முத்துமிழ் திரைகளங்க மொய்கள் பா தாலமுத்தீ
 பெயர்த்தன வேலைவேள் வி யொலிகட னுன்குநாண

வைத்தநான் மறையுநீந்தி வானகுண மென்னுஞ்சாஸி
வித்திமே லுலகத்தின்பம் விளைத்துமெய் கண்டநீரார்.

தருமணற் றருபபையார்ந்த சமீதையிம மூன்றினுணும
விரிமல ரணிந்தகோல வேதிகை மியற்றியானெ
யொருமணி யகலுட்பெய்தோர் பொன்னக லார்ந்ததூப
மிருபணி யகலுணீர்பெய் திடவயி னிரீ இயினுரே.

நெற்பொரி நிறையபபெய்து நிழலாவிழ் செம்பொன்மூழிக்
கற்புரி கடவுளான்பா லன்பொடு கலப்ப வைத்து
முற்பெரி யானையாகத் தருபபையான் முடிந்துமூன்று
பொற்புரி வரையும்கொய்தீர் சமீதைக விரண்டும்வைத்தார்.

மந்திர விதியின்மாண்ட சிறுவீரற் றருபபை சூழ்ந்து
முற் றா மொழிந்தநெய்யை முனைமுதிர் தருபபைதன்னுன்
மந்திரித துலமயமுக்கான் மண்ணிமற் றதனை நீக்கிச
சுந்தித்து மறையிற்செந்தித் தண்டி லத் தங்கணவைத்தார்.

தண்டி லத் தகத்திற்சாண்மே லெண்வீரற் சமீதைநானுன்
கெண்டி சை யவருமேத்தத் துடுபடுநெய் கொரிதலோடுங்
கொண்டழற் கடவுள்பொங்கி வலஞ்சுழன் நெழுந்ததென்ப
தெண்டிசை வேலியெங்குந் திருவிளை யாடமாடோ.

கரையுடைத் துகிலிற்றேன்றுங் காஞ்சன வட்டி ன்முந்நீர்த்
திரையிடை வியாழநதோன்றத் திண்பிணி முழவுஞ்சங்கு
முரசொடு முழங்கியார்ப்ப மொய்கொள்வேன் மன்னரார்ப்ப
வரசுரு ளரசனுய்பொற் கலசநீ ரங்கையேற்றான்.

குளிர்ப்தி கொண்டநாகங் கோள்விடுக் கின்றதேபோற்
றளிர்வுரை கோதைமாதர் தாமரை முகத்தைச சேர்ந்த
வொளிர்வளைக் கையைச்செல்வன் விடுத்தவ ளிடக்கைபற்றி
வளரெரி வலங்கொண்டாய்பொற் கட்டி ருனேறினுனே

விளங்கொளி விசும்பிழ்பூத்த வருந்ததி காட்டி யான்பால்
வளங்கொளப பூத்தகோல மலரடி கழிஇயபின்பை
யிளங்கதிற்க் கலத்தினெந்த வயினிகண்ட மரந்திருந்தான்[தான்.
முளங்கெயிற் அழுவைதொலசீர்த் தோகையோ டிருந்ததொத்

கம்பராமாயணம்.

மங்கல முரசின மழையி னூர்த்தன
சங்குகண் முரன்றன தாரை போரெனப்
பொங்கின மறையவர் புகலு நான்மறை
கங்குலி னெலிக்குமா கடலும் போன்றவே.

சங்கினந் தவழ்கட லேழிற் றந்தன
சிங்கலி லருமறை தெரிந்த தீர்த்தங்கள்
கங்கையே முதலிய கலந்த நீரினாள்
மங்கல மஞ்சன மறபி னுடையே.

நீந்தருங் கடலென நிறைந்த வேதியர்
தோய்ந்தநூன் மார்பினர் சுற்றத் தொன்னெறி
வாய்ந்தநல் வேள்விக்கு வசிட்டன் மையற
எய்தநற் றருபபையோ புனிதி னெய்தினான்.

தண்டிலம் விரித்துநற் றருபபை சரத்தியே
மண்டலம் விதிமுறை வகுத்து பொன்மலை
கொண்டவை சொரிந்தெரி குழும் மூட்டி னன்
பண்டின மறைநெறி பரவிச் செய்தனன்.

வேறு.

மன்றலில் வந்து மணத்தவி சேறி
வென்றி ரெடுத்தகை வீரனு மார்வத
தின்றுணை யன்னமு மெய்தி யிருந்தார்
ஒன்றிய போகமும் யோகமு மொத்தார்.

கோமகன் முன்சன கன்குளிர் நன்னீர்
பூமக ளும்பொரு ளும்மென நீயென்
மாமக டன்னொடு மன்னுதி யென்னாத்
தாமரை யன்ன தடக்கையி னீந்தான்.

வெய்யக னற்றலை வீரனு மந்நாள்
ஓமயறு மந்திர முற்றும் வழங்கா

நெய்யமையாவுதி யாவையு நீரந்தான்
தையற விரிக்கை தடக்கை பிடித்தான்.

இடம்படு தோளவ னேடிபை வேன்வி
தொடங்கிய வெங்கனல் சூழ்வரு போதின்
மடம்படு சிந்தையண் மாறு பிறப்பின்
உடம்புயி ரைத்தொடர் கின்றதை யொத்தான்

வலங்கொடு தீபை வணங்கினர் வந்து
பொலம்பொரி செய்வன செய்பொருண் முற்றி
இலங்கொளி யம்பிமி தித்தெதிர் நின்ற
கலங்களில் சுற்றி னருந்ததி கண்டார்.

மற்றுள செய்வன செய்து மடுத்தா
முற்றிய மரதவர் தாண்முறை சூடிச
கொற்றவனைக் கழல் சூமபிட லோடும
பொற்றொழு கைக்கொடு நன்மனை யுக்கான்.

கேகபன் மாமகன் கேழ்ஞன் பாகம
தாயினு மன்பெட்டு தாழ்ந்தவ ணங்கா
ஆயத னன்னை யடி தகுணை சூடித
தூயசு மித்திரை தாடொழ லோடும.

அன்னமு மன்ன வரம்பொன மலர்த்தான்
சென்னிபு னைந்தனள் சிந்தையு வந்தா
கன்னிய ருந்ததி காரிகை காண
நன்மக னுக்கிவ ணல்லணி பென்றார்.

12. மங்கலமா மணவினைகன் முடித்தியல்பின் வைகுநாட்
டங்கன்சூடிக் கொருபுதல்வி யாதலினுற் றனதத்தன்
பொங்கொலிநீர் நாகையினிற் போகாமே கணவனுட
னங்கணமர்ந் தினிதிருப்ப வணிமாட மருங்கமைத்தான்.

“அரும்புதல்வி” என்றும்; “இனிதிருக்க” என்றும் பாடபேத முண்டு.

“தங்கள்சூடிக் கொருபுதல்வி யாதலினுற் றனதத்தன்

பொங்கொலிநீர் நாகையினிற் போகாமே கணவனுடன்
அங்கணமர்ந் தினிதிருப்ப வணிமாட மருங்கமைத்தான்.”

என்பது தங்கள் குடிக்கு ஒரு புதல்வியாதலால் அவரை விட்டுப் பிரிந்
திருக்கமாட்டாத தனத்தன் அவரைத் தானுறையு மிடத்திலேயே அமர்ந்
திருக்கச் செய்வது புத்திரவாருகைக் குரியசெயலா யிருக்க அதைவிட்டு
வேரோரிடத்தை மருங்கமைத்து அதில் அமருவித்தானது தன் மருமகற்கு
வேட்டகத்தில் சீலையுறுவதால் உண்டாகும் தோஷ நிவிர்த்தியின் பொருட்
பெ் போலும். வேட்டகத்திலிருப்பதனாற் றேஷமுண்டா மென்பதை,

நைட்டத்தில்.

“மிக்கவெஞ் சமத்திடை வெருவி யோயு ன
ரொக்கறுன் புறத்தனி யுலகில் வாழுநர்
புக்குவேட் டகத்தினி லுண்ணும் புன்மையோர்
மக்களுட் பதடி யென் றுரைக்கும் வையமே.”

என்று கூறியுள்ளார் பெரியோர்.

13. மகட்கொடையின்மகிழ்சிறக்கும்வரம்பிறனங் கொடுத்ததற்பி
னிகர்ப்பரிய பெருஞ்சிறப்பி னிதிபதிதன் குலமகனுந்
தகைப்பில்பெருங் காதலினுற் றங்குமனை வளம்பெருக்கி
மிகப்புரியங் கொள்கையினின் மேம்படுதன் மேவினான்.

மகட்கொடை என்றது கன்னிகாதானமென்னும் வடநூல் வழக்குநோக்கியும்

“ஏந்தப்பெண்களின் பத்துகன பணீம்வாங்காமல தானஞ்செய்கிறார்க
ளோ அது வீற்கிரயமன்று அவர்கள்தாம் அந்தப் பெண்ணினிடத்தில் தயை
யும்அன்பும் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள்.”

என்று மதுதர்ம சாஸ்திரம் 3 ம் அத்தியாயம், 54 ம் சுலோகம் விதித்
தலைநோக்கியங் கூறியபடியென்க. தகைப்பில் பெருங்காதலினுற்றங்குலவள
மனைபெருக்கி என்று அம்மையாரும் பரமதத்தனும் மனைவளம் பெருக்கிய
தற்குஅவ்வருவர்க்கும் ஒருமித்துள்ள காதலை வீசேடித்தீக் கூறியவாறு

திருக்குறள்.

அன்பு மறனு முடைததாபி னில்வாழ்க்கை
பண்பும பயனு மது.

கூர் மபுராணம்.

தருமமெனும பண்டமிஞ்சு சகடமா மனைவாழ்க்கை
கருமதுகம் பிணித்துமனைக் காதலியுந் தானுமென
விருவராய் முறைசெலுத்தி நெத்துணைத்தா ரமுஞ்செல்லு
மொருவராய்ப் பூண்டிழுப்பி னோரிறையுஞ் செல்லாதால்.

நன்னெறி.

காதன மனையாளுங் காதலனு மாறின்றிக்
திதிலொரு கருமஞ் செய்பவே—யோதுகலை
யெண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யென்முததாய் நோக்கமுன்
கண்ணிரண்டு மொனறையே காண்.

ஒளவையார்.

ஈதலறந தீவினைவிட் டிட்டல்பொரு ளெஞ்ஞான் றுங்
காத லிருவர் கருத்தொருமித்—தாதரவு
பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந் திமழுன்றும
விட்டதே பேரின்ப விடு.

என்றும்

அறநெறிச்சாரம்.

மருவிய காதன் மனையாளுந் தானு
மிருவரும் பூண்டிப்பி னல்லா—லொருவரா
லில்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடைய வாஞ்சகடஞ்
செல்லாது தெற்றிற்று நின்னு.

வினைகாத்து வந்த விருந்தோம்பி நின்றான்
மனைவாழ்க்கை நன்னு தவத்திற்—புனைகோதை
மெல்லிய னல்லாளு நல்லன் விருந்தோம்பிச்
சொல்லெதிர் சொல்லா ளெனில்.

என்றும்

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார்.

கரகத திருநண்ணிற் கொன்றை மணிகலந் தாங்கிருவ
ராகதது னொருமிர கண்டனம யாமினறி யாவையுமா

மேகத் தொருவ னிரும்பொழி லம்பல வன்மலைபிற்
 றேகைக்குந் தோன்றற்கு மொன்றாய் வருமின்ப துன்பங்களே.
 என்றும்,

நீதி நூல்.

ஆயிவின்றி யுடலமிகை யு வரிவறி
 யாவினில் யாது போற்பட்டதா
 தேவியெனு மிருவருந் போக தெய நுனாந்
 செழுமலருந் தெனும் போல
 மேவியவ ரிருவருமே நன்னாது
 முரண்செய்யல் விளங்குமெய்யுஞ்
 சுவனுமொன் றேருடொன்று போராடி
 எழிந்ததொக்குஞ் சொழிந்தா லே.

மணியுமொளி யும்போலாண் மகனுமனை
 வியும்பொருந் தி வாழுவதே
 பிணியுறுமா தலொனினும பொருந் சொல்வர்
 கருவ முரவெய பொருவார மரபோற்
 றுணியாத பகைவையுந் து நன்னாந்
 லுமிடற்ற வவத்தின்மீது
 பணிகண்மிகப் பூட்டி பலங் காத்ததலொக்கு
 மவாசெல்வப் பயன்றனமர.

என்றங் கூறியிருப்பனவற்றைக் காண்க.

வரம்பினை நொருது என்றார் இவ்வாறே சேனப் பொருளாக ஆள
 வில்லாத பொருளான லீமராஜன் தன் மகளாகிய தமயந்திக்கு வழங்கியதை
 ஸூதத்திலும், ஜனக மகாராஜன் சேனக்கு வழங்கியதை இராமாயணத்தி
 லுங் காண்க.

நைடதம்.

பண்ணமை கவின மன்றே ராயிர மிரட்டி பாய்மா
 வண்ணலங் களிகல் யானை யாயிரத் தறுபத் தொன்பான்
 கண்ணகன் விசும்பு பூத்த கற்பகத் தருவி லேனா
 மண்ணிழிந் தனைய பேரூ ரைம்பதும் வழங்கி னானே.

பொருதிரைப் புணரி யின்ற பொல்கொடி யணைய செவ்வி
யரிவைய நிருபத தைய யிவ்வாங்கல் லரங்கு லாடும்
வருமுலைப் பவனச் செவ்வாய் வனிதைப் ரெழுநூற் றெண்ம
நிருபது கோடி செம்பொ னினிதினில் வழங்கி னானே.

பொழிகதிர் மணிசெய் கட்டில் புனைமலர்ப் பாயல் பைம்பொ
னிழைபயில் வண்ணப் பேழை யினியசாத தாற்றி பேரநி
நிழறவழ் மணிக்கண் னாடி நித்தில முகநி லேய்ந்த
வொழுகொடிக் கவரி யின்ன வுலையில் கல்கி னானே.

கம்பராமாயணம்.

எண்ணில் கோடி பொன் மெல்லையில் கோடி
வண்ண வநங்கல் மங்கையர் வெள்ளை
கண்ணக னாடெட்டு நாடாயர் தாயர்
பெண்ணி னனங்களை யாடவொறு மகன்றி.

14. ஆங்கவனப் பில்வாழ்க்கை யருந்துணையா யமர்கின்ற
பூங்குழலா ரவர்தாமும பொருவிடையார் திருவடிக்கீ
ழோங்கியவன் புறுகாத லொழிவின்றி மிகப்பெருகப்
பாங்கில்வரு மனையறத்தின பண்புவழா மைப்பயில்வார்.

“ஹரிப்பிலையர்” என்றும் பாடபேதமுண்டு.
மனையறத்தின் பண்புவுழாமைப் பயில்வதாவது.

திருக்குறள்.

பெண்ணிற் பெருதக்க யாவன கற்பொன்னுர
திண்மைமுண் டாகப் பெயரின்
தெய்வந் தொழாஅன கொழுநற் றெழுதெழுநாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை

என்றபடிக்குந்,

காசிகாண்டம்.

கொழுந னுண்டின் றுணுகர் கொள்சையும்
விழினி யின்றின் றுஞ்சலு பென்னுந்

லெழுதன் முன்ன மெழுதனு மேயன் மே
பழுதில் கற்புடைப பாவையி் செய்கையே

இனிய கேள்வி முனிபி னெதிர்தின் னு
துனிகொ ணெஞ்சொ டெதிர்மொழி சொல்கிலா
பனைய கேள்வி ரெறியினு மன்மொடு
கனிவர் நெஞ்சு கங் கற்புடை மாதரே.

எய்து மிற்றுறந தேகல ரில்லக
ஹைய லார்முகங் காணினுஞ் சம்பவரா
மையில் காதுல் வரதெவை யாயினுஞ்
செய்தி ரென்றனுஞ் செய்தன மென்பரால்

விழவு கண்ணுறன் மேதகு நோன்புறல்
பழுதி னாநதி யாடுதல் பண்ணவர்த்
தொழுது வடித்ததுத மேமறு கற்பி மேனா
கொழுந் தேவரி னன்றிக் குறிக்கொளார்

மேவு காதுல் நாளாம விழைநதன்
மேவு முன்னர்க் குறிப்பி னியற் றவா
தான் லன்பர் தமையலர் தூற்றிடு
பூவை பன்னவர் புன்முக நோக்கிலார்.

இல்ல றத்திற் கியைவன வீட்டுவா
மல்ல செய்தே வறிதி னழித்திடா
புல்லு காதுல் ராயுட் பொலிவுற
மல்ல லோங்கணி மஞ்ச ளணிவரால்

அழகின் வீக்கஞ் சிறிதில ராயினு
மொழிவி னோய்நிரம் புற்றன ராயினுங்
கிழவுத் தன்மைய ராயினுங் கேள்வரைப்
பழுது சொல்கலர் பண்டின் முயங்குவார்.

அன்பர் துஞ்சிடிற் றுஞ்சுத லாங்கவர்
துன்ப மெய்திடிற் றுமுமத் துன்புற
லின்ப புற்றிடி லின்புற் றிருக்கலை
மன்பெ ருநதவங் கற்புடை மாதர்க்கே

அறந்த வாத்தம தன்ப ரருளினை
 ஹறந்து னோர்பிறப் பேர்தொழில் செய்குநர்
 சிறந்த தொல்குலத் தெய்வம் புகவிநர்
 திறந்து னோர்க்கும் பகுத்தினி துண்பரால்

கொழுநன் சொற்கட வாதுறை கொள்கையே
 வழுவின்னல்லறம் வான்றவ மாற்றுத
 ரொழுது தெய்வம் பராய்மலர் தூவுதல்
 பழுதில் கற்புடைப் பத்தினிக் கென்பரேவ.

வாள்வி ழிக்குல மங்கைய ரன்பர்பொற்
 றுள்வி ளக்கிய தண்புனல் கங்கையக்
 கேள்வ ரேகினர் தேவர்கண் மூவரி
 லாளு மெய்ம்மை யடி களென் றெண்ணுவார்.

தாடை தன்னினுந் தன்னையிற் தரிநினு
 மாதர் மென்மொழி மைந்தர்த் தடாபரினுங்
 கோதில் கற்புடை யார்தங் கொழுநர்ப்பாற்
 காதல் கூர்ந்து களிமகிழ் வெய்துவார்.

என்ற படிக்கும்,

பிரபுலிங்க லீலையில்.

குரவந்தா மியைந்து கொடுத்தில் ராயிற் குமரவேளையவ ரேனு
 மருவரா சிற்பர் தந்தைதாய் தங்க ளாணையி னொழுதுகண் ளியர்தா
 முருவிலா ரெனிலுங் குரவருண் மகிழ்வுற் றுதவுநி னினையவர் தம்மைப்
 பரவுவான் கடவு ளாகவே சீனைந்து பண்பொடும் பயிலுவ ரன்றே

என்றபடிக்கும்,

நாலடியாரில்.

குடநீ ரட்டுண்ணு மிடுக்கட் பொழுதுங்
 கடநீ ரறவுண்ணுங் கேளிர் வரின்னுங்
 கடநீர்மை கையருக் கொள்ளு மடமொழி
 மாதர் மனையாட்சி யாள்.

என்றபடிக்கும்,

சீவகசிந்தா மணியில்.

சாமெனிற் சாத னோத றன்னவன் றணந்த காலைப்
 பூமனும் புனைத லின்றிப் பொற்புடன் புலம்ப வைகிக்

காமனை யென்றுஞ் சொல்லா கணவற்கை தொழுது வாழ்வார்
தேமலர்த திருவே டொப்பார் தேர்ந்தவன் செல்ல ஸீர்ப்பார்.

என்றபடிக்கும்,

பெருந்தேவனுர் பாரதத்தில்.

எப்பணியா னெழுதுவர் காதலாக காதலரை
யப்பணியா லப்பொழுதே யெழுதுநதி—யெப்ப
மனங்குழைப்பா வண்ண மகிழ்வியா தன்றே
கனங்குழைப்பா தங்கள் கடன்.

என்றபடிக்கும்,

கூவத்துப் புராணத்தில்.

மிடியின பூணிலில் விருந்தார் கீரமின
வடிவில் நுழையின வந்தார் மூர்வென
கெடயவ யாமினுங் கெடமுந் தாரிடை
மடிவில் ரன்முகம் புடைய மாதகீர.

என்றபடிக்கும்,

வளையாபதியில்.

நாடு மூரு நனிபுகழ்ந் தேத்தலும
நீடு நாமபு பெய்கெனப் பெய்தலுங்
கூட லாற்றவர் நல்லது கூறுங்குற
பாடு தன்மிகு பத்தினிக் காவதே.

என்றபடிக்கும்,

தரிகடுகத்தில்.

நல்விருந் தேவாபளி னட்டாளார் வைகு
மிலபுறஞ் செய்தலி ன்ன்றதாமிதே வகுடியின்
மக்கட் பெறலின் மனைக்கிழத்தி யிடமுன்றுங்
கற்புடையாள் பூண்ட கடன்.

என்றபடிக்கும்,

சிறுபஞ்சமூலத்தில்.

வருவாய்குத் தக்க வழக்கறிந்து சுற்றம்
வெருவாமை வீழ்வருந் தேயுபித திருவாக்குந்

தெய்வதையு மெஞ்ஞான் றுந் தேற்ற வழிபாடு
செய்வ தீத பெண்டிர் சிறப்படி.

என்றபடிக்கும்,

திவ்வியபிரபந்தத்தில்.

கண்டா ரிகழ்வனலே காதலன் றுன் செய்திபு'னுங்
கொண்டாணை யல்லா லறியாக் குலமகன் போல்
விண்டோய் ரதிவா டைகுழி விந்துவக் கோட் டாரபாணை
கொண்டா னா யாகுலுமுன் குறைகடிலே கடுவனே. என்றபடி க்
[கும்,

குசேலோபாசகியாவத்தில்.

நின்னுடைய மனைகழித்தி நிராபுபெரு நீர்மைபனை
மன்னுடைய சொற்காததுச சோர்வில் மாண்டினனே
தன்னுடைய வுயிரதின் தனைப்பேணுந் தன்மைபனை
யுன்னுடைய வுருவாய்க்குத் தக்கசெல் ஏறெறுவனே

சொன்னகா ரியாரணை தாடு, சொன்னாடி யியற்றவனே
யென்னாடி வரினு லெவனி யெடுகு திராபா னாவினனே
தன்னபு ராயகன்பழிதூத் துருகலாபத் தக்கவனே
பன்னருமா மறைபுணர்ந்த பனகூறற் குணக்குன்றே

ஆர மைச்சுநேர் மதிப லாநதுநிக்
கோர டிச்சியாய்ப் பணியி லுணரிடச
சாரி லன்னையாய் சமைவா கற்பாடை
நாரி மாறென நனிலவ் கல்லவர்.

என்றபடிக்கும்,

திருக்குற்றாலப்பராணத்தில்.

சிறுகாலை யட்டில்புக லுநததியுறா ச ளாத்தலகலை திருத்தி
மறுகாலை யெண்ணுது விருநதழைதன் மகப்பெறுதன் மடநா
பெறுகாலை யின்புறதன் புன்னுறங்கப பின்னுறங்கல் பின்னெ
லுறுகாலை தொழுதெழுதல் பன்னிரண்டு மநக காககற் புடை
யோர செய்கை, என்றபடிக்கும்,

சிலப் பதிகாரத்தில்.

கடுங்கதிர் வெம்மைமயிற் காதலன் றனக்கு
நடுங்கு துயரெய்தி நாற்புலர வாயு த
தன்றுயர் காணுத் தகைசசால் பூங்கெட்டி.
யின்றுணை மகளிர்க் நின்றி யலையாக்
கற்புக் கடம்புண்ட வித்தெய்வ மல்லது
பொற்புடைத் தெய்வம் பாங்கண் டி லாமல்
வானம் பொய்ப்பாது வளம்பிழைப் பறியாது
நீணில வேந்தன் கொற்றந் திதையாது
பத்தினிய பெண்டி ரிந்தத் தா டென்று
மத்தகு நல்லுரை யறியப் போர்.

என்றபடிக்கும்,

நீதிநூலில்.

தந் துணை வர் வடி வாவில மிட வகிந் தினுந் துநின் றுணைப் பொய்ப்பா
மத்தமுனையாற்புறம் வி லியுமளி . மனையப் பாநா ணைவர்
வந்தமுதுண் றெங்கியென் றுருண்டு நுயின் றுருமைவெ லெழுந்து
பந்தமுதுங் கருமபெல மடிபயங்கற்சி வணிபூண்ட படைக்
கண்ணாரே
வினைப்பகைதிர் பெரியில்வாழ் வினிற்கலந்து நின்ற லும் வேத
நாதன்
றனைப்பாவி நினைத்தலென்று மொழியார்போற் கற்பின்மிக்க
தைய லார்த
மனைப்பாணிதன் சொப்தாலுந் துயின்மதுங் கனவினுந்தம் மனா
வர் மாட்டு
நினைப்பொழியார் கணவெருட னவரனமொன் றுக்கல்து நிற்பர்
மாடுதா, என்றபடிக்கும்,

இல்லறத்தினியல்பு சிறிதந்தவருமல் நற்குண நற்செய்கை யுடையனா
யொழுதுத லென்றறிக.

15. நம்பாடி யாரணந்த. 'எல்லதிரு வழுதளித்துஞ்
செம்பொன்னு நவமணியுஞ் செழுந்துகிலு முதலான

தம்பரிவி னாலவர்க்குத் தகுதியின்வேண் டெவகொடுத்து
மும்பர்பிரான் றிருவடிக்கீ முணர்வுமிக வொழுதுகான்.

“நம்பரடி யாரணந்தா னலலதிர வமுதளித்தும்” என்றார் இங்ஙனமே

சிவனடியவர்க்கு அளித்தே.

நறைபடு கனிகேன் பெய்த பாலெரி நறுநெய் வெள்ள
நிறைபடு செம்பொன் வண்ணப் பூக்கலா னிமிந்த சோறு
குறைவற வுண்டு வேண்டும் பொருள் களுங் கொண்மி னென்ன
மறைமுத ஸ்டாரி தர்மை வழிநித் தருத் து வார்கள்.

என்ற திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளானறிக “பரிவினாலவர்க்குத்
தகுதியின்வேண்டெ வகொடுத்து” என்றார். அன்பு ளளவழி இட்டவை சிறத்
தலும், அஃதில்லாவழி அவைசிறவாமையும் கோககி. இவற்றை,

நாலடியாரில்.

கழநாந் கபா கேனு வொருவன்
விழிந்தாக மெய்ளி னாறித்தாவா — விழிநிய
குய்த் துவையார் வெண் சோரே யாயினு மேவாதார்
கைத்துண்டல் காஞ்சிரங் காப். என்றும்,

குசேலோபாக்கியானத்தில்.

அரிபவன் பினிற் கொடுத்த விழிந்ததா யினுஞ்சிறந்த
திரியுமன் பினிற் கொடுத்த விழிந்ததே சிறந்த தேனும்.
பெரியவர் புகழ்ப் பட்ட பெருந்தவக குசேல மேலோ
னுரியவன் பிழையுந் கூட்டி யொருநிடி யவறின்றினே. என்றும்,

பிரபுலங்கலீலை.

ஆதர விலையேல் வேண்டு மறத்தினிற் பொருளோர் செம்பொற்
பூதர வளவ ளித்தும பொருளழி வளவே யாகும்
ஆதர வுளதே னல்கும் பொருள ணு வளவென்றாலும்
பூதர மெனவ ளர்ந்து புண்ணியப பொருள ளிக்கும்.

ஆதர வுடையான் செய்யு மல்லவு நல்ல வாரு
 மாதர விலாதான் செய்யு நல்லவு மல்ல வாரு
 மாதர வதனா லாவிக் கருந்துணை யின்ப முத்தி
 யாதர வலாது வேறென் றளித்திடக் கண்டதுண்டோ.என் றும்,

கம்ப ராமாயணம்.

முன்பிற் சிறந்தா ரிடையுள்ளவர் காதன் முற்றப்
 பின்பிற் சிறந்தார் குணநன்றிது பெற்ற யாக்கைக்
 கென்பிற் சிறந்தாயதோ ளூற்றமுண் டென்ன லாமே
 யன்பிற் சிறந்தாயதோர் பூசனை யார்க ணுண்டே.

வருந்தே னதுவென்றுணை வானவன் வைத்த காத
 வருந்தே னினியாது மென்னாசை நிரம்பி னல்லாற்
 பெருந்தேன் பொழிசார னின்னன்பு பிணித்த போதே
 யிருந்தே னுகர்ந்தே னிதினூங் கினியீவ துண்டே. என் றும்,

ஒளவையார்.

காணக்கண் கூசுதே கையெடுக்க நாணுதே
 மாணுக்க வாய்திறக்க மாட்டாதே—வினுக்கென்
 என்பெல்லாம் பற்றி யெரிசின் ற தையை யோ
 வன்பில்லா ளிட்ட வமுது.

வரகரிசிச் சோறும் வழுதுணங்காய் வாட்டும்
 முரமுரென லேவாழித்த மோரும்—உரம்பெருத்த
 புள் லேவனூர்ப பூதன் புகழ்நதுபரிந திட்டசோ
 றெல்லா வுலகும் பெறும். என் றும்,

கூறுவனவற்ற லுணர்க.

16. பாங்குடைய நெறியின்கட் பயில்பரம தத்தனுக்கு
 மாங்கனிக ளோரிரண்டு வந்தணைந்தார் சிலர்கொடுப்ப
 வாங்கவைதான் முன்வாங்கி யவர்வேண்டுங் குறையளித்தே
 யீங்கிவற்றை யில்லத்துக் கொடுக்கவென வியம்பினான்.

17. கணவனூன் வரவிடுத்த கனியிரண்டுங் கைக்கொண்டு
 மணமலியு மலர்க்கூந்தன் மாதரார் வைத்ததற்பின்

பணவரவம் புனைந்தருளும் பரமனாத்திருத்தொண்ட
ருணவின்மிகு வேட்கையினு லொருவர்மனை யுட்புகுந்தார்.

உணவின்மிகு வேட்கையினு லொருவர்மனை யுட்புகுந்தார்,
என்றமையின், எண்டுப பதி நோயின்றன்மை அறியத்தகுந்ததாயி
ற்று, அதனை,

கொழுந்தாவிட டெரியு முத்தழல் வளர்க்குங்
கோதிலா முனிவநஞ் சிவர்க
எழுந்தபட டேங்க வெழும்பதி யொழிக்க
வனவிலா துயங்கின ரந் தே
முழங்குநீ ரொன்பான் புரடையன் நோர்ந் தே
மூலா லுயிர்நிற்ற மென்னு
வழங்குவ ராசொன் மறிதலைக் கட லெழு
மண்ணிடத் துண்மையே யாகேம்,

என்னும்

குசேலோபாக்கியானச் செய்யுளாலும்,

மானங் குலங்கல்வி வண்மை யறிவுடைமை
தானந் தவமுயர்ச்சி தானாண்மை—தேனின்
கசிவந்த சொல்லியர்மேற் காழுறுதல் பதனும்
பசிவந் திடப் பறந்து போம்.

என்ற நல்வழிச் செய்யுளானு முணர்க.

18. வேதங்கண் மொழிந்தபிரான் மெய்த்தொண்டர் நிலைகண்டு
நாதன்ற னடியாரைப் பகிதிர்ப்பே னெனநண்ணிப்
பாதங்கள் விளக்கநீர் முன்னளித்துப் பரிசுலம்வைத்
தேதத்தீர் நல்விருந்தா வின்னடிசி லூட்டுவார்.

வேதங்கள் மொழிந்த பிரான் என்றது நான்கு வேதங்களை நான்கு
திருமுகங்களாற் குருபரம்பரை விளங்கக்கூறியருளிய சிவபெருமானே
எப் பொருள் கொள்ளுதலை

“மறை முதற் கிளந்த வாயான்” என்னுஞ் செய்யுளாலும்,
வேதமே முதலா யுள்ள வியன்கலை யனைத்துந் தொன்னு
ளோதினா னவனே யெங்குட் குரைத்திட வுணர்ந்தா மன்றே

யீதுநீ யவற்றிற் காண்டி யாருமொன் றுகக் கொண்டாய்
பேதையோ பெரிது மென்னப் பிதாமக னினைய சொற்றான்.
என்னுங்

கந்தபுராணச் செய்யுளானும்,

ஆதி யானை யமரர் தொழப்படு
நீதி யானை நியம நெறிகளை
யோதி யானை யுணர்தற் கரியதோர்
சோதி யானைக்கண் டர்தொழற் பால்தே.
ஓதித் தொருநா லுமில்லை போலு
முணரப் படாததொன் றில்லை போலுங்
காதிற் குழையிலங்கப் பெய்தார் போலுங்
கவலைப் பிறப்பிடுந்பை கப்பாய் போலுங்
வேதத்தோ டாறங்களு ரொன்னார் போலுங்
விடஞ்சூழ்ந் திருண்ட மிடற்றர் போலு
மாதிக் களவாகி நின்றார் போலு
மாக்கூறி றுன்னேருன்றி யப்பனூரே.

என்ற தேவாரங்களானும்,

இன்னும், 'வேதங்கள் மொழிந்தயிரான்' என்றதற்கு வேதங்களால்
மொழியப் பட்டவனெனப் பொருள்கோடலு மொன்று. அதனை,

மறைமுதல் கலைக ளெல்லா மணிமிடற் றவர்களை பெங்கு
நிறைபா மென்னும் ஆதி சாதன நெறியீ டென்று
மறைகுவ தறிந்துந் தேழு ரறிவெனக் கலங்கொய்த
முறையின்னீ டினார்த்தோர் போலத் தெளிந்தது ஐறி வெள்ளம்
எனவருந் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுளானதிக.

'மெய்த்தொண்டர் நிலை' யென்பதைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களிற் கூறி
யுள்ளவாறு கொள்க.

சிலப்பதிகாரம்

ஞான நன்னெறி நலவாழ் படியொன்
முனங் கொள்ளுந் தானக ளாரின் வந்வேன்
றளர்க்க நடைபிற் றவர்க்கு ளான்
வளைநத யாக்கை மறைபேயன்.

சீவகசிந்தாமணி.

அணங்கர வுரித்தேதோ லணைய மேனியன்
வணங்குநோன் சிலையென வளைந்த யாக்கையன்
பிணங்குநான் மார்பினன் பெரிதோர் புத்தக
முணர்ந்துமூப் பெழுதின தொப்பத் தோன்றினான்.

ஆசிரியர் மெய்த்தொண்டரென்றோனுஞ் சிவபிரானே அடியவருந்
கொண்டெழுந்தருளின ரென்பது ஸ்தலபுராணத்தின் துணிபு.

‘நாதன்மனடியாரைப் பசி தீர்ப்பேன்’ என்பதனால் புனிதவதியாருக்கு
மாகேசரபூசையிலுள்ள உறுதியை விளக்கினோரெனினார். சிவனடியார்களைச்
சாதிஞ்ஞங்குறியாது சிவனெனவே புத்திபண்ணவேண்டு மென்பதற்குப்
பிரமாணமாகப் பின்வருஞ்செய்யுட்களைக் கொள்க

தேவாரம்.

சங்கநிதி பதுமநிதி யிரண்டுந் தந்து
தரணியொடு வானுளத தருவ ரேனு
மங்குவா ரவர்செல்வம் மதிப்போ மல்லேம
மாதேவர்க் கேகாந்த ரல்ல ராகி
லங்கமெலாங் குறைத் தழுகு தொழு நோயரா
யாவுரித்துத் தின்றுழலும புலைய ரேனுங்
கங்கைவார் சடைக்கரந் தார்க் கன்ப ராகி
லவரன்றோ யாமவணங்குங் கடவு ளாவா.

சிவதருமோத்தரம்.

புலையரே யேனு மீசன் பொலன்கழ லடியிற் புந்தி
நிலையரே லவர்க்குப் பூசை நிகழ்த்துத நெறியே யென்றுந்
தலையரே யெனினு மீசன் ருமரைத் தானி னேச
மிலரெனி லியற்றும் பூசைப் பலநதரு வாரே யாரே.

பிரமோத்தரகாண்டம்.

எள்ளற் படுகிழ் மக்களெனு மிழிந்த குலத்தோ ரானாலும்
வள்ளற் பரமன் றிருநீறு மணியு மணிந்த மாண்பினரை

யுள்ளத் துள்ளே யிருபோது முணர்ந்து தெருண்டு சிவனெனவே
கொள்ளத் தகைய வறிவினரே பிறன்க் கடலிற் குளியாதார்.

பிரபுலிங்கலீலை

பந்த மகன்ற சிவபத்தர் பாதம் விளக்கும் புனற்குழியில்
வந்து பிறந்து மூழ்கியதில் வைகும் புழுவின் பெரும்பேறு
முந்து கங்கை முதலவா முற்றும் படிந்து தீவினைகள்
சிந்து மந்த னுளருமே சேரா ரென்று மறைசாற்றும்.

வேறு.

விள்ளரு நற்சிவ வேடத் தோர்பொருள்
கொள்ளுகொள் கிற்பினுங் குறைகள் கூறினும்
பிள்ளையை யறுப்பினும் பிழைகள் செய்யினு
மெள்ளுத லிலனெனி லீசற் கன்பமும்.

சங்கமந் தனக்கொரு சாதி யுன்னினு
னங்கையி னமர்தரு மரற்கு முன்னினுன்
சங்கர மெடுசரந் தம்மில் வேறெனு
மங்கவ னறிவரு மளற்ற முங்குவான்.

இம்மாகேசர பூசையிற் சிறந்த புண்ணியம் பிறதில்லையென்பதை பே வ்
வரும் பிரமாணங்களாலறிக.

திருமந்திரம்:

படமாடக் கோயிற் பரமற்கொன் றீயி
னடமாடுங் கோயி னம்பற்கங் காகா
நடமாடுங் கோயி னம்பற்கொன் றீயிற்
படுமாடுங் கோயிற் பரமற்கங் காமே.

தண்டறு சிந்தைத் தபோதனர் தாமகிழ்ந்
துண்டது மூன்று புவனமு முண்டது
கொண்டது மூன்று புவனமுங் கொண்டதென்
றெண்டிசை நந்தி யெடுத்திசைத் தானே.

அகர மாயிர மந்தணர்க் கீயிலென்
சிகர மாயிரஞ் செய்து முடிக்கிலென்

பரம யோகி பகலூண் பலததுக்கு
நிகரில்லை யென்பது நிசையந தானே.

ஆறிடு வேள்வி யருமறை தூலவர்
கூறிடு மநதணர் கோடி பே ருண்பதி
னீறிடுந் தொண்டர் நினைவின் பயனிலை
பேறெனி லோர்பிடி போறநு வாசுமே.

தேவாரம்

மட்டிட்ட புண்ணையங் கானை மடபயிலை
கட்டிட்டங் கொண்டான் தபாலீச ராமமாதநா
னெட்டிட்ட பண்மி னுருத்திர பலசனாததார்க
கட்டிட்டல காணுகே போதியோ பூமபாவாய்

தாயுமானசுவாமிகள்

மறமளி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டுமா
வந்துநின்னன்பர் தமபனியா மறமது கிடைக்கின்.

அருணாசல.மான்மயம்.

சோணாசலத்தி லுயர்ந்த கிஷ்கதிர மிலலை
பஞ்சாஷுரத்தி லுயர்ந்த மந்திர மிலலை
முகேச்சுரதருபத்தி லுயர்ந்த தரும மிலலை
சிவாகமத்தி லுயர்ந்த ராஸ்திர மிலலை.

“பாதங்கள் விளக்க நீர் முன்னளித்தது” எனறார்.

அதிகியானவன் தன் வீட்டிற்கு வந்தமாத்திரத்திலே காலகமுல நீர் தரு
தல் முன்னஞ் செய்யவேண்டிய பசாரமாதலினாலே இதனை வடநூலார்
பாத்தியமென்ப. இவ்வுபசாரத்தை மதுதாமசாஸ்திரம் ௩-ம் அத்தியாயம்
99-ம் சுலோகத்தில் “வீட்டிற்குச் சுயமாக வந்த அதிதிகுக் காலுக்குத் தண்
ணீர்கொடுத்து ஆசனத்திலுட்காரவைத்துத் தன் வீட்டிலிருக்கும் பதார்த்தங்
ளுடன் அன்னமிட்டு விதிப்படி யுபசாரஞ் செய்யவேண்டியது” என்று
கூறியிருந்தலைக கொண்டு, திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

நவமணிககலன் பூததபூங் கொடாபரி னைநநு
துவாநிதழ்க்கனி வாயினுன சுவாகதநு கிலவென்

றுவமையற்றவர்க் கருக்கிய மாரன முதவிய
பவமகத்திய வடி மலர் பரப பறப பணிந்தாள்.

எனவும்,

சீவகசிந்தாமணியில்

நானமுறைத் தாங்குந் தநீரவலைப் பாயப்
மேனிகொர் வெண்டுதி லும விழுப்பெபணியல் தூணும
பானலங்கொ டுநதினி பனித்தி டுநலநத
தானமர்ந்து தாங்கியலைத் தவிசிவாடு லைச நிருந்தான் எனவுங்
கூறியிருததலைக் கொண்டுமறிக.

19. கறியமுதங் குதவாதே திருவமுது கைகூட
வெறிமலர்மேற் திருவனையார் விடையவன்ற னடியாரே
பெறலரிய விருந்தானுற் பேறிதன்மே லில்லையெனு
மறிவினரா யவாமுது செய்வதனுக் காதரிப்பார்.

“அடியாரே பெறலரிய விருந்தானுற் பேறிதன்மே லில்லையெனும் அறி
வினரா” என்று அம்மையாருருசு சங்கமபத்தியிலுள்ள ஊற்றத்தை விளக்
கினார். அவ்ஊற்றத்திற்குக் காரணமான அந்தப் பத்தியின் மாக்ஷியை:

சுற்றவர் கடவுட டானஞ் சேந்தவர்க் களைக் கணில்லா
ரற்றவ ரந்த னுள ரன்றியு மனைப நீரார்க்
குற்றதோ ரிடுக்கண் வந்தா லுதவுதற் குறித்தன் றுயிற்
பெற்றவிவ் வுடம்பு தன்னுற் பெறுபய னில்லை மன்னே. என்ற

சுளாமணிச் செய்யுளாலும்,

அங்கவரைக் காணப் பெறுகின்ற கங்கைநீ ராடற் பேறு
மங்கவர்பாற் பேசப் பெறினகில திர்த்தமுந் தோய்ந்தோ ராவ
ரங்கவர்க்குச் செய்யுசை யண்டருக்கு மூயருக்கு மாகுந் கண்டா
யங்கவர்க்கே தான மளிப்ப ரவர்தம்பா லெற்பார்நல்லோர்.” என்ற

காஞ்சிபுராணச் செய்யுளாலும்,

தேவர்க டேவ னங்கொர் சீர்கெழு மறையான் போலாய்
மேவிய காலை யம்மை விரைந்தெதி 'ரேக மற்றென்
காவலர் தம்பா லன்ப ரிவரெனக் கருதி யன்னன்
பூவடி வணங்கி'வேண்டும் பூசலை புரிந்து சின்றுள்.

என்று உமையவளுக்கே அடியார் பத்தியிலுள்ள ஊற்றத்தை விளக்கி
வருங் கந்தபுராணச் செய்யுளானும்,

அதிக நல்லற நிற்பதென் றறிந்தனை யறத்து
ளதிக மாஞ்சிவ புண்ணியஞ் சிவார்ச்சனை யவற்று
ளதிக மாஞ்சிவ பூசையு ளடியவர் பூசை
யதிக மென்றறிந் தன்பரை யருச்சனை செய்வாய். என்ற

திருவிளையாடற்புராணச் செய்யுளானும்,

வீட்டு நன்மை விளைநில மாயிலோர்
நீட்டு தங்கர மென்று நினை தகருண்
மாட்டு வித்தென வந்திரப் போர்கரத
திட்டு வான்பொரு ளெண்ணில தாமரோ. என்னுந்

தேம்பாவணிச் செய்யுளானுமறிக.

20. இல்லாளன் வைக்கவெனத் தம்பக்கன் முன்னிருந்த
நல்லறறு மாங்கனிக ளிரண்டிலொன் றைக்கொண்டு
வல்விரைந்து வந்தனைந்து படைத்துமன மகிழ்ச்சியினு
ல்லறழிப் பவரடியார் தமையமுது செய்வித்தார்.

டடைத்து மனமகிழ்ச்சியினாலென்றது அறப்பயனை முற்றுணர்ந்த புனி
தவதியார் எத்துவந்தவை விளக்கியவாறாம்; அதன் மாட்சியைப் பின்வருஞ்
செய்யுட்களானுணர்க.

குறள்.

ஈத்துவக்கு மின்ப மறியார்கொ முழுடைமை
வைத்திழக்கும் வன்கண் ணவர்.

சாதலி னின்னாத தில்லை யினிததூஉ
மீதலி யையாக் கடை.

நல்லா மெனினுங் கொளநீது மேலுலக
மில்லெனினு மீதலை நன்று.

அற்று ரழிபசி தீர்த்த லஃதொருவன்
பெற்றான் பொருள்வைப் புழி.

மணிமேகலை.

ஆற்றுநர்க் களிப்போ ரறவிலை பகர்வோ
ராற்றா மாக்க ளரும்பசி களேவோர்
மேற்றே யுலகின் மெய்ந்நெறி வாழ்க்கை
மண்டிணி ஞாலத்து வாழ்வோர்க் கெல்லா
முண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே.

இளமையு நில்லா யாக்கையு நில்லா
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா
புத்தே ளுலகம் புதல்வருந் தாரார்
மிக்க வறமே ஸிழுத்துணை யாவது
தானஞ் செய் யென

சீவகசிந்தாமணி.

முருந்தனைய தாமுறுவன் முற்றிழையார் சேரி
யிருந்தினமைக் கள்ளுண் டிடையெரித லின்றிக்
கருந்தலைகள் வெண்டலை ளாய்க்கழியா முன்னே
யருந்தவமுந் தானமு மாற்றுமினே கண்டீர்.

உடற்றும் பிணித்தி யுடம்பினுயிர் பெய்திட்
டடுத்துணர்வு நெய்யாக வாற்றறு வையாகக்
குடித்துண்ணுங் கூற்றங் குடிப்பிரியா முன்னே
கொடுத்துணமின் கண்டீர் குணம்புரிமின் கண்டீர்.

வேறு.

கருங்கடற் பிறப்பினல்லால் வலம்புரி காணுங்காலேப்
பெருங்குளத் தென்றுந்தோன்று பிறைதுதற் பிணையனீரே
யருங்கொடைத் தானமாய்ந்த வருந்தவந் தெரியின் மண்மேன்
மருங்குடை யவர்கட்கல்லான் மறையர்க் காவதுண்டே

அட்டி ரருவிக்குன்றத் தல்லது வயிரந்தோன்று
குட்டரீர்க் குளத்தினல்லாற் குப்பைமேற் குவளைபூவா.

விட்டுநீர் வினவிக்கேண்மின் விழுத்தவை யவர்களல்லாற்
பட்டது பகுத்துண்பாரிப பார்மிசை பில்லையன்றே.

நரம்பொலி பரந்தகோயி னன்னுதன் மகளிர் தூவும்
பெரும்பலிசை சோற்றினீதல் பெரிதரி தாருமேனும்
கரும்பொலி கோதையார்த மனைவயிற் றாண்டோறுட்டு
மரும்பலி யனைத்தூயி நிதுபொருட் குன்றுகண்டீர்.

அற்றவர் வருத்தநீக்கி பாருயிர் கொண்டுநிற்குந்
துற்றவிழி தைல்செம்பொற் றுறக்கததுக் 'கேணியாகு
முற்றாபி ரோங்கித்தீந்தே னுனெடு துறப்பின் யார்க்கு
மற்றுறை பில்லைமண் னும விண்ணுநாம் மடியவன்றே.

வேறு.

மாசித்திங்கண் மாசின சின்னத் துணிமுள்ளி
ஹுசித் துன்ன மூசிய வாடை யுடையாகப்
பேசிப்பாவாய் ரிசையெனக் கையக லேந்திக்
கூசிக் கூசி நிற்பார் கொடுததுண் டறியாதார்.

நாலடியார்.

எத்தனை யானு மியைந்த வளவினாற்
சுற்றறந் செய்தார் தலைப்படுவர்—பற்றைப்
பெருஞ்செல்வ மெய்தியக்காற் றின்னறி ஆ மொன்பா
ரழிந்தார் பழிகட லத் துள்.

துய்த்துக் கழியான் றுறவேர்க்கொன் டீகலான்
வைத்துக் கழியு மட லேவாணை—வைத்த
பொருளு மவனை நகுமே யுலகத்
தருளு மவனை நகுர்.

எனதென தென்றிருக்கு மேழை பொருளை
யெனதென தென்றிருப்பன் யானுந்—தனதாயிற்
ருனு மதனை வழங்கான் பயன்றுவ்வான்
யானு மதனை யது.

முன்னரே சாநாண் முனிதக்க மூபபுன
பின்னருட டீடழிக்கு கோபுன—கொன்னே
பரவன்மின் பறறன்மின் பரத் துண்ணின் யாதுங்
கரவன்மின் கைததுண்டாம் போழ்து.

இம்மி யரிசித துணையாணூ வைகலு
துமமி லீயைவ கொடுத்ததுண்மி—ஹமரை
கெட்டாது தவறென்பர் முண்டுநீர் வையத்
தட்டாது வடுபபி னவர்.

நடுகூருள் வேதிகைச சுற்றுக்கோட் புநக
படுபனை யன்னர் பலாநட்ச—வாழ்வார்
குடி கொழுத் தக்கண் ஹுங் கொடுத்ததுண் ஹ மாக்க
ளிகொட்டு னேற்றுப பனை.

இறபாச் சிறிதென்ன தில்லென்ன தென்று
மறப்பயன் யார்மாட்டுஞ் செய்க—முறைபபுதவி
னையம புக்கடந தவசு கடினென்போற்
பைய நிறைத்து விடும.

கடி பபிடு கண்புரசங் தாதத தேதர் கெட்ட
ரடி தது முழங்கியதேதார் யோசனை போர்—கெட்ட
ரடுக்கிய மூவுலகுங் கெட்டுமே ரானேருர்
கொடுத்தா ரெனப்படுஞ் சொல்.

குசேலோ பாக்கியானம்.

ஒருசிறு தருமமேனு முளுற்றிடா நிரப்போர்வந்து
தருநிகர் கரத்தாயென்று சாற்றினுங் கொள்ளாராகிக்
கருணைசற் றின்றியெல்லை கடநதிடத் துரநதுமீள்வர்
மருவுபல் கிணையமோம்மார் வளமபடைத் தென்பெற்றாரா.

கையபொருள் பெற்றஞான் றே கடவுளா லயத்திற்கீந்து
மெய்ப்பபு புராண நூல்கள் விருப்பொடு கேட்டுவநதும்
வைப்பொன விரப்போர்க்கீந்தும் வருவ நுள றேற்குற்ற
மொய்ப்புயத் தண்டநதபபி முன்னவ னின்மததாழ்வார்.

அறநெறிச்சாரம்.

செல்வத்தைப் பெற்றால் சினங்கடிந்து செவ்வியராய்ப்
பல்கிளையும் வாடாமற் பாத்துண்டு—நல்ல
தான மறவாத தன்மையரேல் அஃதென்பர்
வானத்து வைப்பதோர் வைப்பு.

கந்தபுராணம்.

துறந்தவர்கள் வேண்டியதோர் துப்புரவு நல்கி
யிறந்தவர்கள் காழுறு மிருங்கடனியற்றி
யறம்பலவு மாற்றினிருந் தோம்புமுறை யல்லாற்
பிறந்தநெறி யாலுளதோர் பேருதவி யாதோ.

காஞ்சிப் புராணம்.

கொடையே யெவர்க்கு மெப்பேறுங்
கொடுக்கு நெறியிற் பிறழாத
கொடையே யாருந் தன்வழியி
னொழுகச் செய்யுங் குறைதீர்த
கொடையே பகையை புறவாக்குங்
குலவும் பூதமனைத் தினையுங்
கொடையே புரக்குமென் றுள்ளங்
கொள்ளப் புகன்றான் கவுதமனே.

தணிகைப் புராணம்.

திரைசெய் நீர்ன்முஞ் சிலையினைப்
புணையன்றிச் சிலைகரை யேற்றாதாற்
புரைசெய் பாவத்தி னழுந்தினார்
தமைப்புரை யொழிந்தவர் தாமன்றி
நிரைசெய் மேற்கதி செலுத்தவல்
லாரலர் நிகழ்கரி சினரற்றா
லுரைசெய் பாத்திர மபாத்திரமறிந்தனித்
தொழிக்க நற்பயன் வேடடோர்.

தருக்குறுஞ் செல்வமெய்திற் றருக்கினுற் பிழைகளெல்லாம்
பெருக்குநல் கூரினந்தோ பிறருழை யிரந்து சேறன்
மரித்தலிற் றுயரமீண்டும் வந்தவர்க் கிரக்கமற்றுக்
கரத்தன்மற் றதனிணுங்குக் கடுகுதுய ரறிவிலார்க்கே.

விநாயக புராணம்.

இரப்பவன் வாளாதேக விலனெனு மெவ்வங்கூறு
திரப்பினை திரப்பனன்ற மிதனின்ன ருவதாகு
பிரப்பவ விலனென்ற ர வியம்பியவெவ்வஞ் சொல்லென்
திரப்பினும் பிறர்பாற்கூறு திரக்கமோ டதன்மைந்தா

சாதல்வந் தடுத்தகாலுந் தனக்கொரு சாதலின்பிப
பூதல மிறக்குங்காலும புகழுடம பிருக்குமந்தக்
கோதறு புகழின்யாக்கை கொடையினுற் செல்வங்கூர
வாழ்தலை யுடையாரன்றே வானமும் வணங்குநீரார். [தானே

வைத்துப் பொருளைத் தானுகரான் வழங்கா னிருந்துஞ் செத்
செத்த பின்ன ரென்செய்வான் டீயார் கொள்வ ரீட்டுதலான்
மெத்தும் வருத்த மேயன்றி வேருென் றில்லை யாதலினுற்
பொத்தும் வெறுக்கை நன்றியுறல் புகிதது வழங்க லேயாகும்.

கூவத்துப் புராணம்.

மனைகடோறுமுற் றிரந்திடு கபாலியுண் மகிழ
வனகமால்விடை யூர்ந்துவந் தெளிதினி லருநக
கனைகருங்கட லுலகினிற் செய்வது கருதின்
வினைகடர்ந்திடு தானமே யன்றிவே றுளதோ.

இகத்தி னன்கொடைப் பெருமையை யறிந்துளோ ரில்லென்
றகத்தி னுமமு முரைசெயா ரவரரி தாகத
தொகுத்த வேர்பொரு ணல்குவ ரென்பதென் றுணிந்து
மிகுத்த வாவியுந் கொடுப்பரால் வேண்டுமுன் விரும்பி.

பட்டினத்தடிகள் பாடல்.

பிறக்குமபொழுது கொடுவநத்திலலைப் பிறநுதுமண் மே
லிறக்குமபொழுது கொடுபோவதிலலை யிடைநடுவிற

குறிக்குறிச்செல்வஞ் சிவன்றந்ததென்று கொடுக்கறியா
 திறக்குங்குலாமருக் கென்சொல்லுவேன் கச்சியேகமபனே
 நாயாய்ப்பிறந்திடி னல்வேட்டையாடி நயா பழியுந்
 தாயார்வயிற்றி நையாய்ப்பிறந்து பின்சாரபன்னைய்க
 காயாமரமுடி வறளாங்குளமுங் கலையுமென்ன
 ஸீயாமனிதரை யேன்படைத்தாய் கச்சியேகமபனே.

முற்றொடர்பிற் செய்த முறைமையால் வந்தசெல்வ
 மிற்றைநாட் பெற்றோமென் றெண்ணுது பார்ப்பனமே
 யற்றவர்க்கு மீயாம லரன்பூசை யோராமற்
 கற்றவர்க்கு மீயாமற் கண்மறந்து விட்டனையே.

நன்னெறி.

பிறர்க்குதன் செய்யா பெருஞ்செல்வா வேறு
 பிறர்க்குதன் யாக்குவார் பேரூம்—பிறர்க்குதன்
 செய்யாக் கருங்கடனீர் சென்று பாய்முதருது
 பெய்யாக் கொடுக்குர பிறர்க்கு.

எந்தைநல் கூர்ந்தா னிரப்பார்தகீர தென்றவனறன்
 மைந்தர்தப மீகை மறுப்போ—பைந்தொட
 நின்று பயனுதன் நிலை வரம்பையின்சீழ்க்
 கன்று முதவுங் கனி.

திரிகடுகம்.

சுதற்குச செய்க பொருளை யறநெறி
 சேர்தற்குச செய்க பெருநூலை—பாது
 மருள்புரிந்து சொல்லுக சொல்லை யிமழன்று
 மிருளுகஞ் சேராத வாறு.

இல்லார்க் கொன்றியு முடைமையு மிலவுலகி
 னில்லாமை யுள்ளு நெறிபாடு—மெய்வுயிர்க்குந்
 துன்புறுவ செய்யாத தூய்மையு மிமழன்று
 நன்றியு மாநதர்க் குள.

நீதிநெறிவிளக்கம்.

வள்வன்மை யில்லாதான் செல்வத்தின் மற்றையோ
 னல்குரவே போலு நனிநல்ல—கொன்னே
 யருளில் னன்மில்லன் கண்ணலறைய மென்று
 பலரா லிகழப் படான்.

இராமாயணம்

வெள்ளியை யாதல விளம்பினை மேலோர்
 வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லா
 வெள்ளுவ வென்சில வின்னுயி ரேனுங்
 கொள்ளுத டீது கொடுப்பது நன்றால்

மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கண் மாயா
 தேந்திய கைகொடி ரந்தவ ரெந்தாய்
 வீந்தவ ரென்பவர் வீந்தவ ரேனு
 மீந்தவ ரல்ல திருந்தவர் யாரீர.

சிறுபஞ்சலமும்.

கழிந்தவை தானிரங்கான் கைவாரா நச்சா
 னிகழ்ந்தவை யின்புழு னில்லா—மொழிந்தவை
 மென்மொழியா லுண்ணெதிர்த் திவா'னெல் னின் னோரா
 லின்மொழியா லெத்தப் படுமா.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை.

முல்லைக்குத் தேரு மயிலுக்குப் போர்வையு
 மெல்லைநீர் ஞாலத் திசைவிளங்கத்—தொல்லை
 யிரவாம லீந்த விதைவர்போ னீயுங்
 கரவாமை ஈதல் கடன.

தேம்பாவணி.

வீட்டு நன்மை விளைநில மாடிலோர்
 நீட்டு தங்கர மென்று நினை ககாநன்

மாட்டு வித்தென வந்திரப்பார்கரத்
திட்டு வான் பொரு ளெண்ணில தாமரோ.

*சுயந்து தாமுமில் லாரென வாயபின்
காயந்து தியந்த குளங்கடி தோண்டெனத்
தோயந்து லாயரு ளாற்றெழில் செய்தயிர்
வாயந்து வாழவு மீகை வழங்குவார்.

உழுதுண் பாருயிர் வாழ்பவர் மற்றெலாந்
தொழுதுண் பாரெனிற் றுந்தொழில் செய்தபின்
னழுதுண் பார்தொடை கோடலில் லாயின
பொழுதுண் பாரிலி யாரெனப் பூசுவே.

நாக் கணங்கு கணிந்து நவின்றசொல்
நோக் கணங்கு கண்ணோட்ட நொதுத்தகை
பூக் கணங்கிடுந் தானமென் றுள்ளுவார்
கோக் கணங்கொடு வோங்கு புலத்தினர்.

நீதிநூல்.

சாந்தமார் வறியர்போலத் தற்பரன் வருவான்றாவென்
நேர்துகை வீடுகொள்ளென் நேர்துகை யாமக்கையி
னீர்தபொன் விலைபால்விட்டுக் கிட்டபொன் னுமன்னரைக்
காயந்திலை பென்போர் லெண் டோங்கதியென்பார்போலுமாதே.

இரவலர் தம்மையெள்ளு மீழைகா ளியமபக்கேளீர்
நரகைமோக் கத்தைவிற்க நண்ணிய வணிகரன்னார்
பரகதி யவரைத்தாங்கும பண்பினூர்க் கீவரள்ளல்
கரவுளார்க் கீவரென்னி னவர்க்கை நழறலென் னே.

21. பூப்புறுமத் தளர்வாலு முதிர்ந்துமுடி கியவேட்கைத்
திப்பசியி னிலையாலு மயர்ந்தணைந்த திருத்தொண்டர்
வாய்ப்புறுமென் சுவையடிசின் மாங்கனியோ டினிதருந்திப்
பூப்பயின்மென் குழன்மடவார் செயலுவந்து போயினார்.

பூப்புறுமத்தளர்வு என்றது வயோதிககாலத்தி லுண்டாகுந் தளர்ச்சி
யென்க. இதன் திறத்தை அருணகிரிநாதர் திருப்புகழில்,

“தலைமயிர் கொக்குக் கொக்க நரைத்துக்
 கலகலெ னப்புக் கட்டனு விட்டுத்
 தளர்நடை பட்டுத் தத்தடி யிட்டுத்—தடுமாறி
 தடிக்கொடு திக்கிக் கக்கல பெருத்திட்
 டசனமும் விக்கிச சத்தி யெடுத்துச்
 சளியு மிகுததுப பித்தமு முற்றிப—பலகாலுள்
 சிலதயி லத்திட் டொக்க வெரிக்கத்
 திரிபலை சுக்குத் திபபிஸி யிட்டுத்
 தெளிய வடித்துத் துற்றுட லுற்றிட்—டுயிர்போமுண்
 சிலபுகழ் கற்றுச் சொற்கள் பயிற்றித்
 திருவடி யைப்பற் றித்தொழு துற்றுச்
 செனன மறுக்கைக் குபரபு முத்திக்—கருள்வாயே
 கலனை விசித்துப் பற்கறையிட்டுப்
 புரவி செலுத்திக் கற்கொடு வெற்றைப்
 பகடு நடத்தித் திட்டென வெட்டிப்—பொருளுரன்
 கனபடை கெட்டுத் தட்டற விட்டுக்
 குரைகடல் குக்குக் குக்கிட வெற்றிக்
 களிமயி லைசசிக் ரத்தி னடத்திப்—பொருட்காவே
 குலிசன் மகட்குப பொற்புய முற்றுக்
 குறவர் மகட்குச் சித்தமு முற்றுக்
 குளிர்புன லுற்றுத் தத்து புனத்திற்—றிரிவோனே
 கொடிய பொருப்பைக் குத்தி முறித்துச்
 சமரம விளைத்துத் தற்பர முற்றுக்
 குருகிரி யிச்சித் தத்தொ டிருக்கும்—பெருமானே.”

என்றுந் திவ்விய பிரபந்தத்தில்

முற்ற மூத்துக் கோறுணையா முன்னடி நோக்கவகீர்ந்
 திற்ற கால்போ றள்ளி மெல்ல விருந்தந் தினையாருண்
 பெற்ற தாய்போல் வந்த பையச்சி பெருமுலை யூடுபினீர்
 வற்ற வாங்கி யுண்ட வாயான் வதரி வணங் குதுமே.

தீப்பசியி னீரையாலு மயர்ந்தனைந்த என்னதனூற் பசினேரயின் கோல்
 மையை விளக்கியபடி அந்னை மேல்வருஞ் செய்புளிற் கூறியுறாந்நீநீநிக்.

மணிமேகலை.

குடிப்பிறப் பழிக்கும விழுப்பங் கொல்லும்
பிடித்த கல்விப் பெருபுணை விடே
நாணணி களையு மாணெழில் சிதைக்கும்
பூண்முலை மாதரொடு புறங்கடை நிறுத்தும்
பசிப்பிணி பென்னுங் பாவியது தீர்த்தோ
ரிசைச்சொ ளளவைக் கென்னு நிமிராது.

நீர்க் இத்தீப் பசியானது குழலிகளாநி தறவிகளீரூ வெவ்வுயிர்களையும்
ஆற்றொணத்தயரிலாழ்த் துவதென்பதும் தபோபலத்திற் சிறந்த கௌசிக
மாமுனிவருமே வறட்கால மொன்றிலுற்ற கொடும் பசியைத் தணிப்பதன்
பொருட்டி, நாயன் ஊனைத் தின்னப் புகுந்தாரென்பதும், மேல்வருஞ் செய்
யுட்களில் விளங்குவன காண்க.

குசேலோபாக்கியானம்.

அந்தோவென் வயிற்றெழுந்த பசியடங்கிற் றில்லையென வழுமா
லோர்சேய்
சிந்தாத கஞ்சிவாக் கிலையெனக்கன் னாயெனப்பொய் செப்பு
மோர்சேய்
முந்தார்வத் தோர்சேய் மிசையப் போகும்போ தினிலொருசேய்
முடுகி யீர்ப்ப
நந்தாமற் றச்சேயு மெதிரீர்ப்பச் சிந்துதற்கு நயக்கு மோர்சேய்.

மணிமேகலை.

புன்மரம் புகையப் புகையழற் பொங்கி
மன்னுயிர் மடிய மழைவளங் கரத்தலி
னரசுதலை நீங்கிய வருமறை யந்தண
னிருநில மருங்கன் யாங்கணுந் திரிவோ
னரும்பசி களைய வாற்றுவது காணன்
நிருந்தா நாயுன் நின்னுத லுறுவோன்.

விஸ்வாமித்திரமுனிவர் பசியின்கொடுமையால் நாயுன் தின்பதற்கு
முயன்றொன்பதை மனுஸ்மிருதி ௧௦-ம் அத்தியாயம் ௧௦௮-ம் சுலோகத்தி
னுங் காண்க.

22. மற்றவர்தாம் போயினபின் மனைப்பதியா கியவணிக
 னுற்றபெரும் பகலின்க ணேங்கியபே ரில்லெய்திப்
 பொற்புறமுன் னீராடிப் புகுந்தடிசில் புரிந்தயிலக்
 கற்புடைய மடவாருங் கடப்பாட்டி லூட்டுவார்.

பொற்புற முன்னீராடி என்றார், இதற் கேற்ப

‘உண்பொழுது நீராடி யுண்டலு மென்பெறினும்
 பால்பற்றிச் சொல்லா விடுதலுந்—தோல்வற்றிச்
 சாயினுஞ் சான்றாண்மை குன்றாமையிம்மூன்றுந்
 தூஉய மென்பார் தொழில்,

என்று நல்லாதனாருங் கூறுவர். கடப்பாட்டிலூட்டுவார் என்றது கற்
 பினையுடைய புனிதவதியார் தங்கணவனை ஊட்டு முறையினாலே யுண்பித்
 ததைக் கூறியபடி. இது கற்பிலக்கணங்களுள் ஒன்றாதலைப் பின்வருஞ் செய்
 யுட்களிற் காண்க.

குசேலோபாக்கியானம்.

மணமக னுடம்பு போற்ற வல்லவண் மனை யேயென்
 றுணர்வினார் மொழியு மாற்ற முவன்செய னோக்கிப் போலுந்
 தணவறு மன்புஞ் சார்தத் தன்மைபு நன்மையான
 குணமுமோ ருருவங் கொண்டோர் குடிப்பிறற் தனைய நீராள்.

வேறு.

கணவன் றுய்த்திடக் கருதெ வற்றையு
 மிணர்மென் கூந்தலா ரெடுத்தெடுத்த தளித்
 தணவ நின்றப சரிப்ப தல்லது
 குணமி லாரெனத் தடுத்தல் கொள்கையே.

வாயு முன்பிணி வகுத் தறிந்திடு
 மாபுள் வேதிய ரகற்று மொன்றனை
 நாய கன்கொள நயந்து நிற்பனை
 ஸீய தென்பர்பின் சிந்தை நோவறே.

கண்டன் வேடுவரு கரும நெஞ்சகம்
கொண்டு மற்றைய குறைத் திருப்பினு
மண்டு மன்பின் யாதானும வைத்துக்கொண்
டுண்டு பாரெனு ஆட்டு நீரே.

23. இன்னடிசில் கறிகளுட னெய்துமுறை யிட்டதற்பின்
மன்னியசீர்க் கணவன்ருன் மனையிடைமுன் வைப்பித்த
நன்மதுர மாங்கனியி லிருந்ததனை நறுங்கூந்த
லன்னமனை யார்தாமுன் கொடுவந்து கலத்தளித்தார்.

24. மனைவியார் தாம்படைத்த மதுரயிக வாய்த்தகனி
தனை நுகர்ந்த வினியசுவை யாராமைத் தார்வணிக
னினையதொரு பழமின்னு முளததனை யிடுகவென
வடினயதுதாங் கொடுவர வணைவார்போ லங்ககன்ருர்.

“பழமின்னமுள” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

கொண்டு வரவணைவார் போல என்ருது அம்மையார் தங்கணவனு
லிருப்பமறிந்துட்டுமியல்பினாகலின் கணவர்கேட்டு மில்லையென்று
சொல்ல நேர்ந்தமையான் மனந்தடுமாற அத்தடுமாற்றத்தால் யாதுந் தோன்
ருது அங்கிருந்து விரைந்தகன்ருராகலின் அங்ஙனமகன்றமை கொண்டுவரச்
சென்றமையைப்போன்றிருந்த தென்பாராகி “கொண்டுவரவணைவார்போலங்
ககன்ருர்” எனருராகிரியர். “அனையதுதாங்கொண்டுவர வணைவார்போலங்
ககன்ருர்” என்பதை அம்மைபார் கூற்றுகவாக்கின் வாய்மையல்லதை மனத்
தின் கண்ணு மகற்றவேண்டுவது கடனெனச்சிவாகமங்களுந் தருமசாஸ்தி
ரங்களுமுறையிட மற்றொருகனியை அடியாருக்குப்படைத்துவிட்டமையின்
அது தம்மிடமில்லை பென்பதை ஐயந்திரிபற வறிந்தபுனிதவதியார் அக்கனி
யைக் கொண்டுவரவணைவார்போ லங்ககன்றது கபட நடிப்பாதலின் அவர்
மீது குற்றமாகாதோவெனின், ஆகாது. சிவாதுக்கிரக மகிழ்மையை முற்று
ணர்ந்த பத்தொருபியாகிய புனிதவதியார் மெய்த்தொண்டருக்கு அளித்த
பொருள் அழிந்ததன்று.

“எந்தாயென விரங்கு மெங்கண்ணேமல் வெந்துயரம் வந்தாலது
மாற்றுவான்” என தம்மாலேயே பின்னர் துதிக்கப்படுபவனும்.

தேவாரம்.

வாயாணை மனத்தானை மனததுணிநிற கருததானைக்
கருத்தறிந்து முடிபபான் றன்னைத

தூயானை தூவெள்ளை யெற்றான், நன்னைச் சுடர்திங்கட்
சுடையானை தொடர்ந்து நின்றென்
முயானைத் தவமாய தன்மையானைத் தலையாய
தேவாதி தேவர்க் கென்றுஞ்
சேயானைத் தென்கூடற் றிருவாலவாய்ச் சிவனடியே
சிந்திக்கப் பெற்றே னுனை .

தூண்டு சுடரணைய ிசாதி கண்டாய் தொல்லமரர்
சூளா மணிதான் கண்டாய்
காண்டற் கரிய கடவுள் கண்டாய் கருதுவார்க்
காற்ற வெளியான் கண்டாய்
வேண்டி னார் வேண்டி யதே யீவான் கண்டாய்
மெய்நெறி கண்டாய் வீரத ரொல்லா
மாண்ட மனததார் மனத்தான் கண்டாய்
மறைக்காட் டுறையு மனுளன் முனை .

“கருத்தறிந்து முடிப்பான்” என்றும் “வேண்டினார் வேண்டியதே யீவான்” என்றும் பக்தரால்வியநது கூறப்படுவனும் “அடியவர்குறைவுதீர்த்தாண்டருள்வதே விரதம் பூண்ட” வனுமாகிய எல்லாம் வல்ல இறைவனிடஞ் செல்லின் பெறப்படாவரும் பொருளுமுளதோ வெனுமோருணர்வு உந்த, அங்ஙனஞ் சென்றரெனினு மமையாதா? நிற்க.

பேய்பிடியுண்டராது செயலெல்லாம் பேயின செயலாதல போலப் பசு போதமற்றசு சிலபோத முற்ற அம்மையாரின் செயலே சிவன் செயலாக் கினும் பொருந்தாதா? அன்றியும் பக்தி சாகரத்தின் மூழ்கிய மெய்த்தொண்டர்களின் செயக்கள மாயாந்த காரத்தினால் மூடிய லௌகிக வழக்கினெல் லைக்குட்பட்டனவா ?

மணிமேகலை.

“சிறையு முண்டோ செழும்புனன் மிக் குழிஇ”

என்பழிற் கிணங்கப் பக்தி பெருக்கெடுத்துப் பிரவகிக்கிற பிரபஞ்ச சியாயமெனு மாணுமதற்குத் தடையாகுமா ? இது காரணநுகொண்டே சிறுத்தொண்ட நாயனார், இயற்பகை நாயனா முதலிய பகதர்களின் செயற்கரிய செய்கைகளை ஊண் ணுணுகுகியகழ் தலைதவித்து ஞானக்கண் ணுணுக்கிப் புதழ்வர் நலலோர்.

25. அம்மருங்கு சின்றயர்வா ரருங்கனிக்கங் கென்செய்வார்
மெய்ம்மறந்து கினைந்துற்ற விடத்துதவும் விடையவர்தா
டம்மனங்கொண் ணொர்தலுமே யவரளுநாற் றுழ்குமுலார்
கைம்மருங்கு வந்திருந்த ததிமதுரக் கனியொன்று.

“ரூர்ச்சுமுலார்” என்றும் பாடபேத முண்டு.

கினைந்துற்ற விடத்துதவும் விடையவர் என்றது அடியவர்கள் துன்பம்
வந்தவிடத்திற் றம்முன்னத்திற்கு நதியவளவில் அவாகட்கு விரைந்து வந்துத
வுவார் இடபவூர்தியே யென்னும் பொருளது. இங்ஙனம் கடவுள அடிய
வர்களை வந்து சமரகூடினைச் செய்வதைக் கம்பராமாயணத்திலு

நரசைதிறந் திலங்கப் பொங்கி உன்றுநன் றென்ன உக்கு
விசைபிறந் துருமு வீழ்ந்த தென்னவேவர் தூணின் வென்றி
மிசைதிறந் தமர்ந்த கையா லெற்றினு னெற்ற லோடுந்
திசைதிறந் தண்டங் கிறிந் திரித்தது செங்கட் சீயம்.

என்றும, பிரபுலிங்கலீலையில்

பொடிய ணிரதெழில் பொங்குறு மல்லம
னடியர் தங்கள் கத்திற் றுயிரினை
புடையி ழந்த வெருவன் கரமெனக்
கடித டைநலு களைந்தருள் செய்புநாள்,

என்றும, கஜேந்திர மோகூத்தில்

பங்கயத் திருவைப ளான பணிமுடி நிழலைத் தேடான்
சங்குசக் கரமு மோந்தான் தன்னெதிர்த் தொழுது நிற்கு
மிங்கிதக் கருடன் நீதி லேறிடா னிபத்தைக் காக்கக்
கங்கையைப் பெற்ற பாத சாரியாய்க் கடுகி வந்தான்,

என்றும் வருவனற்றொணர்க.

26. மற்றதனைக் கொடுவந்து மகிழ்ந்திடலு மயின்றதனி
லுற்றசுவை யமுதினுமேற் படவுளதா யிடவிதுதான்
முற்றருமாங் கனியன்று மூவுலகிற் பெற்றகரிதாற்
பெற்றதுவே நெங்கென்று பெய்வனையார் தமைக்கேட்டான்.

“அயின்ற கனியுற்றசுவை” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

27. அவ்வுரைகேட்டலுமடவா ரருளுடையா ரளித்தருளுஞ்
செவ்வியபே ரருள்விளம்புந் திறமன்றென் னுரைசெய்யார்
கைவருகற் புடைநெறியாற் கணவனுரை காவாமை
மெய்வழியன் றெனவிளம்பல் விட மாட்டார் விதிர்ப்புறுவார்.

“மடவாரருளுடையாரளித்தருளுஞ் செவ்வியபேரருள் விளம்பும் திற
மன்றென்று ரைசெய்யார்” என்றது பேதைமையென்பது மாதர்க்கணி கலம்
என்னும் ஒளவையார் வாக்கியத்தை டனுசரித்தென்க. என்னை? பெண்ணில
க்கணநகரில் ஒன்றாகிய “மடம்” என்பது அவர்க் காபரண மாய விளங்கு
கின்றமையான் “மடம்” என்பது அறிவின்மையென்பொருள் படினும்
இஃது சீராயத்தானும் அனுபவத்தானும் பெண்களுக்காபரண மாகாமை
யுணரப்படுதலின் அறிததும் அறியாதபோலிருக்கலுந் தம்பெருமிதத்தை
வெளிக்குத் தோன்றாது மறைத்திருத்தலுமே இங்கு பெண்களுக் கணிகல
மாகக்கொள்ளப்பட்ட பேதைமைக்குப் பொருளாம் ஆதலின் அம்மையாரும்
பரமேசுவரர் திருவருளைத்தாம் பெற்ற பெருமிதத்தைச்சொல்லுதல் திறமன்
றெனமதித்து உரைசெய்யாரானார் என்க. இப்பொருள்படவே இங்கு ஆசிரி
யார் அம்மையாரை மடவார் என்று குறிப்பித்தனர் போலும். பின்யாது
சொல்லுவது என்பதை ஆலோசிக்குமிடத்துக் கணவரிடத்துப் பொய்
மொழி கூறல் கற்புடைய மகளிராகுப் பெருங்குற்றமாவதை யுணர்ந்து
யாது செய்வதென அஞ்சினார் என்பர் “கைவருகற்புடை நெறியாற் கணவனு
ரைகாவாமை மெய்வழியன்றென விளம்பல் விடமாட்டார் விதிர்ப்புறுவார்”
என்றாசிரியர்.

28. செய்தபடி சொல்லுவதே கடனென னுஞ் சீலத்தான்
மைதழையுங் கண்டர்சே வடிகண்மனத் துறவணங்கி
மெய்தவருங் கனியளித்தா ரியாரென்னுங் கணவனுக்கு
மொய்தருபூங் குழன்மடவார் புகுந்தபடி தனைமொழிந்தார்.

“சீலத்தார்” என்றும் பாட பேதமுண்டு.

யாது செய்வதென அஞ்சிய அம்மையார்பேதத்தை பெண்ணும் பெண்ணி
லக்கணங்கரவாமையா னுங்கற்பிலக்கணங்குறையுட்கணவற்குப்பொய்மொழி
கூறல் குற்றமாவதையுணர்ந்து நடந்தபடி சொல்லத்தலைப்பட்டார் என்
பார் செய்தபடி சொல்லுவதே என்ற செய்யுளை அருளிச்செய்தார் ஆசிரியர்.

இவ்வொழுக்கத்தின் பெருமைபைத் திருக்கும்நில்

பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றி நற்றம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று,
யாமெய்யாகக் கண்டவற்று எல்லையெனைத் தெரண்டும்
வாய்மையி னல்ல பிற.

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

புறந்தூய்மை நீரா னமையு மகந் தூய்மை
வாய்மையாற் காணப் படும.

என்றும்

கம்பராமாயணத்தில்

வாய்மை யென்னுமீ தன்றி வையகந்
தூய்மை யென்றுமொன் றுண்கை ரொலலுமோ
தீய்மை தானதிற தீர்த லன்றியே
யாமெய்யாகவே தறைய லாவதே.

என்றும்

சீவக சிந்தாமணியில்

மெய்யுரை விளங்குமணி மேலுலக கோபுரங்க
ளையமில் நின்றபுகழ் வையகதது மன்னு
மையல்லினை மாநாக கோபுரங்கள் கண்டார்
பொய்யுரையும் வேண்டா புறத்திடுமி னென்றான்.

என்றும்

பிரமோத்தர காண்டத்தில்

வாய்மைதபபி னார்களிந்த மானிலத்தி லீனராய்த்
தீய்மையுற்று மேலுளோர் பழிக்க வே திரிந்துபின்
தூய்மையற்ற குமபியுட் டீனேர்தழுங்கு வாரென
வாய்மனுப்ப கரந்த வேத சாகைமுற்று மறையுமே.

என்றும்

வில்லிபுத்தூரராவார் பாரதத்தில்

அண்ணிய கிளையு மில்லு மரும்பெரு மாகவு மன்புந்
திண்ணிய சீரு மிக்க செல்வமுந் திறுந் தேசு
மீமண்ணிய பொருள்கள் யாகு மியற்றிய தவமு மேனைப்
புண்ணிய மனைத்துஞ் சேரப் பொய்மையாற் பொன்று மன்றே,
என்றும்

நாலடியாரில்

தான்கெடினுந் தக்காரர்கே டெண்ணற்க தன்னுட்பீழி
 னூன்கெடினு முண்ணார்கைத் துண்ணற்க—வான்கவிந்த
 வையக மெல்லாம பெறினு முரையற்க
 பொய்யோ டிடைமிடைநத சொல். என்றும்,

வனையாபதியில்

பொய்யி னீங்குமின் பொய்யன்மின் புண்டுகொண்
 டைய மின்றி யறநெறி யாற்றுமின்
 வையகல் வேதனை வந்தற லெனா நின்றிக
 கவ்வையி லுலகெய்துதல் கண்ட தே.

கல்வி யின்பையுங் கைப்பொருள் போகது
 நல்லில செல்லலக ளானலி ஷண்மையும
 பொய்யில் பொய்யோடு கடுதற் நாடுத
 சேய்நிலை யுடைய தோர நின். என்றும்,

பிறபஞ்சுரலத்தில்

இரமை நலனழிசகு மொரக முறையநகற்
 மாரைய நநாகத் தாழ்நிககு- மொய்யை
 யறநதேயுர ின்னு மலர்நகளை நீதது
 மறநதேயுர பொய்யுரை கரும வாய். என்றும்,

காஞ்சிப் புராணத்தில்

மெய்யே சிறக பெருநலமா மெய்யே யெவையு நிலைபெறுதது
 மெய்யர லழலகால கதிர்நிறவுந் தககர தொழிலின் விலகாவா
 மெய்யே யெவைக்கு மிருபாடிடமா மெய்யே மெய்யே சிவாருத்
 மெய்யே விராம பதமுமொனப புதனருண் வனைதிர் காசிபனை. என்றும்,

குவத்துப் புராணத்தில்

உவமநீர்க்கிடு வாய்மை யொன்றே யுறினுலகம்
 நவமுநதானமு மொருங்குறச் செய்துற நலையாப்ப

பவமகன்றுரான் மறைமுடி வாசிய பாம
சிவனருமபதழ் பெறும்படி யுயர்த்திடுந் தெரியின்.

மன்னனாகியவ் வுலகெலாம புரந்திட வரினு
மின்னருனுமற் துடலம்விட் டிறந்திட வரினும
பன்னும்வாய்மையிற் றிறந்திடாநொழிகனிப் பவம்போய்
மின்னுலாஞ்சடை யெய்ப்பிரான் பதமபுக வேண்டின். என்றும்,

அரிச்சந்திர புராணத்தில்

சேய்மையண்ணாமி லுயிர்க்கொரு நாளையெனச் சிறந்த
வாய்மையாலாகற் தாய்மைபா மற்றிலை புறத்தைத்
தாய்மைசெய்வது நீரொற்றொல்லின்வே லுள்கொ
நொய்வொய்யிணை வாய்மைவே கொன்னொன் றுருகி.

புலைய ணாமனிநா பாதகிப புன்புலால் யாக்கை
நிலையெனாருண் டுயிரினு கொடி ஆறா சிறந்தே
தலைமைசேர்தரு சத்தியாந் திறழ்வது துரியேப்
கலையுணர்கதந் பெயங்கொது கழலுவ தழிகா

இமமையமனைந் டெனமுறை புலங்கொள வியமா
முன்மையுந்தரு முறைபுடைத தெனுகிலை முரணி
யெம்மையாழ்வரிற் றடக்கிட் டிமிழ்கலா வெரிவாய்
வெம்மைகூர்நா குய்க்கினு மெய்மையை விடேமால்.

பதியிழந்தனம் பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
நிதியிழந்தன மினிநமக் குளதென நினைக்குந்
கதியிழக்கினுங் கட்டுரை விழக்கிலை மொன்றா
மதியிழந்துதன் வாரிழந் தருந்தவன் மறைந்தான். என்றும்,

“மைதழையுங் கண்டர்சேவடிசா மனத்துறவணங்கி”யென்றது, அம்மை
யார் தாம் நடந்தபடி ஒளிககாமற் சொல்லுங்கால் அது தற்பழ்ச்சியாகாத
வகையாகவும், அதைக் கணவனார் தம்பால் மெய்ப்படுத்துமாறு வற்புறுத்து
வாராயின் தாம் பொய்யராகாதவகைச் சிவாதுக்கிரகம் முற்பட்டு நிற்கும்
வகையாகவும், மற்றும் அதுபற்றி வருவனவாய துன்பங்களுண்டானால்
அவையும் நிரிந்தியாகும் வகையாகவும், எல்லாம் வல்ல இறைவன் நிருவடி
பைச் சித்தித்து வணங்கின், எல்லாக்கவையும் ஒழியுமென்னுங் கருத்தான்

முன்னத்திருவடிபைத் தியானித்து வணங்கிப் பின்பு வரலாற்றைக் கூறுவா
ராயின ரென்னும் பொருளது. இங்ஙனம் எந்தக் கருமத்திலும் இறைவனது
திருவடிபை முன்பு சிந்தித்தே பின்பு பிரவேசிக்கவேண்டு மென்னுந் துணி
பைப் பவனந்தியாசிரியர், நன்னூலில் :

ஈத லீயல்பே யியமடங் காலைக்
காலமுநிடனும் வாலீதி னோக்கிச
சிறந்நுழி யிருந்நாதன் றெய்வம் வாழ்த்தி
யுரைக்கப் படும்பொரு ளுள்ளத் தமைத்து
விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகமலர்நது
கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்தவ னுளங்கொளச்
கோட்டமில் மனத்தினு ள் கொடுத்த லென்ப. என்றும்,

சிவப்பிரகாச ஈவாமிகா.

பிரபலிங்க லீலைநில்

மழுவல முயரிய வள்ளல் வந்தனை
யமுகுற வியற்றினை பாரி நல்லமன்
விழியெதிர் தோன்றி நீ மனத்து லென்பு ய
தொழிவற நல்குவ னுனக்கென் னேடுதினான்.

பயனிலை யருச்சனை பயின்று மென்றனை
யயனரி முதலிய வமரர்க் காயினு
நயமொடு சதாசிவ நாதன் டுகனை
முயலுத லன்றியோ ரெண்ண முற்றுமோ.

மலைமகள் சூரிய மகளிர் பாற்கட
லலைமகன் முனிவரில் லறக்கி முததியர்
கலைமகள் விழிநுதற் கடவுட் டுகையா
னிலைமைக ளைட்டந்தமை நினைந்தி லாய்கொ லிலா.

சித்தியு மாயுளுஞ் சிறப்புங் காமிய
புத்திய ரடைவரப் புத்தி நீக்கி னோர்
முத்தியை யடைவரெம முதல்வன் பூசையாற்
சத்தியஞ் சத்தியந் தவரம் ருங்குலாய்.

என்றுங் கூறுவனவற்றாலுணர்க

29. ஈசனரு னெனக்கேட்ட வில்லிறைவ னதுதெளியான்
வாசமலர்த் திருவணையார் தமைகோக்கி மற்றிதுதான்
நேசுடைய சடைப்பெருமான் றிருவருளே லின்னமுமே
ராசில்கனி யவனருளா லழைத்தளிப்பா யெனமொழிந்தான்.

“இல்லிறைவ னதுதெளியான்” என்றமையால் அம்மையாருடைய பத்தியறிவொழுக்கங்களை மதிக்கும் ஸ்திரபுத்தி பரமத்தனருக்கு இல்லை யென்பதுபோலும். அம்மையாருடன் பலநான் மருவி யிருக்கப்பெற்றும் மூவுலகினும் பெறற்கரியதாய் அமிழ்ந்நு மேற்பட்டசுவையுடைய மற்றோர் கனியைத்தரப்பெற்றும், அம்மையாருடைய மகிமையைத் தெளியமாட்டா மைக்குக் காரணம், பரமத்தனரிடத்திலுள்ள சித்தத் தெளிவின்மையே யென்று கொள்ளப்படுகின்றது. இத்தெளிவில்லாதவர்க்கு ஆன்றோர் ஒன்றை அறிவிப்பின் அது பயன்படாதென்பதைப் பிரபுலிங்கலீலையில் :

ஒன்றையு முணர்கி லேனா னெங்குரு வுரைத்த வாற்று
லின்றள விலிங்க பூசை யியற்றியும் பயனென் றில்லை
யென்றனள் பருவ முற்றோர்க் கிருமறை யுபதே சிப்ப
தன்றிவன் மணிதர்க் கோதி னதுபயன் படுவ துண்டோ.

என்றும்,

நெறிபல முறையு ரைத்து நினைந்தில ளதனை யந்தோ
மறுகுறு மனத்த ளாகி மாயையால் கொண்டி ருந்தா
ளறிவிலர்க் கறிவிப் பார்தா மறிவில் ராவ ரென்று
வெறிமலர் வணர்வார் ஆநதல் விமலைதன் மனந் தளர்ந்து.

என்றும் வருவனவற்றலுணர்க்.

30. பாங்ககன்று மனைவியார் பணியணிவார் தமைப்பரவி
ரீங்கிதளித் தருளீரே லென்னுரைபொய் யாமென்ன
மாங்கனியோன நருளால்வத் தெய்துதலு மற்றதனை
யாங்கவன்கைக் கொடுத்தலுமே யதிகழித்து வாங்கினுன்.

வேறு.

31. வணிகனுந் தன்கைப் புக்க மாங்கனி பின்னைக் காணன்
நணிவரும் பயமேற் கொள்ள வுள்ளமுந் தமிமா நெய்தி
யணிசூழ லவரை வேறே ரணங்கெனக் கருதி ரீங்குந் [காளில்
ஆணியுகேரண் டெவர்க்குஞ்சொல்லான் ரோடர்வின் றி யொழுது

‘தொடர்வின்றி யொழுக்கலாவது தேகசம்பந்த முதலிய வில்லாமையின் மேற்று. இங்ஙனமே திருநீலகண்டா புராணத்தும் :

கற்புறு மனை வி யாருங் கணவனார்க் கான வெல்லாம
பொற்புறு மெய்யு றுமற் பொருநதுவ போற்றிடு செய்ய
விற்புறம பொழியா தங்க ணிருவருநா வேறு வைநி
யற்புறு புணர்ச்சி யின்மை யயலறி யாபை வாழ்ந்தாரா.

என வருவதைக் காண்க.

32. விடுவதே பெண்ண மாக மேவிய முயற்சி செயவான்
புதிதாப் பரவை மீது படர்கலங் கொண்டு போகி
நெடுநீதி கொணர்வே னென்ன நிரந்தபல் கிளைஞ ராகும்
வடுவில்சீர் வணிக மாக்கண் மரககலஞ் சமைப்பித் தார்கள்.

“படுதிரைப்பரவையீது படாகலங்கொண்டுபோகி நெடுநீதி கொணாவே னென்ன” என்றதனாற் பரமத்ததனா அம்மையானை விட்டுப்பிரிதற்கோரே துவாக ‘திரைகடலோடித் திரவியந்தேடும்’ செய்கையைத் தந் குலவியல்புக் கொத்தவாறு மேற்கொண்டனரென்பது பெறப்பட்டது. வைசியதருமத் திற்குக் கடலயாத் திரைசெய்து முயற்சித்துப் பொருளீட்டித் தந் குலத்தைத் தாங்குதலானது வீடுஷதமன்றென்பதைப் பின்வருஞ் சீவகசிந்தாமணிசெய்யுட்களானுந் துணியப்படும்.

இங்கிவர்க ளிவ்வா றிருநதினிது வாழா
சங்குதரு ந்ணிதியஞ் சாலவுடை நாய்கன
பொங்குதிரை மீதுபொரு மால்களிறு போன்றொழி
வங்கமொடு போகிநிதி வந்துதர னுற்றான்.

மின்னொழுது சாயன்மிகு பூடபதுமை கெள்வன்
கொன்னொழுது வேலியல தத்தனஞ்நிர் துங்குரு
தன்வழிய காளை தத்தனன் றன் போறு
பொன்னொழுது குன்றினுறை போர்ப்புலியோ டொப்பான்.

இமமியன நுண்பொருள்க வீட்டிநிதி யாககிக்
கம்மியரு மூாவர்களி மேடைதுதல சூட்டி
யமமிமிதந் தாழ்ந்துகரை வீழ்ந்ததறஞ் சூலகென்
றும்மைவினை நொந்துபுலந் தூட்டுணர் வன்றே.

உள்ளமுடை பான்முயற்சி செய்யவொரு நாளே
வெள்ளநீதி வீழும்விளை யாததுனி னில்லை
தொள்ளையுணர் வின்னவர்கள் சொல்லின் மடிகற்பி
னெள்ளினர்கட் கேக்கமுத்தம் மீபாலவினி தன் லேற.

செய்க்பொருள் யாருஞ்செ ற வாரைச்செ று கிற்சு
மெஃகுபிறி தில்லையிருந தேயுயிரை யுண்ணு
மையமிழை யின்பமற னோடவையு மாக்கும்
பொய்யின்பொரு னேபொருண்மற் றல்லபிற பொருளை .

தூங்குசிறை வாவ லுறை தொன்மரங்க ளென்ன
வேங்குகுரு லையவத னுட்டிபந்த வீரர்
தூங்கல்கட னாகுநகலை ராய்க்கவொரு தீரசொ
னீங்கன்மட வார்கள்நட னென்பெழுந று மீபாருதான் .

33. கலஞ்சமைத் ததற்கு வேண்டுங் கம்மிய ருடனே செல்லும்
புலங்களில் விரும்பு பண்டம் பொருநதுவ சிரம்ப வேற்றிச்
சலந்தரு கடவுட் போற்றித் தலைமையா நாய்கன் றுனு
நலந்தரு நாளி லேறி நளிர்நிறைக் கடன்பேற் போனான்.

“ செல்லும் புலங்களில் விரும்புபண்டம் பொருநதுவ ” என்றார் அப்
பண்டங்களின் பகுப்பை.

திருவிளையாடற் புராணம்.

திரையளிப்பவுந் திரைபடு தீமாடினல் வேளிக்
கரையளிப்பவுந் கரையில னிரைபடு கானத
திரையளிப்பவுந் தரைகிழித் தூன்றிவிண் டரங்கும
வரையளிப்பவும் வாங்குவாய் மடுபபன மாடா.

பத்துப்பாட்டு: பட்டினப்பாலை.

நீரின் வந்த நிமிர்பரிப் புரவியுங்
காலின் வந்த கருங்கரி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னுங்
குடமலைப் பிறந்த வரமு மகிலுங்

தென்கடன் முதலுங்குணகடற் றுகிருந்
கங்கை வாரியுங் காவிரிப் பயனு
மீழ்த் துணவுங் காழகத் தாக்கமு
மரியவும் பெரியவும்

என்ற செய்யுட்களில் வருமாறு கொள்க.

“பண்டம் பொருந் துவ நிரம்புவெற்றி,” “சலந்தரு
கடவுட் டோற்றி,” “நலந்தரு நாவிரெலி” என்பார்.

கலமுர்த்து கடலிற்செல்வோர் முறையிவை யாகவின். இங்ஙனமே
பூதீ தத்தனென்பான் பொருளிட்டவெண்ணி மரக்கலமுர்த்து கடலிற்செல்லு
ழிப்பண்டத்தைப் பெரிதாகவேற்றித் தெய்வத்தைத் தியானித்து நல் முகூர்த்
தத்தையுங் கைக்கொண்டு சென்றதைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களிற் காண்க.

சீவக சிந்தாமணி.

மோதுபடு பண்டமுனி மாதுபெரி டோற்றி
மாதுபடு நோக்கினவர் நாட் டுணர்வநி வுற்ற
தாதுபடு தார்தெழிய தங்குவடை மாப்பன்
நோதுபட லில்லகுறித் தெண்டெழுந் தோதுபட.

வானமுற நீண்டபுகழ் மாறியடை வவன்
முனமென வேண்டினர்கள் வேண்டிவன நலந்
நானமிக நானுகமழ் குஞ்சியவ னெறி
முனமெனு மின்றிரினி டோடுகனி தென்றான்.

34. கடன்மிசை வங்க மோட்டிக் கருதிய தேயத் தன்னி
லடைவுறச் சென்று சேர்ந்தங் களவில்பல் வளங்கண் முற்றி
மிடைசில நாட்க ணீங்க மீண்மெக கலத்தி லேறிப்
படர்புனற் கன்னி நாட்டோர் பட்டன மருங்கு சேர்ந்தான்.
'நாளகள்' ,பட்டினம்,' 'சார்ந்தான்,' என்றும் பாடபேதமுண்டு.

கன்னிநாடென்றது பாண்டி நாட்டினை. தடாதகைப்பிராட்டியார் கன்
னிப்பருவத்தில் அரசியல் நாடாத்திய நாடாதலால் அப்பெயர்த் தாயிற்று.இது

திருவிளையாடற் புராணத்து

வரைசெய் பூண்முலைத் தடாதகை மடவரற் பிராட்டி
விரைசெய் தார்புடி லேய்நதுதண் குடைமது லேந்தக.

கவரரெய் நூல்வழிக் க்கால்மெலக் கன்னியாம் பருவத்
தரச்செய் தலாற் கன்னிநா டாயதந் நாடி.

என்ற செய்யுளான் விசதம்.

ஓர் பட்டினமென்றது பாண்டிநாட்டில் தாமிரபர்ணி யென்னும் பொரு
கையாறு சமுத்திரத்திற் சேருவதற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் கனகலம் என்
னும் நகரமெனக் கொள்க.

35. அப்பதி தன்னி லேறி யலகில்பல் பொருள்க ளாக்கு
மொப்பினமா நிதிய மெல்லா மொருவழி பெருக வுய்த்து
மெய்ப்புகழ் விளங்கு மவ்வூர் விரும்பவோர் வணிகன் பெற்ற
செப்பருங் கன்னி தன்னைத் திருமலி வதுவை செய்தான்.

36. பெறலருங் திருவி னுளைப் பெருமணம் புணர்ந்து முன்னை
யறவிய னறுமென் கூந்த லணங்களு டிறத்தி லற்றம்
புறமொரு வெளியு ருமற் பொதிந்தசிந் தனையி னோடு
முறையமையின் வழாமை வைகி முகமலர்ந் தொழுகு நாளில்.

“அணங்களு டிறத்தில னற்றம்” என்றது, பாமதத்தனா அம்மையா
ரைப் பிரித்தகன்றுபோன தோஷம். இங்ஙனம் மனைவியைவிட்டுப் பிரிவத
னா வருதோஷத்தை,

காதலியைக் காரிருவிற் கான உருகு கைகண்ட
பாதகனைப் பாரிங்கா பட்டாடுதன் மருத - நாடி
மனிக்கின்ற வாழிவா யாங்கல்வ லேவாடி
யொளிக்கின்ற தென் னோ வுரை.

என்று நான் தமயந்தியைவிட்டுப் பிரிந்துபோய்த் தன்னைப் பாதகனாக்
கிக் கூறிய நளவெண்பாச செய்யுளானும்,

குழற்சிகைக் கைகை குட்டிந் கொண்டவ னிருப்பா டற்றேரு
நிழற்றிகழ் வேளி னுனை நெடிய நெடுங்க னுளும்
பிழைப்பிலாட் புறநதந் தானுங் குரவரைப் பேணல் செய்யா
திழுக்கினு ரிவர்கள் கண்டா யிடும்பைநேராய்க் கிரைக ளாவார்.

என்று மந்திரி ஒருவன் குற்றநிலலாத மனையாளேவிட்டுப் பிரியின்
பெருத்தவியாதிக்களான் கைவானென்று கட்டிய காரணக் குரைத்த கிந்தா
மணிக் செய்யுளானும்,

திரிகுகெம்.

ஐங்குராவ ராணை மறுத்தலு மார்வுற்ற
வெஞ்சாத நட்பினுட் பொய்வழக்கு—நெஞ்சமர்ந்த
சுற்புடை யானைத் துறத்தலு மிமழவி
நற்புடையி லாளர் தொழில்.

என்ற நல்லாதனார் திருவாக்கானு முணர்க்.

37. முருகலர் சோலை மூதா சதன்முதல் வணிக ரோடு
மிருகிதிக் கிழவ னென்ன வெய்திய திருவின் மிக்குப்
பொருகடற் கலன்கள் போக்கும் புகழினுன் மனைவி தன்பாற்
பெருகொளி விளக்குப் போலோர் பெண்கொடி யரிதிற்பெற்
[முன்.

“அதின் முதல்” என்று பாடபேதமுண்டு.

“பெருகொளி விளக்குப்போலோர் பெண்கொடி” என்று ஆசிரிய
ருரைத்தவாறே,

அழகு சுமந்தினைத்த வாகத்தாள் வண்டு
பழகு கருங்கூந்தற் பாவை—மழகன்றிற்று
யீமன் குலத்துக்கோர் மெய்ததீப மற்றவனை
காமன் நிருவுக்கோர் காப்பு

என்று நனவெண்பாவிலும்,

தூண்டொளி போன்மக டோன்ற வுவாபுத
முண்டகை மன்னவ நைதணர் கொள்ளப்
பூண்டுகின் மாமணி பொன்னில மற்றுப
வேண்டின யாவும வெறுப்பு வரித்தான்.

என்று பிரபலிநகலீலையிலும் வருமாறு காண்க.

38. மடமக டன்னிப் பெற்று மங்கலம் பேணித் தான்முன்
புடனுறை வஞ்சி நீத்த வொருபெரு மனைவி யாரைத்
தொடர்வறநிலைந்து தெய்வத் தொழுஞல மென்றேகொண்டு
கடனமைத் தவர்த நாமங் காதல்செய் மகவை யிட்டான்.

“அவர்தநாமங்காதல்செய் மகவையிட்டான்” என்றது, அம்மையா நுடைய திருநாமமாகிய புனிதவதியா ரென்பதைத்தன் மகவுக்குநாமமாக இட்டானென்றபடி. இவ்வாறு அடியவர்நாமங்களையும், அவற்றுடன் பகவான் நாமங்களையும் தம் புத்திராதிக்கு இட்டழைப்பதில்பே.

இவ்வியல்பைப் பரமததனார் போலவே அப்பூதியடிகளும் அதுட்டித்த தைப் பெரியபுராணத்தில்,

களவுபொய் காமங் கோப முதலிய குற்றங் காய்ந்தார்
வளமிகு மனையின் வாழ்க்கை நிலையினார் மனைப்பா லுள்ள
வளவைக ணிறைகோன் மந்த ளாவொடு மேகி மற்று
முளவெலா மாசு னுமந் சாற்றுமன் வொழுத லாற்றார்.

என்ற செய்யுளானநிக.

39. இன்னிலை யிவனிங் கெய்தி யிருந்தன னிப்பா னீடுங்
கன்னிமா மதில்கூழ் மாடக் காரைக்கால் வணிக னுன
தன்னிகர் கடந்த செல்வத் தனதத்தன் மகளார் தாழ்
மன்னிய கற்பி னோடு மனையறம் புரித் து வைக.

தன்னிகர் கடந்த செல்வமென்றார் ஒப்பிலாத செல்வமென்றற்கு. அச் செல்வத்தின் பெருமிதத்தைத் திருவிளையாடற் புராணத்தில் வணிகமாத் களின் செல்வப் பெருகைக் கூறும்.

பன்னி றத்தபல் பெருநிலைப் பட்டெலா மவண
வன்ன பட்டி ன்மேம் படுநிலைப் பருத்தியு மவண
வெந்நி லத்தரும் பொருள்பதி நெழுபுல் வணிகர்
மன்னி ருக்கையு மருந்நெறல் வளனெலா மவண.

மரக தத்தினு லம்மிகள் வைரவா ளுலக்கை
யுரல்கள் வெள்ளியா லடுப்பகில் விறகுலை பணிநீ
ரரிசி முத்தழல் செம்மணி யடுகலன் பிறவு
மெரிபொன லிழைத் தாடுப விவர்கிறு மகளிர்.

என்ற பாட்டுக்களில் விரித்தாங்குக்கொள்க.

“மன்றிய கற்பினோடு” என்றார். அக்கற்பின் நன்மையைப் பின்வரும்மது தர்மசுலோகத்தானாளு சிலப்பதிகார நீதிநூற் செய்யுட்களானும் பிறவற்றா னுமறிக,

மதுதர்ம சாஸ்திரம், 9-ம் அத்தியாயம், 75-ம் சுலோகம் “கணவன் தே சாந்தரம் போயிருந்தபோது அவன் கொடுத்த பொருளை வைத்துக்கொண்டு அவன் வருமானவும் உயர்ந்த வஸ்திர பூஷணங்களை நீக்கி அயலகத்திற்குச் செல்லாமலிருக்க வேண்டியது.”

சிலப்பதிகாரம்.

அஞ்செஞ் சிறபு யணிசிலம் பொழிய
மென்றுகி லல்குன் றீமகலை நீங்கக்
கொங்கை முன்றிற் குங்கும மெழுதாண்
மங்கல வணியிற் பிறிதணி மகிழார்
கொடுங்குழை துறந்து வடிநதுவிழ் நாதின
புங்கன் வாண்முகஞ் சிறுநியர்ப் பிரியசு
செங்கய நெடுங்க ணஞ்சன மறப்பப
பவள வாணுக நிலக மிழப்பத
தவள வாணகை கோவல நிழப்ப
மைபிருங் கூந்த நெய்யணி மறப்பக
கையறு நெஞ்சுதருக கண்ணகி யன்றியுங்
காதலர்ப் பிரிந்த மாதர் கோதக.

நீதிநூல்.

பூண்கண் மாலைகள் பொற்றுகில் சாந்தணி
மாண்பின் மங்கையர் வல்லவ னீங்கியு
லாண்டு நீங்கி யடைந்ததின் மீளவுங்
காண்டல் கற்புடை ரீயார்கள் கவினெலாம்.

வல்லவ நகன்றதின் மாதிரி ராடை
நல்லவ நறும்படிய நற்பணிகள் சேரேன்
சொல்லுமவ நெய்தினவை துன்னமகிழ் வோடு
மில்லின்முறை யாற்றுவ னிழுக்கறு நலத்தால்.

உண்ணல்பூச சூடனெஞ் சுவந்த லொப்பனை
பண்ணலெல லாமவா பாரக்கு ிவ யன் றோ

உயிரிலாததோர் உடமயினைப் பூண்களால் உடையால்
இயலும் மாலையாற் சாந்தினால் எழில்பெறச் செயல்போல்
அயலில் உள்ளபே தனித்தனை அன்பனை இன்றிப்
பயனி யாஅநீ பாவையார்க் குள்தெனிற் பகாவாய்.

40. வினாவும் பெருக்க வங்க மீதுபோம் பரம தத்தன்
வளர்புகழ்ப் பாண்டி நாட்டோர் மாநகர் தன்னின் மன்னி
யனவின்மா நிதிய மாக்கி யமர்த்தினி திருந்தா னென்று
களரொளி மணிக்கொம் பன்னூர் கிளைஞர்தாங் கேட்டா
[ரன்றே.

“வளர்புகழ்ப் பாண்டிநாடு” என்றதிதழுகழாவது சிலவளம், நீலவளம், ஞர்வளம், பயிர்வளம், கூலவளம், பொருளவளம், கோலவளம், ஆறுவளம், சொல்வளமாகிய இவற்றைப்பற்றி வருங்கிர்த்தி. இங்ஙனமாய்க் கீர்த்திக்கேதுவாகிய முன் கூறப்பட்ட வளங்கள் பாண்டிநாட்டுக்குரியன வென்பதைப் பின்வருஞ் செம்புட்களானும் பிறவற்றினும் மறிக.

திருவிளையாடற் புராணம்-நிலவளம்.

வரைபடு மணியும் பொன்னும் வைரமுங் குழையும சூட்டிய
யரைபடு மகிலுஞ் சாரத் து மபரிசின் னமுத மூட்டிய க்
கரைபடு மருத மென்னுந் கன்னியைப் பருவ நோக்கத்
திரைபடு பொருளை நீ தரு செவ்வீரோன் வளர்க்கு மா தோ.

நீர்வளம்.

சுதிரி லாதவ னொருத்தியே யைந்தொழி விபற்ற
வேறு வேறுபேர் பெற்றென வேலை ரொன்றே
யாறு காஞ்சுநங் கவலுநன் டகழ்சுநங் கென்பபேர்
மாறி யிலவாந் பழிநெல்ப வளர்ப்பது மாறேதா.

வேறு.

மறைவழி கிளைத்த வெண்ணெண் கலைகள் போல் வருநீர் வெள்ளத்
துறைவழி யொழுதும் பல்கால் சோலைதண் பழனஞ் செய்தே
னுறைவழி யோடையெங்கு மோடி மன் றுடையார்க் கன்பர்
நிறைவழி யாத வுள்ளத் தன்புபோ னிரமபிற் றன்றே.

தேவர்கோ னேவ லாலே திங்கண்மும மாரி பெய்து
வானியுங் குவணும யாறு மடுக்களு மடுத்துக் கள்வாய்க்
காவிரும் வயலுஞ் செய்யுஞ் செந்நெலங் கன்னற் காடும
பூவிரி பொழிலுங் காவும பொலிந்தது கன்னி காடு.

வரவளம்.

பலநிற மணிகோத் தென்னப் பன்னிற வேறு பூட்டி
யலமுக விரும்பு தேய வான்வினைக் கருங்கான் மள்ளர்
நிலமக ஞடலங் கிண்ட சால்வழி நிமிர்ந்த சோரிச்
சலமென நிவந்த செங்கேழ்த் தமன்மணி யிமைக்கு மன்றோ.

களமர்கள் பெரன்னேர் பூட்டித் தாயாவாய்க் கணிந்த பாடற்
குளமகிழ் சிறுநீர் னேறு மொருத்தனு முவகை தூங்க
வளமணி மருதம் பாடி மனவலி கடந்தோர் வென்ற
வளமரு பொறிபோ லேவ லாற்றவாள் வினையின் மூண்டார்.

ஊறுசெய் படைவாய் தேய வுழுநரு நீர்க்கீல் யாததுச
சேறுசெய் குருநர் தெய்வந் தொழுதுதிஞ் செந்நெல் வீதி
நாறுசெய் குருநம் போர்த்து நடவிரெய் குருநரு தெவ்வின்
மாறுசெய் களைகட் டோம்பி வளம்படுக் குருநு மாறார்.

பயிர்வளம்.

புரையற வுணர்ந்தோர் தூவின் பொருளினு ளடங்கி யந்தூல்
வரையறை கருத்து மான வளர்கருந் புறமபு தேதான்றிக்
கரையமை கல்லி சாலாக் கவிநர் போ லிறுமாத் தந் தூ
லுரையென விரிந்து கற்பின மகனார் போ லெரிந்த தனநே

அன்புறு பததி விததி யாவநீர் பாயசுகந தொண்டாக
கன்புரு வான வீச னினனருள விளைபுமா போல
வன்புறு கருங்கான மளவா வைகலுநு செவவி ரோக்கி
நன்புல முயன்று கரக்க விளை ததன நறுததண சுரவி

சீவக சிந்தாமணி

சொல்லருளு சூறபகம பாம்பின ிரோற்றமபோன
மெல்லவே கருவிருந ினறு பீரலரா
செலவமே போற்றலை திறவிச ிதாரத நூற
கலவிசோ மாநக ினிற்றஞ்சிக காயகதவே

திருவிளைமடல-கூலவளம்

சாறடு கடடி பெளஞர சமைகொள ிறுநாடு தேவை
யாறிடு மதாரல யானைப் பழுத குலை யவையே யெனல
வேறுபல பயகிறு புனை புனனில விளைவு மற்று
மேறெடு பண்டி யேற்றி யிருகிலங் சிழிய வுயர்ப்பா

பொருள் வளம்

கருவி வானசொரி மணிகளுந் கழைநெ ி மணிபு
மருவி கானறபன மணிகளு மகனறலை கரக்க
திரவி கானறசெம மணிகளுந் புனங்கவ ினமன
குருவி வீழந் திடக கொடியசசிபா ரோததெறி கவணகல

கோலவளம்.

உலகம யாவையு மின்றவ னுமபரு ளுபாநக
திலக நாயகி பஞ்சுடா சேயென ழுனறு
கலைவ யானமுறை செயதகா டுந்நனறிச சலகி
சுலவு பாரினுண டாகுமோ துறக்கதது மஃதே

பத்துப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி.

வியனகண முதுபொழிந மண்டில முற்றி
யரசியல பிழையா தறநெறி காட்டி
பெரியோரா சென்ற வடிவழிப ிழையா து
குடமுதற ிரனறிய தொன்றுகொழு ிறையின

வழிவழிச் சிறக்கதின் வலம்படு கொற்றங்
 குணமுதற் றேரன்றிய வாரிருண் மதியிற்
 றேய்வன கெடுகதின் நெவ்வ ராகக
 முயர்நிலை யுலக மமிழ்தொடு பெறினும்
 பொய்சே ணீங்கிய வாய்நட் டினையே
 முழங்குகட லேணி மலர்தலை யுலகமொ
 டியர்ந்த தேவத்து விழுமியோர் வரினும்
 பகைவர்க் கஞ்சிப் பணிந்தொழு கலையே
 தென்புல மருங்கின் விண்டு நிறைய
 வாணன் வைத்த விழுநிதி பெறினும்
 பழிநமக் கொழுக வென்னாய் விழுநிதி
 ஈத லுள்ளமொ டு சைவேட் குணவையே
 யன்னாய் நின்னொடு முன்னிலை யெவரேனா.

சிலப்பதிகாரம்.

வாயிலேன், வாழியெங் கொற்கை வேந்தே வாழி
 தென்னம் பொருப்பிற் றலைவ வாழி
 செழிய வாழி தென்னவ வாழி
 பழியொடு படராப் பஞ்சவ வாழி
 யடர்த்தெழு குருதி யடங்காப பகந் துணிப்
 டிடர்த்தலைப் பீட மீழிய மடக்கொடி
 வெற்றிலேற் றடக்கைக கொற்றவை யல்ஸ
 ன றுவர்க் கிளைய நங்கை பிறைவளை
 யாடல்கண் டருவிய வணங்கு குருடைக்
 கானக முதந்த காளி தாருகன்
 பேருரங் கிழித்த பெண்ணு மல்லன்
 செற்றனன் போலுஞ் செயிர்த்தனன் போலும்
 பொற்றொழிற் சிலம்பொன் றேறந்திய கையள்
 கணவனை பிழந்தாள் கடையகத தாளே
 கணவனை பிழந்தாள் கடையகத தாளே, யென
 வருக மற்றவட் டருக வீங்கென
 வாயில் வந்து கோயில் காட்டக்

தேரயின் மன்னனைக் குறுகினன் சென்றுழி
 கீர்வார் கண்ணை யெம்முன் வநீதா
 யாரை யோரீ மடக்கொடி யோயெனத்
 தேரா மன்னு செப்பு வதுடையே
 எனள்ளு சிறப்பி னிமையவர் வியப்பப்
 புள்ளு புன்கண் டீர்த்தோ னன்றியும
 வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க
 வானின் கடைமணி யுருநீர் நெஞ்சுகடத் தான்த
 னரும்பெறற் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன்
 பெருந் பெயர்ப் புகாரென் பதியே யவ்வு
 ரேசாச் சிறப்பி னிசைவினங்கு பெருங்குடி
 மாசாத்து வாணிகன் மகனை யாகி
 வாழ்தல் வேண்டி யூழ்வினை துரப்பச்
 சூழ்கழன் மன்னு நின்னகர்ப் புகுநீந்
 கென்காற் சிலம்பு பகர்தல் வேண்டி நிற்பாற்
 கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
 கண்ணகி யென்ப தென்பெய ரேயெனப், பெண்ணணங்கே
 கள்வனைக் கோறல் கடுங்கோ லன்று
 வெள்ளேற் கொற்றங் காணென வொள்ளிமை
 நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே
 யென்காற் பொற்சிலம்பு மணியுடை யிரியே, யெனத்
 தேமொழி யுரைத்தது செவ்வை நன்மொழி
 யாமுடைச சிலம்பு முத்திடை யிரியே
 தருநெனது கருது தான்முன் வைப்பக்
 கண்ணகி யணிமணிக் கற்சிலம்புடைப்ப
 மன்னவன் வாய்முதற் நெறிததது மணியே, மணிகண்டு
 தாழ்ந்த குடையன் தளர்ந்தசெங் 'கோலன்
 பொன்செய் கொல்லன் தன்சொற் தேட்ட
 யானோ வரசன் யானே நன்வன்
 மன்பதை காக்குந தென்புலங் காவ
 லென்முதற் பிழைத்தது கெடுகவேன் னாய்மென
 மன்னவன் யங்கிவிழந் கனனே ன்னவன்
 கோப்பெருந் தேவிக் குலைதவ னாய்ங்குக்

கணவனை யிழந்தோர்க்குக் காட்டுவ தில்லென்
றிணையடி தொழுதுவிழ்ந் தனளே மடமொழி

திருவிளையாடல்.

கோமுறை கோடாக் கொற்றவ ரோறே முறையேயோ
தாமரை யாள்வாழ் தண்கடி மார்பா முறையேயோ
மாமதி வாடுனென் வழிவரு மைந்தா முறையேயோ
கிண்செய் தாய்போற் செங்கை குறைத்தாய் முறையேயோ

திருவிளையாடல்.

பிறங்குங் கோலான் மாறடு கொற்றம் பெறுவேந்த
னுறங்கும் போதுந் தன்னரு ளாணை யுலகெங்கு
மறங்குன் றுவாக் காப்பதை யென்பவஃ தியாதிம்
மறங்குன் றுதான் செய்கொலை காவா வழியென்றான்.

திருவிளையாடல்

அறவளம்.

கற்றைவை களைந்து தூற்றிக் கூப்பியூர்க் காணித் தெய்வ
மற்றவர்க் கற்ற வாழீந் தளவைகண் டாறி லொன்று
கொற்றவர்க் கடமை கொள்ளப் பண்டி யிற் கொடுபோய்த்தென்னு
டுற்றவர்க் கற்றந் தெய்வம் விருந்தினர்க் கீட்டி யுண்பார்.

எங்கு மீசனைப் பூசைசெய் திகபர மடைவா
ரெங்கு மன்பரைப் பூசைசெய் தெழுபிறப் பனுப்பா
ரெங்கு மாகமஞ் செவிமடுத் தெதிர்வினை தடுப்பா
ரெங்கு நாயகன் வடிவுணர்ந் திருண்மலங் களைவார்.

அருந்தின ரருந்திச் செல்ல வருந்துகின் றுரு மாங்கே
யிருந்தினி தருந்தா நிற்க வின்னமு தட்டுப் பின்னும்
விருந்தினர் வரவு நோக்கி வித்தெலாம் வயலில் வீசி
வருந்திவிண் ணோக்கு மோரே ருழவர்போல் வாடி நிற்பார்.

வானமுந் திசையும பொங்கும புகழ்மையும் வானம் பேணு
ஞானமும் பொறையுங் குன்ற நன்றிய மூக்கப் பாடுந்
தானமுங் கொடையு மன்பும் வரிசையுந் தகைசா னண்பு
மானமுந் தவஞ்செய் தீன்ற மகவுபேரால் வளர்க்க வல்லார்.

வெம்மை யால்வினை வஃகெனுந் வேந்தர்கோல் கோடிச்
செம்மை மாறினும் வறுமைநோய் சிதைப்பினுஞ் சிவன்பாற்
பொய்ம்மை மாறிய பத்தியுந் பொலிவுக்குன் றுவாத்
தம்மை மாறியும் புரிவது தருமமந் நாடு.

சொல்வளம் திருவினையாடல்.

கடுக்க விற்பெறு கண்டனுந் தென்றிசை நோக்கி
யடுக்க வந்துவந் தாடுவா னுடவி னினையு
விடுக்க வாரமென் காறிரு முகத்திடை வீசி
மடுக்க வந்தமிழ் திருச்செனி மாந்தவு மன்றோ.

விடையு கைத்தவன் பாணினிக் கிலககண மேனான்
வடமொழிக்குரைத் தாங்கியன் மலயமா முனிக்குத்
திடமுறுத்தியம் மொழிக்கெதி ராக்கிய தென்சொன்
மடம கட்கரங் கென்பது வழுதிநா டன்றோ.

கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு தத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பகந்நாநி மேனை
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபேர
லெண்ணி டப்பட்ட கிடந்ததா வெண்ணவர் படுமோ.

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை
யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்புபெண் ணுருவாக்
கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித்
தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்.

காஞ்சிப்புராணம்.

வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி யதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை யுலகமெலாந் தொழுதேத்துங்

குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனின்
கடல்வரைப்பி நிதன்பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்.

சீகாளத்தி புராணம்.

மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிபுகழ் புகழ்த்த வேணி
யிறைவர்தம் பெயரை நாட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப் பெற்றே
யறைகடல் வரைப்பிற் பாடையனைத் தும்வென் றுரி யத்தோ
டுறழ்தரு தமிழ்தெய்வத்தை யுண்ணினேந் தேத்தல் செய்வாம்.

வில்லிபுத்தூராவார் பாரதம்.

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே ஓடந்து சங்கத
திருப்பிலே யிருந்து வைகை யேட்டிலே தவழ்ந்த பேதை
நெருப்பிலே நின்று கற்றோர் நினைவிலே நடந்தோ ரேன
மருப்பிலே பயின்ற பாவை மருங்கிலே வளரு கின்றான்.

பத்துப்பாட்டு-முகவுரை.

இலங்குறு பெயரில் விலங்கலவாழ் பெருநகுவத
தகத்தியன் புரந்தருண் மகதனுவ மிகுத்த
வமிழ்தினிற் சிறந்த தமிழெனு மடந்தை

பாண்டி நாடு என்றது.

வெள்ளா றதுவடக்கா மேற்குப் பெருவழியாந்
தெள்ளார் புனற்கன்னி தெற்காகு—முள்ளார்
வாண்டகடல் கிழக்கா மைமபத் தறுகாதம்
பாண்டிநாட் டெல்லைப் பதி.

என்ற கம்பர் திருவாக்கின்படி யமைந்தவெல்லையுள்ளது.

41. அம்மொழி கேட்ட போதே யணங்கனார் சுற்றத் தாருந்
தம்முறு கிளைஞர்ப் போக்கி யவனிலை தாமுங் கேட்டு
மம்மர்கொண் மனத்த ராகி மற்றவ னிருந்த பாங்கர்க்
கொம்மைவெம் முலையி னானைக் கொண்டிபோய் விடுவ தென்
றார்.

“விடுவதென்பார்” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

“கொண்டு போய்விடுவதென்பார்” என்று சுற்றத்தாருடைய துணிபை விளக்கினார். இங்ஙனம் துணிந்தமைக்குக்காரணம், கற்புடைய அமையார் தங்கணவரை விட்டுப் பிரிந்திருக்கத்தரியாமையே, இங்ஙனமாய் கற்பொழுக்கத்தைப்பின்வருஞ்செய்யுட்களானுணர்க.

நைடதம்.

மன்னவனே யிபபிறப்பிற் கண்டும ணநதிலனே
லின்னமொரு பிறப்பி லானானு மேழையேன்
றன்னநதனி யேயிருநது தவமற் றியுமுன்
பொன்னகல முள்ளருகப டுல்லா தொழிவேனோ.

வேறு

ஆதலால் உயிர்க்கேள்வனை ந்ததுயான் அநன்று
போதல் ஆற்றிலேன் அவன் உறும் உலகுடன் புதுவேன்
நீதடுப்பதிங் கறனல என்றவள் நிற்பக
கோதிலாதவன் கொடுங்கனல் மெழுகெனக் குழைநதான் .

நளவெண்பா .

குற்றமில் காட்சிக் குதலைவாய் மைந்தரையும்
பெற்றுக் கொளலாம் பெறலாமோ—கொற்றவனே
கோக்கா தலனைக் குலமகளுக் கென்றுரைத்தா
னோக்கான் மழைபொழியா நொந்து.

நீதிநூல்.

விரியுல கழியினு மிறைகள் குழினுஞ்
சுரிசுழற் கற்பினார் துணைவ னேயமுடா
பிரிவினா வாழ்க்கையும் பெறுவ ரேலவர்
பரிவெலா மிரவிமுன் பனியி னீங்குமே.

செழுமுனரி புனனீங்கிற் செழிக்குபோ டடர்கொடிகள்
கொழுகொம்பைப் பிரியின்வளங் கொண்டுய்யு மோகணவ

ரழுதயர வைதா லு மரநதையில வியற்றியு னுந்
தொழுதருகற் புடையார்தந துணைவரைவிட் டகல்வாரேர.

42. மாமணிச் சினிகை தன்னின் மடநடை மயிலன் னுரைத்
தாமரைத் தவிசில் வைகுந் தனித்திரு வென்ன வேற்றிக்
காமரு கழனி வீழ்த்துக் காதல்செய் சுற்றத் தாருந்
தேமொழி யவருஞ் சூழச் சேணிடைக் கழிந்து சென்றார்.
43. சிலபகல் கடநது சென்று செந்தமிழ்த் திருநா டெய்தி
மலர்புகழ்ப் பரம தத்தன் மாநகர் மருங்கு வந்து
குலமுதன் மனைவி யாரைக் கொண்டுவந் தனைந்த தன்மை
தொலைவில்சீர்க் கணவனுக்குச் சொல்லிமுன்செல்லவிட்டார்.
“கணவனுக்கு” என்றம் பாடபேத முண்டு.
செந்தமிழ் திருநாடென்றது பாண்டிநாடு அதன் வித்திருதி

சிலப்பதிகாரம்.

நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோன் பௌவமுந்
தமிழ்வரம பறுத்த தண்புன னாட்டு
மாட மதுரையும்.

ஹே

குமரி வேங்கடங் குணகுட கடலா
மண்டிணி மருங்கிற் றண்டமிழ் வரையில
பத்துப்பாட்டு—மதுரைக்காஞ்சி.
தென்குமரி வடபெருங்கல் குணகுட
கடலா வெல்லை.

என்ற ஏதுக்களிளுந்

வேங்கடங் குமரி திமபுனற் பௌவமென்
றிந்நான் கெல்லை தமிழ்து வழக்கே.

என்றகிண்டியார் திருவாக்கானும் விசதம்.

44. வந்தவ ரனைந்த மாற்றங் கேட்டலும் வணிகன் ருனுஞ்
சிந்தையி லச்ச மெய்திச் செழுமணம் பின்பு செய்த

**பைத்தொடி தனையுங் கொண்டு பயந்தபெண் மகவி னேடு
முந்துறச் செல்வே னென்று மொய்குழ லவர்பால் வந்தான்.**

‘சிந்தையிலச்செய்தி’ என்றது கற்புடைய மனைவியை நீத்து அவரனுமதியின்றி மறுமணஞ் செய்த குற்றத்தை கோக்கிப்போலும் அக்குற்றத்தை

“கணவனுடைய நன்மையை விரும்பினவளாயும் கலலொழுக்கமுடையவளாயும் இருந்தமனைவி பிணியினளா யிருப்பினும் வேறுவிவாகஞ் செய்ய விரும்பினவன் அந்த மனைவியின் அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு செய்க. அவளை யொருபோதும் அவமதிக்கக் கூடாது” என்ற மதுதர்மசாஸ்திரம் 9-ம் அத்தியாயம், அ-ம் கலோகத்தானறிக.

முந்துறச்செல்வேனென்று பரமத்தொர் முற்பட்டதானது, அம்மையாரைத் தமக்கு மேற்பட்டவராகக் கருதியதாலென்க. இங்ஙனமே பெரியோர்களை முற்பட்டுச்சென்று காணவேண்டுமென்னு மொழுக்கத்தினைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களாலுணர்க.

கம்பராமாயணம்.

தன்முன்னே யவன்றன்மை தன்னுணைவன் முந்துரைத்த
சொன்முன்னே யுவக்கின்ற துரிசிலாத திருமனத்தான்
மன்முன்னே தழி இக்கொண்ட மனக்கினிய ஆணைவனே
லென்முன்னே யவந்காண்பேன் யானே சென்றெனவெழுந்தான்

பிரபுலிங்கலீலை.

அல்லமன் புகன்ற மாற்ற மப்பணன் சென்று நின்று
சொல்லுநா ஆணுக்கென் றுள்ளஞ் சொற்றநா துடல்வி யர்த்துப
புல்லவந் தனையுந் தாய்புன் பொருதுதும் பறுத்திட் டோடு
நல்லிளங் கன்று போன்முன் னான்செலா திருந்தே னென்று.

வில்லிபுத்தூராவார் பாரதம்.

தொல்பகிரதி மைந்தனுந் துரோணனுஞ் சுதனும்
வில்விதூரனுங் கிருபனு முதலிய வேந்தர்
மல்குழ விருபத்து தூறு யிராமகிர்
செல்வநாயகந் தியோசனை யிரண்டெதிர் சென்றார்.

45. தானுமம் மனைவி யோடுத் தளர்நடை மகவி னோடு
மானிளம் பிணைபோ னின்ற மனைவியா ரடியிற் ருழந்தே
யானும தருளால் வாழ்வே னிவ்விளங் குழவி தானும்
பான்மையா லுமது நாம மென்றுமுன் பணிந்து வீழ்தான்.

மனைவியாரடியிற்றுழந்தே என்றும், பணிந்து வீழ்தான் என்றும் வந்த
மையால் பாமதத்தன் புனிதவதியாருடைய அற்புதத்தைக் கண்டு அங்ங
னஞ் செய்தானென்பது பெறப்பட்டது இவ்வாறே புஷ்பகின் 'இயற்கையைக்
கடந்த சிறப்புடைய தன்னுடைய நாயகியாகிய மரியமனா, தெய்வப்பிறப்
பினராதலேநோக்கிவான் வணங்கியதைத் தேம்பாவணியிற் பின்வருஞ்செய்
யுட்களானதிக.

நீயொரு தாயொரு தாதையு நீயுயிர் நீயெவை யாகிலுநீ
நீய்கனி வார்கடல் நீயொளி யார்சுடர் நீயரு ளார்முகிலர்
நீயிறை யோனெழு மாசன நீநெறி வேதர்வ முானெறிநீ
நீய்முகி முாதந ருமலர் நீநிறை ஞானிக ராவுருநீ.

ஏரணி யேயித பத்திவி ருந்தெனை யாளுடை யானவளே
ஏரணி யேமதி வெண்குடை யேதிரு மாரினி மிம்புயலே
யாரணி யேகரு ணுகரி யேயுயிர் யாவும் ளித்தமுதார்
வாரணி யேதனி நாயகி யேநனி வாழுதி வாழுதி யே

- 46 கணவன்ருன் வணங்கக் கண்ட காமர்பூங் கொடிய னுரு
மனைவுறுஞ் சுற்றத் தார்பா லச்சமோ டொதுங்கி நிற்ப
வுணர்வுறு கிளைஞர் வென்கி யுன்றிரு மனைவி தன்னை
மணமலி தாரி னாய்நீ வணங்குவ தென்கொ லென்றார்.

“கணவர்தாம்” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

47. மற்றவர் தம்மை நோக்கி மானுட மிவர்தா மல்லர்
நற்பெருந் தெய்வ மாத னுன்றித் தகன்ற பின்பு
பெற்றவம் மகவு தன்னைப் பேரிட்டே னாத லாலே
பொற்பதம் பணிந்தே னீரும் போற்றுதல் செய்யி னென்றான்.

“மானிடமிவர்” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

‘நற்பெருந்தெய்வமாதல் நானறிந்து’ என்று, பாமதத்தன் மானுடப்பிறப்
பினராய புனிதவதியாரைத் தெய்வமாக்கிக் கூறியது அவர்மாட்டு உள்வாகிய

புண்ணியவொழுக்கத்தையும் நிகழ்ந்த அற்புதச் செயலையும் கண்டதினாலென்றறிக. இங்ஙனமே திருவளஞவ நாயனாரும் புண்ணிய வொழுக்கத்தைக் கொண்டு, மாணுடராயினாரைத் தேவராகத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார், அதனைப்பின்வருங் குறளாலுணர்க.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறைபுர்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

48. என்றபின் சுற்றத் தாரு மிதுவென்கொ லென்று நின்றார்
மன்றல் குழலி னாரும் வணிகன்வாய் மாற்றங் கேளாக்
கொன்றைவார் சடையி னூர்தங் குறைகழல் போற்றிச் சிந்தை
யொன்றிய நோக்கின் மிக்க வுணர்வுகொண் டிரைசெய் கின்
[ரூர்.

49. ஈங்கிவன் குறித்த கொள்கை யிதுவினி யிவனுக் காகத்
தாங்கிய வனப்பு நின்ற துசைப்பொதி கழித்திங் குன்பா
லாங்குநின் ருள்கள் போற்றும் பேய்வடி வடியே னுக்குப்
பாங்குற வேண்டுமென்று பரமனைப் பரவி நின்றார்.

‘ஆங்குந் துள்கள்’ — ‘பரமந்தான்’ என்றும் பாடபேதமுண்டு.

இவனுக்காகத் தாங்கிய வனப்புநின்ற துசைப்பொதி என்றும் கழித்துப்
பேய்வடிவு வேண்டும் என்றுங் கூறியவாற்றான், அம்மையார் இதுகாறும்
உடற்சுமையைப் பொறுத்திருந்ததானது அது தங்கணவர்க்குரிய வுடைமை
யென்ற அபிமானத்தாலெனவும், இப்போது தங்கணவன் மல்கரித்துவிட்ட
மையால் அவ்வுரிமை நீங்கிவிட்டதெனக்கொண்டு இனி அதனைப் பொறுப்ப
தில் அரோசிகமுற்றுப் பேய்வடிவுவேண்டினாலெனவும் பெறப்பட்டன. ஐக்
கியஞானமுற்ற அம்மையார் தேகத்தை வெறுத்ததானது, வினைக்கெல்லாம்
வித்தாய் அகமென்றதற்குப் புகலிடமாய்க் காமக்குரோதாதி குறும்புகட்கெல்
லாம் குடம்பையாயுள்ள பவ்வீப் பாண்டத்தின் ஆபாசலியல்பினு லென்க.
அவ்வியல்பை முற்றுணர்ந்த ஞானிகளுங் காப்பியக் கவிகளும் விஸ்தரித்து
விளக்கியதைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களிற்காண்க.

காஞ்சிப்புராணம்.

என்பினை நரம்மிற பின்னிக் குடர்வமும் பிறைச்சி மெத்திப்
புன்புழுப் பொதிந்து செந்நீர்ப் புண்ணசும் பொழுதி நாறித்

துன்பநோ யெவற்றி னுக்கு முறையுளாய்ப் புறந்தோன் ழூடும்
வன்புலை யுடம்பே யாவி வருத்திடும் பிணியே றில்லை.

திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

குடரு மெலுமபுங் கொழுவுங் குருதியு நீருளுந் தசையுந்
தொடரு நரம்பும போர்த்த தோலு மூனையும் வழும்பு
மடரு முவந் நீரு நனியரு வருககும் பவ்வியும்
படரு முடலையும் பொருளந் தினைபப ரோபண் புடையோர்.

சேது புராணம்.

நறுநதவளந துகிலுழுகநாய் நறுநதரு நவைபுடம்பி
னுறுநதவறு தனையன்றி யொருநிவித்தந் திதிதுண் டோ
னறுநதனையு முடற்குமையா மிசுபாபுத்தந் தனையாமற்
பெறுநதகைய தென்ககருதியு போனுண்டோ பெரியோதாம்.

பழித்ததிடுங் கோழைமூளை பற்றிய வழுக்குமற்றை
யொழித்ததிடு மலரீர்வெண்ணீ ருவைவிறிற்றி னுலகத்தொன்று
மழிப்புறு பண்டமில்லை யிவற்றினுக் கிடமாயென்று
மழிப்புறு மியாக்கைகாபபா ரதிவுளா ராகுவாரோ.

பட்டினத்தடிகள் பாடல்.

ஐவர் கலகமிட் டலைக்குங் கானகஞ்
சலமலப பேழை யிருவினைப பெட்டகம்
வாதித்தந் கோழை குடிபுகுஞ் சீறா
ருத்தைப புன்றோ லுதிரக கட்டளை
நாற்றப் பாண்ட நான்முழந் தொன்பது
பிறற்றற் றுண்டம போய்ச்சுரைந் தோட்ட
மடலைப் பெரிய கடலைத் திடரு
ளாசைக் கயிற்றி லாடும பம்பர
மோயா நோய்க்கிட மோடு மரக்கல
மாயா விகார மரணப பஞ்சரஞ்
சோற்றுத் துருத்தி தூற்றும பத்தந்

காற்றிற் பறக்குங் கானப் பட்டம்
 விதிவழித் தருமன் வெட்டுங் கட்டை
 சதுர்முகப் பாணன் றைக்குஞ் சட்டை
 யீமக் கனலி லிடுசில விருந்து
 காமக் கனலிற் கருகுஞ் சருகு
 கிருமி சிண்டுங் கிழங்குஞ் சருமி
 பவக்கொழுந் தேறுங் கவைக்கொழு கொம்பு
 மணமாய் நடக்கும வடிவின் முடிவிற்
 டிணமாய்க் கிடக்கும் டிண்டம் டிணமே
 லூரிற் கிடக்க வெட்டா ஷ்பாதி
 காலெதிர் குவித்த பூளை காலைக்
 கதிரெதிர்ப பட்ட கடும்பனிக் கூட்ட
 மந்தரத் தியங்கு மிந்திர சாப
 மதிரு மேகத் துருவி னருநிழ
 னீரிற் குமிழி நீர்மே லெழுத்து
 கண்டிடில் கனவில் கண்ட காட்சி
 யகனிணம் பொல்லா மாயக் களங்கம்.

வேறு

ஊற்றைச் சரீரத்தை யாபாசக் கொட்டிலை யூன்பொதிந்த
 பீற்றற் றுருத்தியைச் சோறிடுந் தோற்பையைப் பேசரிய
 காற்றிற் பொதிந்த நிலையற்ற பாண்டத்தைக் காதல்செய்தே
 யேற்றுத் திரிந்து விட்டே னிறைவாகசசி யேகம்பனே.

ஒன்பதுவாய்த் தோற்பைக் கொருநானைப் போலவே
 யன்புவைத்து நெஞ்சே யலைந்தாயே—வன்கழுக்க
 டத்தித்தத்திச்சட்டைதட்டிக்கட்டிப் பிட்டுக்
 கத்திக்குத்தித்தின்னக்கண்டு

தாயுமானவர் பாடல்.

புன்புலா னரம் பென்புடைப் பொய்யுட
 ஸன்பர் யார்க்கு மருவருப் பல்லவோ

வென்பொலர் மணியே யிறையே யிததாம்
அன்ப மின்றிச சுகமொன்று மில்லையே.

நீர்க்குமிழி பூணமைதது சின்றுலு நிலலாமெய்
பார்க்குமிடத திதன்மேற பறறுவ தெநநாளோர்,

காக்கைநரி செநநாய் கழுகொருநாட ஁டியுண்டு
தேக்குவீருந தாமுடலைச சீயெனப் தெநநாளோர்.

செங்குருவியரதி செனிதத சென்ம பூமியினை
மிங்கெனுட லென்னு மீழுகொழிவ தெநநாளோர்.

இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

என்பினை நரமபை மூளையை மயிரை யிறைச்சியைக் குருதிக்க கில
[த்தைப்
பின்புறுந் துவககை வேறுவே ருகப் பிரித்துப்பை மறியென
[நோக்கி
யன்புறு மறிவாற் பெளதிக மெனநீத தாண்டமா விளசைநா
[யகன்ற
னின் பவா ரிதியிற் றுளைநதிடப் பெருதார்க் கிறப்பதும் பிறப்பது
[மியல்பே.

குசேலோபாக்கியானம்

குடருநெய்த தோரு மென்புங் கோழுஷாவார் வழும்புந் தோலுந்
தொடருநா டு களுமவைத்துச் சமத்திய தடியுங் கொண்டு
படர்தரச் செய்த பவ்விப் பாண்டமா டீடநதை நல்லா
ரிடனுடை வடிவ மநதோ விதற்குமுண் மயங்கா நிறப்
கோதுற வமைத்த பவ்விச குழம்புபலி றுவாரந் தோறு
மோதுற வழியுங் குழம்ப மூத்திர பாததி ரங்கை
யாதுபல கிருமிச குப்பை யடர்ந்ததீ ராற்றக் கூடா
மா தர்மெய் வடவங் கண்டு மாழ்குவார் மாழ்கி நிறக.

மணிமேகலை.

ஃனை பின் வந்தது வினைககு வினைவர்பது
புனைவன நீங்கிற் புலாஸபுறத திடுவது

மூத்துவிளி யுடையது தீப்பிணி யிருக்கை
 பற்றின் பற்றிடங் குற்றக் கொள்கலம்
 புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை
 யவலக் கவலை கையா நழுங்க
 நவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது
 மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து
 மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய்

நரைமூ தாட்டி யொருத்தியைக் காட்டித்
 தண்ணறல் வண்ணந் திரிந்துவே ருகி
 வெண்மண லாகிய கூந்தல காணாய்
 பிறைதுதல் வண்ணங் காண யோநீ
 நரைமையிற் றிரைதோற் றகையின் ருயது
 னிறல்விற் புருவ மிவையுங் காண
 யிறவி னுணங்கல் போன்றுவே ருயின
 கழுநீர்க் கண்காண் வழுநீர் கமந்தன
 குமிழ்மூக் கிவைகா னுமிழ்சீ யொழுக்குவ
 நிரைமுத தனைய நகையுங் காணாய்
 கரைவித் தேய்ப்பப பிறழ்ந்துவே ருயின
 விலவிதழ்ச செவ்வாய் காண யோநீ
 புலவுப புண்போற் புலால்புறத திடுவது
 வள்ளைத் தாள்போல் வடிகா திவைகா
 னுள்ளான் வாடிய வுணங்கல் போன்றன
 விழும்புது சான்ற முலையுங் காணாய்
 வெறும்பை போல வீழ்ந்துவே ருயின
 தாழ்ந்தொசி தெங்கின் மடல்போற் திரங்கி
 வீழ்ந்தன விளவேய்த் தோளுங் காணாய்
 நரம்பொடு விடுதோ லுகிர்த்தொடர் கழன்று
 திரங்கிய விரல்க ளிவையுங் காணாய்
 வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்கினை
 தாழைத் தண்டி னுணங்கல் காண
 யாவக் களைக்கால் காண யோநீ

மேவிய நரம்போ டென்புழறங் காட்டுவ
தளிரடி வண்ணங் காண யோநீ
முளிமுதிர் தெங்கி னுதிர்கா யுணங்கல்
பூவ்னுஞ் சார்தினும் புலான்மறைத் தியாததுத்
துசினு மணியினுந் தொல்லோர் வகுத்த
வஞ்சந் தெரியாய் மன்னவன் மகனென.

வேறு.

என்புந் தடியு முதிரமு மியாக்கையென்
றன்புறு மாக்கட் கறியச சாற்றி
வழுமொடு கிடந்த பழுவுன் பிண்டத்
தலத்தக மூட்டிய வடிநரி வாய்க்கொண்
டுலப்பி லின்பமோ டுளைக்கு மோதையுங்
கலைப்பற வல்குல் கழுகுக்குடைந் துண்டு
நிலைத்தலை நெடுவிளி யெடுக்கு மோதையுங்
கடகஞ் செறித்த கையைத் தீநா
புடையக் கவ்வி யொடுங்கா வோதையுஞ்
சாந்தந் தோய்ந்த வேந்தின வனமுலை
காய்ந்தபசி யெருவை கவர்ந்து னோதையு
பண்புகொள் யாக்கையின் வெண்பலி யரங்கத்து
மண்களை முழுவ மாசு வாங்கோர்
கருந்தலை வாங்கிக் கையகத் தேந்தி
யிரும்பே ருவகையி னெழுந்தோர் பேய்மகள்
புயலோ குழலோ கயலோ கண்ணோ
குமிழோ மூக்கோ விதழோ கவிரோ
பல்லோ முத்தோ வென்றா திரங்காது
கண்டொட் டுண்டு கவையடி பெயர்த்துத்
தண்டாக் களிப்பி னாடுங் கூத்து.

தவத்துறை மாக்கள மிகப்பெருஞ் செவ்வ
ஈற்றிளம பெண்டி ராற்றிடப் பாலகர்
முதியோ ரென்றா னினை யோ ரென்றான

கொடுத்தொழி லாளன் கொன்றனன் குளிப்பவிவ்
வழல்வாய்ச் சடலை தின்னக் கண்டுங்
கழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
மிக்க நல்லறம் வீரும்பாது வாழு
மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ.

தணிகைப் புராணம்.

வழம்புதடி குடரென்பு வார்நரம்பு மேதைநெய்த்தோர்
தழும்புழுக்கண் மூளைமயிர் சருமமா திகள்குழுழும்
கொழும்பொதியைப் பகுத்திடுங்காற் கோற்றொடியா னெவன்
காட்டாய்
விழும்பிணத்தெவ் வறுப்பில்லை விழையாமை விடல்களையாய்

பட்டினத்தடிகள் பாடல்.

மாதரை மகிழ்ந்து காதல்கொண் டாடு
மானிடர்க் கெல்லாம் யானெடுத் துரைப்பேன்
விளிவெளி மாக்க டெளிவுறக் கேண்மின்
முள்ளங் கல்லு முயன்று நடக்கு
முள்ளங் காலிப் பஞ்சென வுரைத்தும்
வெள்ளெலும் பாலே மேவிய கணைக்காற்
றுள்ளும் வராலெனச் சொல்லித் துதித்துந்
தசையு மெலும்புந் தக்கபுன் குறங்கை
யிசையுங் கதலித் தண்டென வியம்பிடி
நெடுமுட முங்கி நின்றிடு மிடையைத்
துடிபிடி யென்று சொல்லித் துதித்து
மலமுஞ் சலமும் வழம்புந் திரையு
மலையும் வயிற்றை யாலிலை யென்றுங்
குலையுங் காமக் குருடருக் குரைப்பே
னீட்டவு முடக்கவு நெடும்பொருள் வீரங்கவு
மூட்டவும பிசையவு முதனியிங் கெற்று
மங்கையைப் பார்த்துக் காதலென் றுரைத்தும்
வேர்வையு மழுக்கு மேவிய கழுததைப்

பாரினி லினிய கமுகெனப் பகர்ந்தும்
 வெப்பு மூத்தையு மேவிய வாயைத்
 துப்பு முருக்கின் றாய்மல ரென்று
 மன்னமுங் கறியு மசைவிட் டிறக்கு
 முன்னிய பல்லை முத்தென மொழிந்து
 நீருஞ் சளியு நின் றுநின் றெழுநூல்
 கூரிய மூக்கைக் குமிழெனக் கூறியுந்
 தண்ணீர் பீனை தவிரத் தொழுது
 கண்ணைப் பார்த்துக் கழுநீ ரென்று
 முன்னுங் குறுமறி யொழுநூல் காலை
 வள்ளைத் தண்டின் வளமென வாழ்த்தியுங்
 கையு மெண்ணையுங் கலவா தொழியில்
 வெய்ய வதரும லேனும விளையத்
 தக்க தலை யோட் டின் பீனைத் தெழுந்
 திக்குள் மயிரைத் திரண்முகி லென்று
 சொற்பல பிசுத் துதித்து நீங்கள்
 முத்தி நாதனை மூவா முதல்வனை
 யண்ட ரண்டமு மனைத் துள புவனமுங்
 கண்ட வண்ணலைக் கச்சியிற் கடவுளை
 பேசு நாதனை யிணையடி யிறைஞ்கமின்.

வேறு

காதென்றுமூக்கென்றுகண்ணென்று காட்டி யென் கண்ணென்திரி
 மாதென்று சொல்லி வருமாயை தன்னை மறவிட்ட
 தாதென் றெண்ணாமற் சுகமென்று நாடுமித் தூர்ப்புத்தியை
 பேசுதென் றெடுத்துரைப்பே னிறைவா கச்சியே கம்பனே.

நாலடியார்.

மாக்கேழ் மடநல்லா யென்றறற்றுஞ் சான்றவர்
 நோக்காரகொ ணைய்தோர் புக்கில்லை—யாக்கைக்கோ
 ரு கன்னதோர் தோலரினும் வேண்டுமே
 கை கடிவதோர் கோல்.

தோற்போர்வை மேலுந் துளைபலவாய்ப் பொய்மறைக்கு
மீப்போர்வை மாட்சித் துடம்பானான்—மீப்போர்வை
பொய்மறையாக் காமபுகலாது மற்றதனைப்
பைம்மறியாப் பார்க்கப்படும.

தக்கோலந் தின்று துளைநிறையப் புகழுடையப்
பொய்க்கோலந் செய்ய வெழியுமே—பெக்காலு
முண்டி வினையு ளுலாநக கு மெனபெரிபோர்
கண்டுநை விட்ட மயல்.

தெண்ணீர்க் குவளை பொருகயல் வேலென்று
கண்ணிலுன் மாக்கள் கவற்ற—விடுவிலே
வண்ணீர் துளைநகக் கா னுங் குஞ் றிட்டன்ன
கண்ணீர்மை கண்டொழுகு வேன்.

முல்லை முகைமுறுவன் முக்தென் றிவைநெற் றங்
கல்லாப்புன் மாக்கள் கவற்ற—விடுவிலே
வெல்லாநுங் காணப் புறங்காட் டிதீர்ந்துந்
பல்லென்பு கண்டொழுகு வேன்.

குடநுங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந்
தொடரு நரம்பொடு தோலு—மிடையிடையே
வைத்த தடியும் வழுப்புமாமற்றிவந்
மெத்திறத்தா வீரங்கோதை யாள்.

ஊறி யுவர்த்தக்க வென்பது வாய்ப்புலனுங்
கோதித் குழம்பலைக்குங் குமபததை—பேதை
பெருந் தோளி பெய்வளா யென்னுமீப் போர்த்த
கருந் தீகாலாற் கண்ணிளக்கப் பட்டு

பண்ட மறியார் படுதாந்துங் கோதையுங்
கொண்டொ ராட்டுவார் கண்டிலர்கொன்—மண்பு
பெடைச் சேவல் வன்கழுகு போர்த்திட்டுக் குகது
முடைச்சாகா டசகிற் றுழி.

கழிந்தா ரிடுதலை கண்டார் நெஞ்சுட்கக்
குழிந்தாழ்ந்த கண்ணவாய்த் தோன்றி—யொழிந்தாரைப்
போற்றி நெறிநின்மி னிற்றிதன் பண்பென்று
சாற்றுங்கொல் சாலா சிரித்து.

சீவகசிந்தாமணி.

என்பினை நரம்பிற்பின்னி யுதிர்ந்தோய்த் திறைச்சிமெத்திப்
புன்புறம் தோலைப்போர்த்து மயிர்புறம் பொலிய சீவயந்திப்
டொன்பது வாயிலாக்கி யூன்பயில் குரமபைசெய்தான்
மன்பெருந தச்சனல்லன் மயங்கினார் மருளவென்றான்.

வினைப்பெருந தச்சனல்லன் மெய்மமைநா நோக்க லுற்று
லெனக்குற்றுக் கிடந்ததென்றங் கருக லுறு புதைத்துவைக்கு
நினைப்பினும் பெரியபென்னு னீர்தினார் கலைகளென்னான்
மனத்தையுங் குழையச்செத்து மாண்டினன் மாரீதாவென்றான்.

வேறு.

போதொடு நானமுழிநிப் பூம்புகை கவழ்ந அமுல்லை
கோதைகண் படுக்குங்கூந்தல் குரைவளி நிதழீதாடையே
யேதஞ்செய் மலங்குணைய்த்தோ றிறைச்சியென் டிருண்மனை
கோதஞ்செய் குடர்கள் புன்றோல் வழுமபொடு நரம்பிதென்றான்.

விழக்கொடு வெண்ணஞ்சல்லா வுந்மயி ருமிழ்கட்டினை
புழுப்பயில் பாக்கைபொலரைத் தய தய கிடந்தபோழ்தின்
விழித்தியார் நோககுநிற்பார் பின்னையார் கண்ணுட்காக்கை
கொழிப்பரும் பொன்னிற்பேரன் றுங் கொள்கைத்தாற் கொடி
[யேயென்றான்.

உருவமென் றுரைத்தியாயி னிறைந்தீதாற் றுருத்திதன்னைப்
புருவமுங் கண்ணுமுக்கும் புலப்பட வெழுதிவைத்தாற்
கருதுவ தங்கொன்றுண்டோ காபடியக் கவிகன்காம
வெரியெழு விகற்பித்திட்டா றிறைநெபபேர நிதனையென்றான்.

தேம்பாவணி.

சொன்ன பகையு மியாதென்னிற் சூட்சி நலமிக்கோ
னின்ன வுடம்பின் றுணையாக வெழிற்பூங் கொடிச்சாயன்
மின்ன வெழுதிச் சுரிசுழலார் மினிர்ந்த வினஞ்செய்தா
னின்ன வினந்தா னுயிரறநூ லனைத்துங் கொல்பகையே.

முதிர்செய் புணர்வுற் றறம்வெஃகி முயனல் வினையுணர்கா
 லெதிர்செய் மதிவெண் முகங்கண்டா லெரிபூண் ணீங்கமின்னக்
 கதிர்செய் குழைவில் விசவிரு கன்செந் தீப்பொழியப்
 பொதிர்செய் யெரிமுன் மெழுகெனவுட் புலனைந் துருகுமன்றோ.

இருமஞ் சன்ன விருண்டொளிநு மியல்புற் றவிற்கூந் தல்
 மருவிஞ் சகிற்பூற் தவிசிருளே வகைதுஞ் சிடமென்பார்
 செருவிஞ் சொன்னார் கரந்துயிரைச் செகுக்குங் காடதுவே
 கருநஞ் சதுவே புயிருண்ணுங் கடுங்கூற் றதுதானே.

புருவ வில்லாற் கட்கணைகள் புண்பட் டுள்ளுயிரு
 முருவ விட்டாற் பலநாளு முற்ற வுணர்வழிற் து
 வெருவ நெஞ்ச முட்கலங்கி விளைத்த புண்காட்டி
 வருவ தல்லா லிச்சமரின் மருளா தெவருண்டோ.

கடலைக் கடைய வமிர்தமொடு கடுவும் பிறந்ததெனப்
 படலைக் கதையா பறிந்ததலாற் பயனாய்க் கண்டதிலை
 மடலைக் குடைய ஆறியதேன் வதைத்த சொல்லமிர்தத்
 துடலைக் கொலைசெய் துயிருணுநஞ் சுகும்பெண் வாய்மொழியே.

குழலாற் பிறழா துயிர்விசிபபார் குரலா னஞ்சுயிர்ப்பார்
 கழலாற் சிலம்ப மருட்டிடுவார் கண்ணுற் கணைதொடுப்பார்
 நிழலாற் கலன்கொண் டிருள்மொய்ப்பார் நிறைதம்முறுப்பெல்லா
 மழலாற் சுடச்சுட் டியிருண்டுண் டாற்றூப் பசிகொள்வார்.

அஷ்டபிரபந்தம்.

திண்டா வழுப்புஞ் செந்நீருஞ் சீயு நரம்புஞ் செறிதசையும்
 வேண்டா நாற்ற மிகுமுடலை வினே சுமந்து மெலிவேனோ
 நீண்டாய் தூண்டா விளக்கொளியாய் நின்று யொன்று யடியாரை
 யாண்டாய் காண்டா வனமெரித்தா யரங்கா வடியேற் கிரங்
 [காயே.

நீதிநூல்.

தோல்வாசந் துறந்திறந் து கிடந்தவழ கியைக்காணச் சுடலைசென்
 றோங்
 கோல்போன்ற வெள்ளென்பின் குவையொன்றே கண்டனஞ்
 செங் குமுதவாயு

நூல்போன்ற விடையுமன நடையுமணி தனமுமதி நூதலும
வாய்ந்த
சேல்போன்ற விழியுமபான் மொழியுங்கா னுமனுள்ளந் திகைத்
தோமன்னோ
நோக்கதனிற் பிளையிரு செவிகளிலுங் குறுமபியன நுகர்வாயெச
சின்
மூக்கதனிற் சளிதலையிற் பேன்வெயர்வை மலசலங்கண் மூளு
நாற்றம்
போக்கவொரு நாள் கமுவா விடிலமுக்கு மிகத்திரண்டு புழுத்து
நாறும்
ஆக்கமில்லாத் தேகமிதை யழுகென்னச் செருக்கலறி யாமையா
மே.

50. ஆனவப் பொழுது மன்று ளாடுவா ரருளி னாலே
மேனெறி யுணர்வு கூட வேண்டிற்றே பெறுவார் மெய்யி
லானடை வனப்பை யெல்லா முதறியெற் புடம்பே யாகி
வானமு மண்ணு மெல்லாம் வணங்குபேய் வடிவ மாணர்.

“ஊனுடை” — “உடம்பேயாக” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

“ஊனுடை வனப்பை யெல்லாமுதறி” என்றதனால்தம்மையாருக்குஅகப்
பற்றொழிந்தவாறு காண்க. தத்துவஞானமுதயமாகவே பற்றுநீங்கலும்,
அது நீங்கவே உடம்பில் நசையொழிதலும், அஃதொழியவே தேகத்தை
யுதறி விளங்குதலு முண்டா மென்பதைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களானுமறிக.

பிரபுலிங்கலீலை.

ஒண்ட ரைக்க னொழிவி லருளுருக்
கொண்ட டுத்த குருவரு ளாற்றனைக்
கண்ட மெய்த்தவன் காயந் தனையன
முண்ட நெட்டிலை யொப்ப விடுப்பனல்.

வெருவு தப்படும் நிறவியை யொழித்துமெய் வீடு
மருவு தற்குளம் வைத்தவ னிம்மல வடிவைத
தெருவி னிற்புனி தம்படா லொன்றனைத் தீண்டி
யருவ ருபபவன் லோலரு வுருத்ததை யசற்றும்.

“வானமும் மண்ணு மெல்லாம் வணங்கு” என்றது சிவானுக்கிரகம் பெற்றோருடைய அளவில்லாதபெருமையை உணர்த்தியின்றது. கடவுளருக் கன்பர் தேவராலும் மனிதராலும் ஏத்தி வணங்கப்படுவார் என்பதற்குப் பிர மாணம் திருவிளையாடற்புராணத்தம்பிரபுலிங்கலீலையினும்வருமாறுகாண்க.

திருவிளையாடற் புராணம்.

மனிதரு மியைபா தையன் மங்கல வனப்பு நோக்கிப் புனிதவா னவரை பொத்தா ரவர்க்கது புநேழா வெந்தை கனிதரு கருணை நாட்டம் பெற்றவர் கடவு ளோராரற் பனிதரு மலரிட் டேத்தி வழிபாடற் பால ரன்றோர்.

பிரபுலிங்கலீல.

காம்படு ஷோனிழைக் கண்ணன் முண்மலர்
தேம்படு மலர்கொடு பூரை செய்பவர
பாம்பொடு பழகிலாப பரம னென்றவர்
பூம்பத மனமகிழ்ந் துலகம் போற்றுமே.

51. மலர்மழை பொழிந்த தெங்கும் வானதூத் துபியி னாத முலகெலா நிறைந்து விம்ம வும்பரு முனிவர் தாமுங் குலவினர் கணங்க ளெல்லாங் குணலையிட் டனமுன் னின்ற தொலைவில்பல் சுற்றத்தாரூத் தொழுதஞ்சி யகன்று போனார்.
52. உற்பவித்தெழுந்த ஞானத்தொருமையி னிமைகோன்றன்னை யற்புதத் திருவந் தாதி யப்பொழு தருளிச் செய்வார் பொற்புடைச் செய்ய பாத புண்டரீ கங்கன் போற்று நற்கனைத் தினிலொன முனே னானென்று நயந்து பாடி.

அற்புதத் திருவந்தாதி.

பிறந்து மொழிபயின்ற பின்னெல்லாங் காதல் சிறந்துநின் சேவடியே சேர்ந்தே——நிறந்திகழு மைஞ்ஞான்ற கண்டத்து வாடுனார் பெருமானே யெஞ்ஞான்று தீர்ப்ப திடர்.

இடர்களை யா ரேனு மெமக்கிரங்கா ரேனும்
படரு நெறிபணியா ரேனுஞ்—சுடருருவி
லென்பருக் கோலத் தெரியாடு மெம்மாணர்க்
கன்பறு தென்னெஞ் சவர்க்கு.

உ

அவர்க்கே யெழுபிறப்பு மாளாவோ மென்று
மவர்க்கேநா மன்பாவ தல்லாற்—பவர்க்கடைமேற்
வாகாப்போழ் சூடு மவர்க்கல்லான் மற்றொருவர்க்
காகாப்போ மெஞ்ஞான் னு மான்.

ந

ஆளானே மல்ல ஸறிய முறையிட்ட டற்
கேளாத தென்கொலோ கேளமை—நீளாகஞ்
செம்மையா னாகித் திருமிடறு மற்றொன்ற
மெம்மையாட் கொண்ட விதைக்கு.

ச

“விதை” என்றும் பாடம்.

இறைவனே பெவ்வுயிருந் தோற்றுவிப்பான் மேற்றி
யிறைவனே ஈண்டி தக்கஞ் செய்வா—னிறைவனே
யெந்தா யெனவிரங்கு மெங்கண்ணோல் வெந்துயரம்
வந்தா லதுமாற்று வான்.

ரு

‘இறைவனே’ என்றும், ‘மேன்றி’ என்றும் பாடம்.

வானத்தா னென்பாரு மென்குமற் றுப்பர்கோன்
முனத்தா னென்பாருந் தாமென்க—ஞானத்தான்
முன்னஞ்சத் தாலிருண்ட மொய்யொளிகோர் கண்டத்தா
னென்னெஞ்சத் தானென்பன் யான்.

க

யானே தவமுடையே நென்னெஞ்சே நன்னெஞ்சம
யானே பிறப்பறுப்பா நெண்ணினேன்—யானேயக்
கைம்மா வுரிபோர்த்த கண்ணுதலான் வெண்ணீற்ற
வம்மானுக் காளாயி னேன்.

எ

ஆயினே னுள்வானுக் கன்றே பெறற்கரிய
ஆயினே னெதென்றே யாமாறு—தூய

புனற்கங்கை யேற்றுனோர் பொன்வரையே போல்வா
னனற்கங்கை யேற்று னருள்.

அ

அருளே யுலகெலா மாள்விப்ப தீச
னருளே பிறப்பறுப்ப தானு—லருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையே நெஞ்ஞான்று
மெப்பொருளு மாவ தெனக்கு.

க

எனக்கினிய வெம்மாணை யீசனையா நென்று
மனக்கினிய வைப்பாக வைத்தே—னெனக்கவனைக்
கொண்டேன் பிரானாகக் கொள்வதுமே யின்புற்றே
னுண்டே யெனக்கரிய தொன்று.

க0

ஒன்றே நினைந்திருந்தே னென்றே துணிந்தொழிந்தே
நென்றே யென்னுள்ளத்தி னுள்ளடைத்தே—நென்றேகாண்
கங்கையான் திங்கட் கதிர்முடியான் பொங்கொளிசே
ரங்கையாற் காளா மது.

கக

அதுவே பிரானுமா றுட்கொள்ளு மாறு
மதுவே யினியறிந்தோ மானு—லதுவே
பனிக்கணங்கு கண்ணியா ரொண்ணுதலின் மேலோர்
தனிக்கணங்கு வைத்தார் தகவு.

கஉ

தகவுடையார் தாமுளரேற்றுரதலஞ் சாரப்
புகவிடுதல் பொல்லாது கண்டிர்—மிகவடர
வூர்திடு மாநாக மொருநாண் மலைமகளைச்
சாரந்திடுமே லேபாவற் தான்.

கங்

தானே தனினெஞ்சந் தன்னையுயக் கொள்வான்
ருளே பெருஞ்சேமஞ் செய்யுமாற்—ருளேயோர்
பூணாகத் தாற்பொலிந்து பொங்கழல்சேர் நஞ்சமிழு
நீணாகத் தானே நினைந்து.

கச

நினைந்திருந்து வானவர்க னீண்மலராற் பாதம்
புனைந்து மடிபொருந்த மட்டார்—நினைந்திருந்து

மின்செய்வான் செஞ்சடையாய் வேதியனே யென்கின்றேற்
கென்செய்வான் கொல்லோ வினி.

கடு

இனியோநா முயந்தோ மிறைவன்றாள் சேர்ந்தோ
மினியோ ரிடரில்லோ நெஞ்சே—மினியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கு மீளாப் பிறவித்
கனைக்கடலை நீந்தினோங் காண்.

ககூ

“மிறைவனருள்” என்றும் பாடம்.

காண்பார்க்குங் காணலாந் தன்மையனே கைதொழுது
காண்பார்க்குங் காணலாந் காதலாற்—காண்பார்க்குச்
சோதியாய்ச் சிந்தையுனே தோன்றுமே தொல்லுலகுக்
காதியாய் நின்ற வான்.

கௌ

அரனென்கோ நான்முக நென்கோ வரிய
பரனென்கோ பண்புணர மாட்டேன்—முரணழியத்
தானவனைப் பாதத் தனிவிரலாற் செற்றானே
யானவனை யெம்மாளை யின்று.

கஅ

இன்று நமக்கெளிதே மாலுக்கு நான்முகற்கு
மன்று மனப்பரிய னானனை—யென்றுமோர்
மூவா மதியானே மூவே முலகங்க
ளாவானைக் காணு மறிவு.

ககூ

அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் றானே
யறிவா யறிகின்றான் றானே—யறிகின்ற
மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பா ராகாய்
மப்பொருளுந் தானே யவன்.

உ௦

அவனே யிருசுடர்தீ யாகாய் மாவா
னவனே புனிபுனல்காற் றுவா—னவனே
யியமான னாயட்ட மூர்த்தியுமாய் ஞான
மயனாகி நின்றானும் வந்து.

உக

வந்திதனைக் கொள்வதே யொக்குமிவ் வாளரவின்
சிந்தை யதுதெரிந்து காண்மினே—வந்தோ

நிராநீ நிருண்டனைய கண்டத்தீ ரெங்கள்
பிரானீருஞ் சென்னிப் பிறை.

உஉ

பிறையும் புனலு மனலரவுஞ் குடு
மிறைவ ரெமக்கிரங்கா ரேனுங்—கறைமிடற்ற
வெந்தையார்க் காட்பட்டே மென்றென் நிருக்குமே
மெந்தையா வுள்ள மிது.

உங

இதுவன்றே யீசன் நிருவுருவ மாமா
நிதுவன்றே யென்றனக்கோர் சேம—மிதுவன்றே
மின்னுஞ் சுடருருவாய் மீண்டாயென் சிந்தனைக்கே
யின்னுஞ் கழல்கின்ற திங்கு.

உச

இங்கிருந்து சொல்லுவதெ னெம்பெருமா னெண்ணுதே
யெங்கும் பஸ்திரியு மெத்திறமும்—பொங்கிரனி
ஸீமவனத் தாடுவது மென்னுக்கென் றூராய்வோ
நாமவனைக் காணலுற்ற ஞான்று.

உரு

ஞான்ற குழற்சடைகள் பொன்வரை போன் மின்னுவன
போன்ற கறைமிடற்றான் பொன்மார்பின்—ஞான்றெங்கு
மிக்கயலே தோன்ற விளங்கு மிளிர்நுமே
யக்கயலே வைத்த வாவு.

உசு

அரவமொன் முகத்து ந்நயந்து பூசீணல்
பரவித் தொழுதிரநதோம பன்னுண்—முரணழிய
வொன்னுதார் மூவெயிலு மோரம்பா லெய்தானே
பொன்னா மற்றென்று பூண்.

உ௭

‘லெய்தோனே’ என்றும் பாடம்.

பூணை வொன்று புனைந்தொன்று பொங்கதனி
ணுணை மேன்மிளிர நன்கமைத்துக்—கோணுகம்
பொன்முடி மேற் குடுவது மெல்லாம் பொறியிலியேற்
கென்முடிவ தாக விவர்.

உஅ

இவரைப் பொருளுணர மாட்டாதா ரெல்லா
மவரை மிகழ்வதே கண்ட—ரிவர்தமது
பூக்கோல மேணிப் பொடிபூசி யென்பணிந்த
பேய்க்கோலங் கண்டார் பிறர்.

உக

பிறதறிய லாசாப் பெருமையருந் தாமே
பிறதறியும் பெருணர்வுந் தாமே—பிறருடைய
வென்பே யணிந்திரனிற் றியாடு மெமமாலுர்
வன்பேயுந் தாழு மகிழ்ந்து.

ந.0

மகிழ்தி மடநெஞ்சே மானுடர் னீயு
திதழ்தி பெருஞ்சேமஞ் சேர்ந்தா—யிகழா தே
யாரென்பே யேனு மணிநதுழல்வார்க் காட்டபட்ட
பேரன்பே யின்னும பெருஞ்சே.

ந.க

பெருகொளிய செஞ்சடைமேற் பின்னேய பிறையி
னெருகதிரே போருகொழுகிற் றெக்குந்—தெரியின்
முதற்கண்ணுன் முப்புரங்க ளன்றெறித்தான் மூவா
ருதற்கண்ணுன் தன்மார்பி னுல.

ந.உ

தாலறிவு பேசி நுழைவிலா தார்திரிக
நீலமணி பிடற்றூ ஷீர்மையே—மேலுலந்த
கெக்கோலத் தெவ்வுருவா யெத்தவந்கன் செய்வார்க்கு
மக்கோலத் தவ்வுருவே யாம.

ந.ந

ஆமா றறியாவே வல்லினை வந்ததாதே
நாமா னென் றேத்தார் நகர்மூன்றும—வேமா
முருகணையாற் செற்றானே யுள்ளத்தா லுள்ளி
யருகணையா தாரை யடு.

ந.ச

அடுங்கண்டாய் வெண்மதியென் றஞ்சி யிருன்போற்
திடங்கொண் டிருக்கின்ற தொக்கும—படங்கொ
ளணிபிடற்ற பேழ்வா யாவரைத்தான் கீகால
மணிமிடற்றி னுள்ள மறு.

ந.ரு

மறுவுடைய கண்டத்திர் வாட்சடைபே னுகந்
தெறுமென்று தேயநதுழலு மாவா—வுறுவான்
றளரயீ தேதாடு மேற் றுனதனை யஞ்சி
வளருமே மா பின்னே மதி.

ந.சு

மதியா வடவ்வுணர் மயத்தின்மூலம் றட்ட
மதியார் வளர்ச்சடையி னுனை—மதியார்
யென்பாக்கை யாலிகழா திதததுவகேர லிவ்வுவக
லென்பாக்கை யாய்ப்பிழவா ரீண்டு.

நு-௭

ராண்டொளிசேர் வானத தெழுபுதியை வாளாவந
திண்டச சிறுகுயதே போலாதே—பூண்டதேவர்
தாரேறு பாம்புடையான் மார்பிற் றழைநதிவங்கு
கூரேறு காரேனக கொம்பு

நு-௮

கொம்பிணையோர் பாகத நக கொண்ட சூழகனற
னம்பவன மேனிய துமுன்னஞ—செம்பெ
ணணிவரையே போலும் பொய்யணிநதால் வெள்ளி
மணிவரையே போலும் மறிதது

நு-௯

மறித்து மடநெஞ்சே வாயாலுஞ் சொலவிக
குறித்துத் தொழுக்கொண்டர் பாகந—குறித்கொருவர்
கொள்ளாத திங்கட் சூழங்கண்ணி கொண்டர்நாட
நிள்ளாதார் கூட மொருவு

சு-௦

ஒருபா லுலகளந்த மாலவனும் மறறை
யொருபா லுமையவ ளாமென்று—விருபா லு
நின்னுருவ மாக நிறந்தெரிய மாட்டே மா
னின்னுருவே மின்னுருவே நேர்ந்தது.

சு-௧

நேர்ந்தரவங் கொள்ளச சிறுகிற்றே நியதனை
யீர்ந்தளவே கொண்டு ளைய வைத்தாரேயா—சேர்ந்தது
வளங்குமுனித தாய்வளர் மாட்டாகே வென்றே
விளங்குமுனித திங்க ளிது.

சு-௨

திங்க ளிதுசூழ்ச சிலபலிககென றார்திரியே
லெங்கள் பெருமானே யென்றிரந்தது—பொங்கொளிய
வாணோர் விலககாரேல யாமவிலக்க வலலமே
தானே யறிவான் றனகரு.

சு-௩

“அறிந்தது” எனவும் பாடம்

தனக்கே யடியனாய்த் தன்னடைந்து வாயு
மெனக்கே யருளாவா மெனக்கொன்—மனக்கினிய
சீராளன கங்கை மணவாளன செம்மீமணிப
பேராளன வாணோ பிரான

சச

பிரானவனை நோக்கும பெருநெறியே மபணி
பிரானவனறன மீயருளே வேண்டிய—பிரானவனை
யெங்குறநு மெனநோக மெனமீ மலவா சிவதயினு
மிங்குறநு காணபாக கெளிது

சந

எனிய திதுவனே மீயழகாள யாது
மனிய ரதின்னீ மலா—மலாமிக்கொண்டிட ந
மெனக்கையாய பூண்டுமனு மெமமாணே யுண்ணினைநத
சினதையாய வாழுக கிழம

சக

கிறத்தான மடமெழுச்சி செனறடை வ நல்லாற
பெறதகானு மரதிரியா பேதாய—நிறத்த
விருவடிக்க நெணைக்க கொடுப்பாக மீயான
நிருவடிக்கட சேருந கிரு

சௌ

திருமாரி மெனச செழுநா நாயையாயாசு
பெருமான மறைக்கெழுமை மீயகரு மொருநா
நிதுமகியென மெனநக வினறனவுந சேதா
ததுமதயொன நிலை வரா

சஅ

அரான வனைதகையை வங்குழவி சிநாள
விராவு நதானிய வேயு—விவாகுநா
மொனனோடு மெனனிய மீயநிதாற மொலாவ
தனனோடே மொய்ப்பான சடை

சக

சடைமேலக மொனலா நருநிநா மொநா
புடைமேலக காபுநதனவே மொனு—புடிமேல
வலப்பாலக கோல மகிவைதகான மனாங்கின
குலப்பாவை மீலக குழல

நௌ

குழலார் சிறுபுறத்துக் கோல்வளையைப் பாகத்
தெழிலாக வைத்தேக வேண்டா—கழலார்ப்பப்
பேரிரனி னீமப் பெருங்காட்டிற் பையோடு
மாரழல்வாய் நீயாடு மங்கு.

நுக

அங்கண் முழுமதியஞ் செக்க பகல்வானத்
தெங்கு மினிதெழுந்தா லொவ்வாதே—செங்கட்
புருமாலைப் பங்குடையான் செஞ்சடைமேல் வைத்த
சிரமாலை தோன்றுவதோர் சீர்.

நுஉ

சீரார்ந்த கொன்றை மலர்க்குழப்பாச் செறுவின்
நீரார்ந்த பேரியாறு நீத்தமாய்ப்—பேரார்ந்த
நாண்பார்ப்பு கொண்ட சைத்த நர்மீசன் பொன்முடி தான்
காண்பார்க்குச் செவ்வையோர் கார்.

நுக

காருருவக் கண்டத்தெங் கண் றுதலை யெங்கொளித்தா
யோருருவாய் நின்னோடு ழிதருவா—நீருருவ
மேகத்தாற் செய்தனைய மேனியா னின்னுடைய
பாகத்தான் காணுமே பண்டு.

நுச

“பாதத்தான்” என்றும் பாடம்

பண்டமர ரஞ்சய படுகடலி னஞ்சண்டு
கண்டங் கறுத்ததுவு மன்றிபே—யுண்டு
பணியுறுவார் செஞ்சடைமேற் பான்மதியி னுள்ளை
மணிமறுவாய்த் தோனறும வடு.

நுக

விடுவன் நெனக்கருதி நீமதித்தி யாயிற்
கடுவெண் பொடிநிறத்தாய் சொல்லாய்—படுவெண்
புலாற்றலையி னுள்ளான் புறமேபசக் கெட்டோ
நிலாத்தலையிற் குடுவாய் நீ.

நுக

நீபுலக மேல்லா மிரப்பினு நின்னுடைய
தீய வரவொழியச் செல்கண்டாய்—தூய
மடவரலார் வந்து பணியிடா ரஞ்சி
விடவரவ மேலாட மிக்கு.

நுக

“பலியிட்டா ரஞ்சி” என்றும் பாடம்.

மிக்க முழங்கெரியும வீங்கிய பொங்கிருந்
மொக்க வுடனிருந்த லொவ்வாதே—செக்கர் போ
லாகத்தான் செஞ்சடையு பாங்குவன்றன பொன்னுருவிற்
பாகத்தான் பூங்குமுலுப பண்பு. ருஅ

பண்புணர மாட டெனா னீயே பாணித தக்காண்
கண்புணரு நெற்றிக் கறைககண்டா—பொன்புணரு
மவ்வுருவோ மாறுருவோ வாணேற்றுய் நீறணிவ
தெவ்வுருவோ நின்னுருவ மேல். ருக

மேலாய மேகங்கள் கடயு யோர் பொன்வில்லுகல்
போலா மொலிபுலதத்தா லொவ்வாதே—பாலைய
கைமமா மதகனிற்றுக் கருநிலை போல்தக போ
தம்மான் திருமேனி யன்று. ரு௦

ஆன்று திருவுருவங் காணு தெயாட்டா டீட
னின் அந் திருவுருவங் காண்டேனே—மென் அந்நா
னெவ்வுருவோ நாமுரோ மென்பார்கர் மென்னுரைக் கே
னெவ்வுருவோ நின்னுருவ மேல். ருக

எடுத்தாக்கு மேதொவ்வா தெத்தாக்கு மேதாக்க
தேதொக்கு மென்பதனை யாதிவார்—தூதாபால
வில்வேட னாகி விசய லே டீட ற்றநான்
வல்வேட னை வடிவு. ரு௨

வடிவுடைய செங்கதிர்க்கு மாறுபாடாகலை
நெய் துலவி நின்றெறிகுருந் தொல்லே—கடியுலவி
சொன்முடி மொன் நிலைநாந் சொநாய் சொல்லையா
னின்முடி மேற் திங்க ணிலா. ரு௩

நிலாவிலங்கு வெண்மதியை நெடித் தொள் வான் போ
லுலாவி யுழிதருநா தொல்லே—நிலாவிருந்
செக்கரன் வானமே யொக்குந் திருமுடி க்கே
புக்கரவங் காலை யே போன்று ரு௪

காலையே போன்றிலங்கு மேனி கருபகனின்
வேலையே போன்றிலங்கும் வெண்ணீறு—மாலையின்
முக்குருவே போலுரு சடைக்கற்றை மற்பவற்கு
வீங்கிருனே போலு மிடறு. ரு௫

மிடறநில விடபுடைநீ நுமட்டறறை நககி
மிடறநில விடநகைணை வாறேரு—மிடறநககி
மைத்தா மிருளபேரலும வண்ணந கரிகுரீலை
பைத்தாடு நுமமாபிற பாம்பு

பாம்புரதயு ம மாணும பரயபு நிறு
தாராயினறு காழருளி காங்கு நலா—லாபெர
னுருவடிநி லேயவகை மிசே ரண னுநலாண் கைநக
திருவடியின லேய செலாபு

காநி

“தாராவி தூங்குதல்” என்பா பாடம்

சிலம்படி ப னுடகை கானதனிப்பான வேணடி ர
சிலம்படி லோற மெவவகைநெ லீசாந—மெபெறு
நெகிராப செபரினு மிரகைநெ செயநான
முதிநார்கியான முடி

காடி

முடிமேற கொடுமகியான முடிபுணை நகை
வடிமேற கொடுமகிபெரு கூதறை—படி லோற
குனியவல் பரடிவா தொண்டாப மெறெர
மினியவல் முண லோ மொககு

மெககிதுலேவ மயலா மெனறு மயலா
கெபகசொருளா கட்டிகியா மெயலா—மயலா
பேநகெரிபாய கனை புரிடையாப மொகரிநி
லெகதெரிபாயகாடு மெய

காசு

இடாபாந வானக கெழுமகியை நீசெய
மடப்பாலவ கனைருநீ லைககா—லி மயலா
கொண்டாண மலையாலவ கூடுனறுங் கண்டுலகாண
கண்டாடிய முககண்ணுய கண

காசு

கண்டெநகை மெனறிறைநெர கைபாணிபாண மெயலையேன
லண்டம பெறினு மதுவேணகை—றுண்டநெகை
விண்ணுஞ் திவகைய ம்ககுலச மேழினுககுல
கண்ணுளா விடுகன நருந்து

காசு

கருத்தினு னீகருத்திழ மெல்லா புடனே
திருத்தலாந் சுகமென உன் மரண்னைன்—புருத்தாங்க
வெள்ளீ ரோற்றினு தகமல நின் நுழை
புள்ள மே யெய் லோது சீமாது

எந்

ஓத மெடுங்கடலந் னெதகனைப் புய்த்தடட
வேது நிறைநகிலலை யென்பரிறம்—பெய்தயங்க
னெண்ணு திடுமபலியா லெனினு நிறைநகலா
கண்ணுந் கபாலக கலா.

எந்

கலங்கு புனற்கங்கை யுடட லா லு
மிலங்கு பதியியங்க லா லு—கலங்கொள
பரிசுடையா னீண்முடி மேற் பாராடியங்க லா லு
விரிசுடையாங் காணில் விசுடாடி.

எந்

விசுவரில் விதியுடைய விண்ணைப் பணிநது
பகமபெண் மணிமகுடந் தேய்ப்பா—முசிறதென்பு
மெந்தாய் தழுமலேறி யோயா பொலலா
மந்தா மரை போ லடி.

எந்

அடி பேரிந் பாதாளந் பேரு டையுண்
முடி பேரின் மாயுநடு பேருங்—கடந்
மறிநதாந் கைபேரில் வான்நிறைகள் பேரு
மறிநதாந் மாற்று கருங்கு.

எந்

அரந்தமாய்ப் பேய்க்காட்டி லாடுவான் வாளா
விரங்குமோ வெவ்வுயிர்க்கு ரோழா—பிரங்குமே
லென்னுந் வையான்று னெவ்வுலக நீநதவியான்
பன்னு விரந்தாற பணிநது.

எந்

“அரங்கமாப் பேய்க்காட்டி” என்றம் பாடம்.

பணிநதும் படர்சுடையான் பாதங்கள் போதா
லணிநது மணிந்தவரை யேததத்—துணிநதென்று
மெந்தையார்க் காட்செய்யப் பெற்ற விசுகொலோ
சுந்தையாந் புள்ள மெருங்கு

எந்

செருக்கினால் வெற்றிபெறாத வெததனை யே திண்டீடா
 ளரக்கனையு முன்னின் றடர்தத—திருததக
 மாலயனுங் காணு தாற்றி மகிழ்ந் தேததக
 காலனையும் வென்றுதைதத கால.

அஃ

காலனையும் வென் றீருங் கருநாகங் கைததந ரே
 கீமலை யிருவினையும் வேர றுத்தேதந்—கேதல
 வரணு தனிததழிய வெந்நேயம் பெய்தான்
 சரணு விரதந்கங் காரந் து

அக

சாரந் தார்க்குப பெறதெதழந் தே யொத்திலங்கி ராரந் து
 பேர்ந் தார்க்குத தீர்கொடியின் பெறநியாவா—கேந் துணரிற்
 முழுகடரோன் செங்கதிருந் தாயுந் தழலவண்ண
 வீழ்சடையே பென்றுரைக்கு மின.

அஉ

மின்போலுந் செஞ்சடையான் மாலேடு மீண்டி சைந் தா
 லென்போலுங் காண்பார்கட் கென்பு போழ—தன் போலும
 பெற்குன்று லீல மணிகுன்றுங் தாழ்வு லெ
 நிற்கின்ற போலு கெய் து.

அங்

நெடிதாய் பெரங்கெரியுந் தண்மதியு நீரே
 கய்தாங் கடுஞ் சுருந் போலுந்—கெடி காத
 விண்டார்கண் மரமதி லுந் வெந்நீ யினிலழிய
 கண்டாலு முக்கணுங் கண்.

அச

கண்ணாக் கண்டுமென் கையாரந் கபரியு
 மெண்ணா வெண்ணைகா மெண்ணியும்—விண்ணே
 மெரியாடி யென்றென் று மினபு றுவன் கெரலலே
 பெரியானைக் காண்பு பெறின.

அந்

பெறினும டிந்தியா ஆம் வேண்டே நமக்கீ
 துறினு முருகொழியு பேணுங்—சுறி ஆணர்ததி
 மற்றெருக னெற்றிமேல் வைத்தானதன் பெயாய
 நற்கணத்தி லொன்றாய் நாம்.

அந்

நாமாலை சூடிய நம்மீசன் பொன்னடிக்கே
பூமாலை கொண்டு புனைந்தன்பாய்—நாமோ
ரறிவினையே பற்றினு லெற்றே தடுமே
யெறிவினையே யென்னு மிருள்.

அள

இருளி னுருவென்கோ மாமேக மென்கோ
மருளின் மணிநீல மென்கோ—வருளெமக்கு
நன்னுடையாய் செஞ்சடைமே னக்கிலங்கு வெண்மதிய
மொன்னுடையாய் கண்டத் தொளி.

அ-அ

ஒளிவிலி வன்மதனை யொண்பொடியா நோக்கித்
தெளிவுள்ள சிந்தையினிற் சேர்வா—யொளிகஞ்ச
முண்டவா யஃகிருப்ப வுன்னுடைய கண்டமிருள்
கொண்டவா நென்னிகனைக் கூறு.

அ-க

“ஒளிவிலி வன்மகனை” என்றும் பாடம்.

கூறெமக்கீ தெந்தாய் குளிர்சடையை மீதழித்திட்
டேற மிகப்பெருகி னென்செய்தி—சீறி
வழித்தூரும் வாளரவும் வெண்மதியு மீர்த்துத்
தெழித்தோடுங் கங்கைத் திரை.

கூ0

திரைமருவு செஞ்சடையான் சேவடி க்கே யாளா
யுரைமருவி யாமுணர்ந்தோங் கண்டர்—தெரிமினோ
விம்மைக்கு மம்மைக்கு மெல்லா மழைந்தோமே
யெம்மைப் புறனுரைப்ப தென்.

கூக

என்னை யுடையானு மேகமாய் நின்றானுந்
தன்னை யறியாத தன்மையனும்—பொன்னைச்
சுருளாகச் செய்தனைய நூசசடையான் வானோர்க்
கருளாக வைத்த வவன்.

கூஉ

அவன்கண்டாய் வானோர் பிரானுவா னென்று
மவன்கண்டா யம்பவள வண்ண—னவன்கண்டாய்
மைத்தமர்ந்த கண்டத்தான மற்றவன்பா னன்னெஞ்சே
மெய்த்தமர்ந்தன் பாய்நீ விரும்பு.

கூஊ

விருப்பினு னீரிபிய சில்லாயோ வேறு
விருப்பிடமற் தில்லையோ வென்றே—பொருப்பன்மகண்
மஞ்சபோன் மால்விடையாய் நிற்பிரிந்து வேறிருக்க
வஞ்சமோ சொல்லா யவன்.

சுச

அவளோர் குலமங்கை பாகத் தகலா
ளிவளோர் சலமகளு மீதே—தவளநீ
றென்பணிவி ரென்றும் பிரிந்தறியீ ரிங்குவரு
ளன்பணியார் சொல்லுமினிங் கார்.

சுரு

ஆர்வல்லார் காண வரனவனை யன்பென்னும்
போர்வையத னுலே போர்த்தமைத்துச்—சீர்வல்ல
தாயத்தா னுமுந் தனிநெஞ்சி னுள்ளடைத்து
மாயத்தால் வைத்தோ மறைத்து.

சுசு

மறைத்துலக மேழினிலும் வைத்தாயோ வன்றே
ஹைப்போடு முன்கைக் கொண்டாயோ—நிறைத்திட்
டுனைந்தெழுந்து நீயெரிப்ப மூவுலகு முள்புக்
கனைந்தெழுந்த செந்தீ யழல்.

சுள

அழலாட வங்கை சிவந்ததோ வங்கை
யழகா லழல்சிவந்த வாறே—கழலாடப்
பேயாடு கானிற் பிறங்க வனலேநதித்
தியாடு வாயிதனைச் செப்பு.

சுஅ

செப்பேந் திளமுலையாள் காணவோ தீப்படுகாட்
டப்பேய்க் கணமவைதாங் காணவோ—செப்பெனக்கொன்
றாகத்தா னங்கார் தனலுமிழு மைவாய
நாகத்தா யாடுன் னடம்.

சுசு

நடக்கிற் படிநடுங்கு நோக்கிற் றிசைவே
மிடிக்கி னுலகனைத்து மேங்கு—மடுக்கற்
பொருமேறே வானேறே பொன்னொப்பாய் நின்னே
ஹருமேறே வொன்றாவுரை.

சுஊ

உரையினு லீம்மாலை யந்தாதி வெண்பாக்
கரைவினும் காரைக்காற் பேய்சொற்—பரவுவா
ராராத வன்பினு டண்ணலைச்சென் றேத்துவார்
பேராத காதல் பிறந்து.

கடுக

முற்றிற்று.

53. ஆய்ந்தசீ ரிரட்டை மாலை யந்தாதி யெடுத்துப் பாடி
யேய்ந்தபே ருணர்வு பொங்க வெயிலொரு மூன்று முன்னுட்
காய்ந்தவ ரிருந்த வெள்ளிக் கைலைமால் வரையை நண்ண
வாய்ந்தபே ரருண்மூன் கூர வழிப்படும் வழியால் வந்தார்.

“எயிலொரு மூன்று முன்னுட் காய்ந்தவர்” என்றார் முப்புரதகனத்துக்
குச் சிவபெருமா னெழுந்தருளிய கோலத்தைப் பின்வருஞ் செய்யுளானறிக.

காஞ்சிப்புராணம்.

பொருப்புச் சிலையில் வாசகநாண் பூட்டி யரிகோல் வளியீர்க்கு
நெருப்புக் கூராம் படைதொடுத்துப் பிரம வலவ நெடுமறைமா
வீருப்பிற் செலுத்து நிலத்தேர்மே னின்று தெவ்வூர் வெந்தவிய
வருப்புக் குறுவெண் ணகைமுகிழ்தத வந்த னான் நிருவுருவம்.

திருவிரட்டைமணிமாலை.

கிளர்ந்துந்து வெந்துயர் வந்தடும் போதஞ்சி நெஞ்சமென்பாய்
றளர்ந்திங் கிருத்த றவீர்திகண் டாய்தள ரு துவந்தி
வளர்ந்துந்து கங்கையும் வானத் திடைவளர் கோட்டுவெள்ளை
யிளர்ந்திங்க ளும்மெருக் கும்மிருக் குஞ்சென்னி யிசனுக்கே. க

“வந்திடும் போதஞ்சி” என்றும் பாடம்.

ஈச நவனல்லா தில்லையென நினைந்து
கூசி மனத்தகத்துக் கொண்டி ருந்து—பேசி
மறவாது வாழ்வாரை மண்ணுலகத் தென்றும்
பிறவாது காக்கும் பிரான்

உ.

“பிறவாமை” என்றும் பாடம்.

பிரானென்று தன்னைப்பன் னுள்பர வித்தொழு வாரிடர்கண்
டி ரானென்ன நிற்கின்ற விசன்கண் டிரின வண்டுகிண்டிப்
பொரநின்ற கொன்றைப் பொதும்பர்க் கிடந்துபொம் மென்
[றுரைவா
யரநின் நிரைக்குஞ் சடைச்செம்பொ னீண்முடி யந்தணனே. ௩

அந்தணனைத் தஞ்சமென் றுட்பட்டா ராழாமே
வந்தந்னைந்து காத்தனிக் கும் வல்லாளன் —கொந்தனைந்த
பொன்கண்டாற் பூணுதே கோணாகம் பூண்டானே
யென்கண்டாய் நெஞ்சே யினி.

சு

இனிவார் சடையினிற் கங்கையென் பாளையங் கத்திருந்த
கனிவாய் மலைங்கை காணிலென் செய்திகை யிற்சிலையான்
முனிவார் திரிபுர மூன்றுமவெந் தன்றுசெந் தீயின்மூழ்கத்
தனிவார் கணையொன்றி னான்மிக்க கொற்றவெஞ் சங்கரனே. ௪

“மிகக் கோத்த” என்றும் பாடம்.

சங்கரனைத் தாழ்ந்த சடையாளை யச்சடைமேற்
பொங்கரவம் வைத்துகந்த புண்ணியனை—யங்கொருநா
ளாவாவென் றாழாமைக் காப்பாளை யெப்பொழுது
மோவாது நெஞ்சே யுரை.

சு

உரைக்கப் படுவது மொன்றுண்டு கேட்கிற்செவ் வான்ரெடை
[மே
லிரைக்கின்ற பாம்பினை யென்றுந்தொ டேலிழிந் தோட்டத்
[தெங்குந்
திரைக்கின் மகங்கையுந் தனின்றகொன்றையுஞ் செஞ்சடைமேல்
விரைக்கின்ற வன்னியுஞ் சென்னித் தலைவைத்த வேதியனே. ௫

வேதியனை வேதப் பொருளாளை வேதத்துக்
காதியனை யாதிரைநன் னுளானைச்—சோதிப்பான்
வல்லேன மாய்ப்புக்கு மாலவனு மாட்டாது
கல்லேன மாவென்றான் கீழ்.

அ

கீழா யினதுன்ப வெள்ளக்க டற்றள்ளி யுள்ளுறப்போய்
வீழா திருந்தின்பம் வேண்டுமென் பீர்ஊர வார்புரங்கள்
பாழா யிடக்கண்ட கண்டனெண் டோளன்பைப் பொந். முலே
தாழா திறைஞ்சிப் பணிந்துபன் னாளுந் தலைநின்மினே. கக

தலையாய வைந்தினையுஞ் சாதித்துத் தாழ்ந்து
தலையா யினவுணர்ந்தோர் காண்பர்—தலையாய
வண்டத்தா னாதிரையா னாலா முண்டிருண்ட
கண்டத்தான் செம்பொற் கழல். கஃ

கழற்கொண்ட சேவடி காணலுற் றுர்தம்மைப் பேணலுற்றார்
நிழற்கண்ட போழ்தத்து நில்லா வினைநிக ரேதுமின்றித்
தழற்கொண்ட சோதிச்செம் மேனியெம் மானைக்கைம் மாமலர்
[தூய்த்
தொழக்கண்டு நிற்கிற்கு மோதுன்னி நம்மடுந்தொல்வினையே.கக

தொலை வினைவந்து குழாமுன் றுழாமே
யொல்லை வணங்கி யுமையென்னு—மெல்லியலோர்
கூற்றானைக் கூற்றுருவங் காய்ந்தானை வாய்ந்திலங்கு
நீற்றானை நெஞ்சே நினை. கஉ

நினையா தொழுதிகண்டாய் நெஞ்சமே யிங்கோர் தஞ்சமென்று
மனையா னையும்க்க டம்மையுந் தேறியோ ராறுபுக்கு
நனையாச் சடைமுடி நம்பனந் தாதைநொந் தாதசெந்நீ
யனையா நமரர் பிரானண்ட வாண னடித்தலமே. கங

அடித்தலத்தி னன்றரக்க னைநான்கு தோளு
முடித்தலமு நீமுரித்த வாறென்—முடித்தலத்தி
லாறடி யாற வனலாடி யவ்வனலி
னீறடி நெய்யாடி நீ. கச

நீதின்று தானவர் மாமதின் மூன்று நிரந்துடனே
நீதின்று வேவச் சிலைதொட்ட வாறென் நிரங்குவல்லாய்ப்
பேய்நின்று பாடப் பெருங்கா டரங்காப் பெயர்ந்துநட்டம்
போய்நின்று பூதந் தொழச்செய்யுமொய்கழற் புண்ணியனே.கரு

புண்ணியங்கள் செய்தனவும் பொய்நெறிக்கட் சாராமே
யெண்ணியோ ரைந்து மிசைந்தனவாற்—றிண்ணிய
கைம்மாவி னீருரிவை மூவுருவும் போர்த்துகந்த
வம்மானுக் காட்டப்பட்ட வன்பு.

கக்

அன்பா லடைவதெவ் வாறுகொன் மேலதோ ராடரவந்
தன்பா லொருவரைச் சாரவொட் டாதது வேயுமன்றி
முன்பா யினதலை யோடுகள் கோத்தவை யார்த்துவெள்ளை
யென்பா யினவு மணிந்தங்கோரேறுகந் தேறுவதே.

கஎ

ஏறலா லேறமற் றில்லையே யெம்பெருமா
னாறெலாம் பாயு மனிர்சடையார்—வேறோர்
படங்குலவு நாகமுமிழ் பண்டமரர் சூழ்ந்த
தடங்கட னஞ்சுண்டார் தமக்கு.

கஅ

“படங்குவளை” என்றும் பாடம்.

தமக்கென்று மின்பணி செய்திருப் பேழுக்குத் தாமொருநா
ளெமக்கொன்று சொன்ன லருளுங்கொ லாமிணையா துமின்றிச்
சுமக்கின்ற பிள்ளைவெள் ளேறொப்ப தொன்றுதொண் டைக்
யுமைக்கென்று தேடிப் பெறுதுட னேகொண்ட வுத்தமரே. கக்

[கனிவா

“ளெமக்கென்று” என்றும் பாடம்.

உத்தமராய் வாழ்வா ருலந்தக்கா லுற்றார்கள்
செத்த மரமடுக்கித் தியாமு—னுத்தமனாய்
நீளாழி நஞ்சுண்ட நெய்யாடி தன்றிறமே
கேளாழி நெஞ்சே கிளர்ந்து.

உ௦

“கேள்வாழி” என்றும் பாடம்.

54. கண்டவர் வியப்புற் றஞ்சிக் கையகன் றோடு வார்கள்
கொண்டதோர் வேடத் தன்மை யுள்ளவா கூறக் கேட்டே
யண்டர்கா யகன ரென்னை யறிவரே லறியா வாய்மை
யெண்டிசை மாக்க ளுக்கியா னெவ்வுரு வாயென் னென்பார்.

“அண்டர் நாயகன் என்னையறிவாரே லறியாவாய்மை என்டிசை மாக்களுக்
கியா னெவ்வுருவா யென்னென்பார்” என்றமையானே அடியார்களுடைய
பெருமையை உலகம் அறியுமாற்றலுடைய தன்று என்பது இனிது பெறப்படும்.
இதனைப்பின்வரும் செய்யுளானும் உணர்க.

இராமலிங்கசுவாமி பாடல்.

ஈடறி யாதமுக் கண்ணாநின் னன்ப ரியல்பினையிற்
நாடறி யாதுன் னருளன்றி யூண்கவை நாவையன்றி
மேடறி யாதுநற் பாட்டைக்கற் றேரான்றி மேற்குமந்த
வேடறி யாதவை யேனறி யாதென் றிகழ்வரன்றே.

55. வடதிசைத் தேச மெல்லா மனத்தினுங் கடுகச் சென்று
தொடையவி ழிதழி மாலைச் சூலபா ணியனார் மேவும்
படரொளிக் கைலை வெற்பிற் பாங்கனைந் தாங்குக் காலி
னடையினைத் தவிர்ந்து பார்மேற் றலையினு னடந்துசென்றார்.

“கடிதிற் சென்று” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

“வடதிசைத் தேசமெல்லா மனத்தினுங் கடுகச்சென்று, தொடையவி
ழிதழிமாலைச் சூலபா ணியனார்மேவும், படரொளிக் கைலைவெற்பின் பாங்கு”
என்றதனாற் கைலைமலை வடக்கிலுள்ளதென்பது பெறப்பட்டது. இதனைப் பின்
வருஞ் செய்யுளைக்கொண்டு தெளிக.

கம்பரா மாயணம்.

வடகுண திசையிற் றேரன்று மழுவலா னியாண்டும் வைகுந்
தடைவரை யதனை நோக்கித் தாமரைச் செங்கை கூப்பிப்
படர்குவான் றன்னை யன்ன பரமனும் பரிவிற் பார்த்துத்
தடமுலை யுமைக்குக் காட்டி வாயுவின் றனைய னென்றான்.

“படரொளிக் கைலைவெற்பு” என்று விசேடித்தார்வெள்ளிமலையாதலின்
வெண்கடர் விரிந்துவிளங்குதலை நோக்கி. இதனைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களா
லுணர்க.

பிரபுலிங்கலீலை.

விளங்கொளி துளம்பு மந்த வெள்ளியங் கிரியி னுச்சி
துளங்கொளி விரிக்குஞ்செம்பொற்சுடர் மணிச்செய்குன்றென்று
களங்கறு பராரைத் துய்ய கருப்புரக் குவாலின் மீது
வளங்கெழு சுடரொன் றுற்று வயங்குதல் போலு மன்றே.

படைக்க லங்களி னொளியிமை யவரொளி பரித்த
தொடைக்க லங்களி னொளியரம் பையர்பனைத் தோளி
னடைக்க லங்களி னொளியெலா மிருளிறை மிடற்றி
னடைக்க லம்புக நிறைந்தன பரந்தபே ரவையில்.

பெரியபுராணம்.

நிலவு மெண்ணிற லங்களு நீடொளி
யிலகு தண்டளி ராக வெழுந்ததோர்
உலக மென்னு மொளிமணி வல்லிமேன்
மலரும் வெண்மலர் போல்வதம் மால்வரை.

கந்தபுராணம்.

பாச நீக்கித்தன் பாற்படு நல்லரு
ளீச னல்கு மியல்பென வெய்தினோர்
தேச மாற்றிச் சிறந்ததன் மெய்யொளி
வீச கின்றது வெள்ளியங் குன்றமே.

ஷே

பொதியு மின்னழு தோடு பொருந்துவ
கதிரின் மிக்க கரையறு காட்சிய
மதிய மாயிர கோடி மணந்துதா
முதய மானது போன்றதவ் வொண்கிரி.

56. தலையினு னடந்து சென்று சங்கர னிருந்த வெள்ளி
மலையின்மே லேறும் போது மகிழ்ச்சியா லன்பு பொங்கக்
கலையினத் திங்கட் கண்ணிக் கண்ணுத லொருபா கத்துச்
சிலைறுத விமய வல்லி திருக்கணைக் குற்ற தன்றே.

“காலினடையினேத்தவித்து பார்க்கேல் தலையினுல் ஈடந்து சென்றார்”
என்றதனாற் கைலைமலையைப் பாதங் கொண்டு நிகித்தலாகாதென்றும் மகத்
துவம் வெளிப்பட்டது. அம்மகத்துவத்தைப் பின்வருஞ் செய்யுளானதிக.

கந்துராணம்.

மாடு சூழ்தரு மேருவே யாதியார வலாதர்
பாடு சேரினு முலகெலா மழிரி னுடையாறு
கூடு மண்டங்கள் குலைவினுங் கொன்றைவே னியன்றிற்
கேடி லாமலை யமர்வா கைலைபாங் றிரிபே.

கைலையங்கிரியின்மீது அமையபாருக்கு விருதிய பத்தியை நம்பியாண்
டார் கம்பி தமது திருவந்தாதியில் வியாதுகூறிய வாற்றைப் பின்வருஞ்செய்யு
ளிற் காண்க.

நம்பன் திருமலை நான்நிதி பேடுனென்று தாண்டி
மும்பர் மிசைத்தலை யானடந் தேற வுணைநக ளுஞ்
செம்மொன் னுருவனென்னா நாபெனபொழிவன பொழிதேன்
கொம்பி னுபுதாரை ந காவினின் காமய குலநனமே.

•சங்கரானிருந்த வெள்ளிமலையின்மேல் வந்தபடியால், அம்மலையில்
அவரொழுந்தருளியிருத்தலைப் பின்வருஞ்செய்யுள் காண்க.

பிரபுலிங்க லீலை.

அன்ன மண்டபத் தங்கண் டினுடாகன்
மின்னு ரெ மாணரி லேவதிநை யொவனறன் டான்
மன்னு செங்கதிர் மண்டபத் துற்றன்
னென்ன வந்தங் கிருந்தன னென்பரேவ
சூழனி யாயுடற் கூனிர றைத்த தேரர்
விழவு வாண்மதி லேணியின் மேவறத்
கிழனி யாகிக் கிரிக்கோன் மகப்பொறு
மழகு நீர்மக ளாயிடை வாழ்வுற.

அங்கி யென்றற் கடுப்பமே தினுதிய
செங்க ணென்று திருநாதுக் சேர்தரத்

திங்க ளென்றுந் தினகர னென்றும்வா
ழங்கண் மல்கு மருண்மடை போன்றுற.

எண்ணு மன்பரிதயமென் புப்படு
கண்ணி போன்றுவார் காதிடைத் தோடுற
நண்ணு மாதுமை நன்னுதற் பொட்டென
வண்ண நீல மணிமிடற் றென்றுற.

நகந்த ருங்கொடி கண்களை நண்ணியே
முகந்தி ரும்பு முறையிற் றிரும்புமான்
மகிழ்ந்தி டங்கதிர் வீர மழுவலந்
தகுந்த குந்தகு மென்று தயங்குற.

சொற்றெ ரிந்த சுடர்மணி கங்கண
முற்றி லங்க வொருகருங் கேழலின்
பற்றி ருந்த மதாணியிற் பட்டென
புற்ற ருங்கலை புற்றரை பொற்புற.

புரத்தை வென்ற நகைக்குமென் போதினோன்
சிரத்தை வென்றசெங் கைக்குஞ் சிலைமத
னெரித்த கண்ணிற்கு மின்றெனக் கூற்றமூஉத்
தரித்த வீரக் கழலொடு தாளுற.

“சிலைதுத விமயவல்லி திருக்கோைக் குற்றதன்றே” என்றதனால், கைலை
மலையில் உமாதேவியார் எழுந்தருளி யிருக்கருந்தன்மை பெறப்பட்டது. அத
னைப் பின்வருஞ் செய்யுட்களா னறிக.

பிரபுலிங்கலீலை.

இருந்த வாதி யிடத்தி லிருந்தனள்
பரந்த வாணும் படியு முயிர்தரு
மொருங்கு தோன்ற வுதவிக் கருவுடீஇ
வருந்தி லாத மணிவயிற் றன்னையே.

இறைவ னங்க ணெனுமுச் சுடர்களு
முறவு கொண்ட விருளெனு மோதிமே

லறவ னென்றவவ் வண்ணல் புனைந்தரு
ணறவு மிழ்ந்த நறுமலர் தாழ்ந்திட.

ஏற்று வார்கொடி யெந்தை சடைபரிறை
யாற்றுள் வீழ்வுற் றிறப்பதற் கெண்ணுறத்
தோற்ற மேவு சுடர்த்திரு நெற்றியின்
ஞாற்று மோர்மணிச் சுட்டி நலந்தர.

ஈச னார்முக மென்னு முளரியி
லாசை கூரு மனிவிழிக் காரருள்
வாச மாமலர் வாய்க்கிள வெண்ணை
தேக லாமணி யாகச் சிறந்தாற.

மாணப பூண்புனை மந்தை யுறுப்பெனப
பூணுட் பட்டி டா தோலையின் பூணென
யாணர்ச் செம்பொ னிலங்கொளி யோலைதோற்
காணக் காத்தெனும வள்ளை நளின்றெய.

ஒங்கு வாவுடை யுமப நயனரி
தாங்கு மான் தணந்தொழி நாளினு
வரங்கு றுவெழின் மங்கல நாளெனி
தேங்கு பூணர சென்னச் சிறந்திட

அரவு லாஞ்சடை யண்ணலை பிள்ளை நான
பருவ மூன்றினிற் பாடின் பாறரு
பொருவில் கொங்கைப் புகழெனப் பொங்கொளி
மருவு மார மணிவடந் தாழ்ந்தாற.

பறந்தி டாமணி வண்டு படுமலர்
சிறந்த நீல மலரொடு சீர்பெற
மறந்தி டாது மறைமுடி யின்பொரு
ளறைந்து பைங்கிளி முன்கை யமர்ந்திட.

தோலு டைப்பரன் மென்மனை யாட்டி தன்
பாலு டுத்ததெவ் வானெனும் பட்டரை
மேலு டுத்து விளங்கவொண் மேகலை
நூலி டைக்குறு நோய்புரி யாதுற.

புத்த^நனிச்சம் படினுப் பொருமையை
யெய்த்து மறறை யிருமணத தம்மியி
லத்தன் வைத்த வடிக்கம லங்களின்
முத்த ரிச்செஞ் சிலம்பு முழங்குத.

57. அம்பிகை திருவுள் ளத்தி னதிகயித் தருளித் தாழ்ந்து
தம்பெரு மாளை நோக்கித் தலையினு னடந்திங் கேறு
மெம்பெரு மாளே ரெற்பின் யாக்கையன் பென்னே யென்ன
நம்பெரு மாட்டிக் கங்கு நாயக னருளிச் செய்வான்.

அம்பிகை தாழ்ந்து “என்னே யென்ன” என்றது, உமாதேவியார் சிவ
பெருமானைப் பணிவுறக் கேட்டாரென்னும் பொருளது, இங்ஙனமே மற்
றேரமயத்தும் பணிவுறக் கேட்டமையைப் பின்வருமாறு காண்க.

பிரபுலிங்கலீலை.

இன்னன மவையிடை யிருந்த வெமாநிரான
றன்னொடு வினவு மீமார் தகையொடா னுன்னுபு
கன்னது மமுதமுங் கைப்பா வொழுடை
யன்னைதன் வாய்திறந் தகையுட் டீமயினுள்.

58. வருளிவ னம்மைப் பேணு மம்மைகா ணுமையே மற்றிப்
பெருமைசேர் வடிவம் வேண்டிப் பெற்றன னென்று பின்னை
யருகுவத் தடைய நோக்கி யம்மையே யெனனுஞ் செம்மை
யொருமொழி யுலக மெல்லா முய்யவே யருளிச் செய்தார்

“வடிவும்” — “பிண்ணை” — “வந்தணைய” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

59. அங்கண னம்மையேயென் றருள்செய வப்பா வென்று[மைச்
பங்கயச் செம்பொற் பாதம் பணிந்து வீழ்ந் தெழுந்தார் தம்
சங்கவெண் குழையி னுருந் தம்மைநேர் நோக்கி நம்பா
லிங்குவேண் டுவதெ னென்ன விறைகுசிகின் றியம்பு கின்றார்.

“அங்கண னம்மையே” — “பங்கயச் செம்பா பாதம்” — “என்றிதனைச்
சொன்னார்” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

“பங்கயசெம்பொற் பாதம்பணிந்து” என்றது, சிவபிரானைப் பிரத்தியக்ஷமாகத் தரிசிக்கப்பெற்ற அம்மையார் ஆனந்தபாவசராகி அவருடைய தாமரை மலர்போலும் திருவடிகளை வணங்கினா என்றபடி. இத்தகைய காஷிபெற்ற அகத்தியமுனிவரும் பரமர்தானைப் பணிந்து புஷ்பநததைப் பின்வருஞ் செய் யுளாற்காண்க.

காஞ்சிப்புராணம்.

இந்நா னெனக்குப் பயப்பட்ட தியாற்செய்த
யிந்நா னெனக்குப் பயப்பட்ட தியான்செய்தவ
மிந்நா னெனக்குப் பயப்பட்ட தென்னறிவு
மிந்நா னுணைக்காணப் பெற்றழமையி னெங்கேகாவே.

எண்ணமெலா மெய்தினே னெண்ணமெலா மெய்தினே
னெண்ணமெலா மெய்தினே னெங்கள் பெருமானே
கண்ணனொடு நான்முகனுங் காணார் பூணையு கள்
கண்ணெதிரே யிற்பைநாள் யான்காணக் காட்டினையால்.

60. இறவாத விற்ப வன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டு கின்றார்
பிறவாமை வேண்டு மீண்டும் பிறப்புண்டே லுன்னை யென்று
மறவாமை வேண்டு மின்னும் வேண்டுநான மகிழ்ந்து பாடி
யறவாநீ யாடும் போதுன் னடியின்கி ழிருக்க வென்றார்.

“பிறவாமை வேண்டும்” என்றார், இவ்வே அம்மையாரா வேண்டியது
போலவே ஞானிகளிரத்த வியல்பாத லென்பதற்குப் பின்வருஞ் செய்யுட்
களைப் பிரமாணமாகக் கொள்க.

“பொய்முடங்கும் பூமிசில போட்டலறப பூங்கமலன்
கைமுடங்க நான்சனைக் கட்டலுவ தெந்நாளோ.”

பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல்.

காஞ்சாயும வெள்ளிமலைக் கரசே நின்குழ னமரிகேன்
ஊஞ்சாயுஞ் சென்ம மொழித்திடுவாய் சுருளுந னுக்காய்

மாஞ்சாயச செங்கை மழுவலஞ்சாய வணைநதகொன்றைத்
தேஞ்சாய நல்லதிரு மேணிசாய்த்த சிவக்கொழுந்தே.

மாதா வுடல்சலித்தாள் வல்வினையேன் கால்சலித்தேன்
வேதாவுங் கைசலித்து விட்டானே—நாதா
இருபபையூர் வாழ்சிவனே யின்னமோ ரன்னை
கருப்பையூர் வாராமற் கா.

காதல் தணியேனோ கண்டு மறழேனோ
சாதல் தவினோனோ சங்கடநதான் திரேனோ.

“இறவாத விற்ப வன்பு வேண்டி” என்றது, என் னுமழியாத பேரின்
பத்தை அன்பால் முன்பு குறையிரந்து என்று பொருளபட்டது. அத்தகைய
வன்பைப் பத்திரத்தலைப் பின்வருஞ் செய்யுளாற் காண்க.

காஞ்சிப்புராணம்.

குன்றாத வன்புனக்கே குன்றாத வன்புனக்கே
குன்றாத வன்புனக்கே மிக்கோங்கு கொள்கையது
வென்றுமெனக் குண்டாக வென்றுமெனக் குண்டாக
வென்றுமெனக் குண்டாக வென்றுமோர பெற்றியினே.

“மதவாமை வேண்டும்” என்றா, இவ்வனம் பகதிரததலை பின்வருஞ்
செய்யுட்களானறிக:—

காஞ்சிப் புராணம்.

வையமிசைத் தோற்றமுதற் சாங்காறு மன்றவுனைத்
தெய்வமெனப் பேணுத் திருவிலிக ளென்குலத்தி
லெய்தியொரு ஞான ஹம் பிறவற்க வெய்துறினும்
வெய்தெனமற் றுங்கே விளிந்தொழிக வெம்மானே.

சிறநதுன்னைத் தெய்வமெனக் கொள்ளாத சித்ததை
பிறந்தகுலம் பிறவா நின்றகுலம் பிளி

ஹுற்த குலத்து முமையொருபான் மேயாய்
மறந்தும் பிறவாத வாழ்வெனக்கு வேண்டுமால்.

“அறவாநீ யாடும்போது” என்றதில் ஆடும்வைபவத்தைப் பின்வருஞ்
செய்யுட்களிற் சிறப்பித்தவாறு காண்க:—

திருவிளையாடற்புராணம்.

மின்பயில் பரிதிப் புத்தேள் பாற்கடல் விளங்கி யாங்குப்
பின்பதன் மிசைமா ணிக்கப் பீடிநை தோன்றிற் றன்ன
தன்பர்த முளமே யாகு மல்லது வேதச் சென்னி
யென்பதா மஃதே யன்றி யாதென விசைக்கற் பாற்றே.

அன்னதோர் தவிசி னும்ப ராயிரங் கரத்தா லன்னித்
துன்னிருள் விழுங்குந் கோடி சூரிய ரொருக லத் து
மன்னின ருதித்தா லொப்ப மனமொழி பக்கங் கீழ்மேற்
பின்முதல் கடந்த ஞானப் பேரெரவி வடி வாய்த் தோன்றி.

முந்துறு கணங்கண் மொந்தை தண்ணுமை முழக்கஞ் செய்ய
நந்திமா முழவந் தாகக நாரண னிடக்கை யார்ப்ப
வந்துகந் திருவ தூலின் மாபுளி யிருவர் பாட
வைந்துந் துடியுங் கல்லென் றார்க்கி முழக்கங் காட்ட.

மதுமுகத் தலர்ந்த வெண்டா மரைமகள் கருதி கூட்டச்
சதுமுகத் தொருவன் சாம சிதயாழ் தடவிப் பாட
விதுமுகத் தருகு டொய்க்கு ரீனென ஞான வெள்ளிப்
பொதுமுகத் தமார் தூற்றும் பூமழை யெங்கும் பேரார்ப்ப.

பொருங்கட னிறத்த செந்தீப் பொங்குளைக் குறளன் மீது
பெருங்கடல் வடவைச் செங்கண் பிதுங்கமேற் றிரிந்து நோக்கி
முருங்கட லெரியில் சிற முதுகிற வலத்தா ஞன்றிக்
கருங்கடல் முளைத்த வெய்யோன் காட்சியிற் பொலிந்து நின்னு.

கொய்யுஞ்செங் கமலப் போது குவிந்தன வெடுத்துக் கூத்துச்
செய்யும்புண் டரிசத் தானூர் திசைகடர் துளியீ ரைந்து
கையுந்திண் படையுந் தெய்வ மகனீர்மங் கலநாண் காத்த
மையுண்ட மிடறுஞ் சங்க வர்க்குழை நுழைந்த காணும்.

செக்கரஞ் சடையுந் தேசார் வெண்டிரு நீறுந் தெய்வ
முக்கணு முரந் கச்ச முள்ளெயி றிமைக்கு மார்பு
மைக்கருங் கயற்க ணங்கை வலலியி னெதுங்கி திற்பும
பக்கமு மவண்மேல் வைத்த பார்வையு நகையுந் தேதான்ற.

கங்கையா நலம்பு மோசை கடுக்கைவண் டிரங்கு மோசை
மங்கல முழவி னேசை மந்திர சேவத மோசை
செங்கையா டெரியு மோசை திருவடி சிலம்பி னேசை
யெங்கணு திறம்பி யன்ப ரிருசெனிக கமுத மூற்ற.

ஆடினா மல மூர்தி யொலி புகிந்த நர சென்னி
சூடினா டடியில் வீழ்ந்தார் கருதியா யிரநா வாரப
பாடினா பரமா நாதப பாவையிற படிந்தா டன்பு
நீடினா நிருத்த நாதங் காண்ப நதியமா டுண்டார்.

காஞ்சிப் புராணம்.

செறியு நான்மறை சிரமிரைப பராபெருந் விநநா
ளறிஞர் காண்கிலா வறபுத்த திருநட மொன்குப
பிறிவ ரும்பெருங் கருணையாற் காட்டிய ப பெற்றேன்
மறியு மிவ்வுடல வருபவன் கடைத்தென் றனக்கே.

“அறவாகீ யாடும் போதுன் னடியின்கீழ் நிகக வென்றா” இங்கே
அம்மையார் பிரார்த்தித்தவாறு ஏனையரும் வேண்டினார். அதுவருமாறு:

தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்.

காட்டுகின்ற முக்குட் கருபபே கனியே
னாட்டமெல்லாந் திரவன தாடலையுங் காண்பேனே
மன்றாம வாத்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்
குன்றேறின் றுட்கீழ்க் குடி பெறவுங் காண்பேனே.

காஞ்சிபுராணர்

அடிய ளந தவன கறைமிட ம் றடிய ளை யானநகக் கூட தட்டன் டும
முடி வி லேததெடுத தடியனேன மதகல முழுகவுடி பெறவேண
படியி லரபெருங்கருணையஞ்சலதியேபனிக ிருளென்பபோற்ற
வயநெ டுமபடைக கழுககடையேந்தியவள்ளல ிருள செயவார.

01 கூடுமா றருளகொ டித்துக குலவுதென றிசையி லென்று
நீவிவாழ பழன மூதூர சிலவிய வாலந காடடி
லாடுமா நடமு நீகண டரனதஞ் சேரநதெப போதும்
பாடுவாய நமமை யெனருன படிவார பறைய சினருன

“தென றிசையினை” என ிர பாடபேத முண்டு

“சிலவியவாலங்காடடினிவிவா டனம்” என்றா காளிககா ி திரு
நடனஞ் செயதருளினென்பதற்கு திருவாலங்காட்டுப் புராணத்தில
சீருத்திருக்கம்

இனகவை பொழியுஞ் சாய லவிய ிவங்கச ரெவவிப
புனசிது முறுவல் பூப்பாப் புணை வைதப பூர
தனபுறு மவையோ ருளவ பாய ிவியங்கட ிறற
விண்படு நடனங் சரளி ிபாடரய வினைத்த ிவலை

“பாடுவாய நமமை என்றான என்றா. இங்கே சிவபெருமான அமமை
யாருக்கு அனுகூலித்தவாறு றாணனு கு மனுக்கிரகத்தைப் பின்வருங்
காஞ்சிபுராணத்துச் செய்யு றாற காண்க -

பாப்பபு பாயிலே யித்தரை நிற்பாடைய ிதிவபி னெமைப
போற்றிற
காப்பத தாண்டவ மாயிடைக் காட்டு நு மநநட ந் தனக்டேறபக
கோப்பச சீரமை மததள முழுகருவா யாரெனக் கொடுமபாச
நீப்பச செயதெமை யாளுடை யண்ணலா நிழத்திய மொழி
கேட்டு.

வண்டி னம்புருந் நுழக்கிய பூந் துமாய வானவன பெரிதோகை
கொணடுவலவிரைநத ணுகினன காஞ்சியிற் றீகாழரை ததனிமாங்கி

முண்டர் போற்றவா முங்கணர்க் கணிமையி னாகம விதியாற்றும்
கண்டு மத்தள மாதவிச் சரன்றனைப் பூசனைக் கடன்பூண்டார்

“பரவுவார் பற்றும் கீன்றான்” என்பதனாற் பத்திவலையிற் படுவோனாகிய
சிவன் அன்பர்க்குச் சரனாயுளனென்பதும் அன்பில்லாதார்க் கடைதற்கரிய
னென்பதும் பெறப்பட்டன. இவற்றிற்குப்பிரமாணம் பின்வருஞ் செய்யுட்
களிற் காண்க.

திருநாவுக்கரசுநாயனார் தேவாரம்.

உள்ள முள்கலந் தேத்தவல் லார்க்கலாத்
கள்ள முள்ளவ நுக்கருள் வானலன்
வெள்ள மும்மர வும்விர வுஞ்சடை
வள்ள லாகிய வான்மியூ ரீசனே.

நெக்கு நெக்கு நினைப்பவர் நெஞ்சுள்ளே
புக்கு நிற்கும்பொன் னாஞ்சடைப் புண்ணியன்
பொக்க மிக்கவர் பூவுநீ ருங்கண்டு
நக்கு நிற்பன வர்தம்மை நாணியே.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

நல்லசிவ தன்மத்தா னல்லசிவ யோகத்தா
னல்லசிவ ஞானத்தா னுனழிய—வல்லதனு
லாரேனு மன்புசெயி னங்கேத லைப்படுங்கா
னாரேனுங் காணு வரன்.

திருமந்திரம்.

அன்பு சிவமிரண் டென்ப ரறிவிலா
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிகில
ரன்பே சிவமாவ தாரு மறிந்தபி
னன்பே சிவமா யமர்ந் திவப் பாரே.

என்பே ஷிறகா ஷிறைச்சிய றுத்திட்டுப்
 பொன்போ லெரியிற் பெரியவ றுப்பினு
 மன்போ றெருகி யகங்குழை தார்க்கன் றி
 யென்போன் மணியினை யெய்தவொண் ணாதே.

வாயுசங்கிதை.

கருமமா தவஞ்செ பஞ்சொல காசறு சமாதி ஞானா
 புரிபவர் வசம தாகிப் பொருநதிடேம புறையொன றினறித
 திரிவறு மன்பு செய்வோர் வசமதாய்ச ிசர்நது நிற்ஃபா
 முரைசெய்வோ மவர்முனெய்தி யவருநத அறைவோமென் றும்.

62. அப்பரி சருளப் பெற்ற வம்மையுஞ் செம்மை வேத [ருது
 மெய்ப்பொரு ளானார் தம்மை விடைகொண்டு வணங்கப் போ
 செபபரும் பெருமை யன்பாற் றிகழ்திரு வாலங் காடா
 உபதி தலையி னுலே நடந்துபுக கடைநதா ளனறே.

‘மெய்ப்பொரு ளானார்’ என்றார். அதற்குப் பிரமாணம் பின்வருஞ் செய்
 யுட்களிற் காண்க:—

திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரம்.

காத லாகிக்க சிறதுகண் ணீர்மல்கி
 யோது வார்தமமை நன்னெறிந் குய்ப்பபது
 வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
 நாத னும நமச்சி வாயவே.

திருவிளையாடற் புராணம்.

சீதமணி மூரறிரு வாய்சிறித ருமா
 மாதவர்கள் காணவெளி வந்துவெளி நின்ற
 னாதமுடி வாயளவ் னுன்மறையி னந்தப
 போதுவடி வாகிநிறை பூரணபு ளாணன்.

அளவறு கலைகட் கெல்லா முறைவிட மாகி ஃவத
 ஷின்பொரு ளாகி நின்ற வேதிய சரண மென்ற

வளைவுறு மனத்தி னுரைத் தேசிக வள்ள னோக்கிப்
பளகறு தவத்திர் வேட்கை யாதெனப்பணிந்து சொல்வார்.

நின்றபரா பரம்னிஞ் ஞான நிராமய மென்று நூல்க
ளறைபரம் பிரம மாகு மிதனுரு வாகு மேக
மறையதன் பொருளே யிந்தச் சுந்தர வயு வா யிங்கு
னுறைசிவ ஸிங்க மொன்றே யென்பர்நா லுணர்ந்த நல்லோர்.

நற்பதி தலையினுலேநடந்து, என்று வருவதினால் அம்மையாருக்கு இத்
திருத்தலத்தின்மீதுள்ள அன்பும் பக்தியும் விளங்கின. இவர் திருத்தலை
யாலே நடந்தருளிய திருவாலங்காட்டைத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாய
னார் மிகத்தற்கஞ்சி அத் திருப்பதியின் சமீபத்தைப் பொருந்தச் சென்றமை
யைப் பின்வருஞ்செய்யுளாலறிக:—

பெரிய புராணம்.

இம்மையிலே புவிபுள்ளோ ரியாருங்காண வேழுலகும் போற்றி
சைப்ப வெம்மையானு
மமமைதிருத் தலையாலே நடந்துபோற்று மம்மையார் திருவா
லங்காடாமென்று
தம்மையுடை யவர்மூதூர மிதிக்கவஞ்சிச சண்பைவருளு சிகாம
னியார் சாரசசென்றார்
சொலாமநெறி வழுவட பதினமடோர் ரெழுபாபதியி னன்றிரவு
பள்ளிசென்றார்.

63. ஆலங்காடதனி லண்ட முறமீர்ந்த தாடுகின்ற
கோலங்காண் பொழுது கொங்கை திரங்கியென் றெடுத்ததத்
மூலங்காணுதார் தம்மை மூத்தநற் பதிகம்பாடி [தங்கு
ஞாலங்கா தலித்துப் போற்று நடம்போற்றி நண்ணு காளில்

“காடதனினண்ட” — “மூலந காண்பரியார்” என்றும் பாடபேதமுண்டு.

திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம்

பண் நட்பாடை.

கொங்கை திரங்கி நரப்பெழுந்து குண்டுகண் வெண்பற் குழிவ
யிற்றுப்
பங்கி சிவந்திரு பற்குண்ணு பரபெயர் நிள்கணைக் காலோர்பெண்
பேய்

தங்கி யலநி யுலறுகாட்டிற் றுழ்சடை யெட்டுத் திசையும்வீசி
யங்கங் குளிர்த் தனலாடுமெங்களப் பணிந் திரு வாலங்காடே. ௧
கள்ளிக் கவட்டிடைக் காலை ிட்டிக் கடைக்கொள்ளி வாங்கி
மசித் துமையை
விள்ள வெழுதி வெடுவெடுன்ன நக்கு வெருண்டில்லங்குபார்த்
துத்
துள்ளிச் சுடலை சுடுபிணத்தீச சுட்டிட முற்றுஞ் சுளிநதுபூழ்தி
யள்ளி யவிக்கநின் றுடுமெங்க ளப்ப னிடந்திரு வாலங்காடே. ௨

“விவங்காட்டிற்” “துள்ளித் துடித்து” “சுழிந்து” என்றும் பாடம்.

வாகைவி ரிந்துவெண் ணெற்றெலிப்ப மயங்குருள் கூர்ந்து நாளை
யாங்கே
கூகையொ டாண்டலை பாடவாந்தை கோடதன் மேற்குதித்
தோடவீசி
யீகை படர்தொடர் கள்ளிநீழ லீம மிடுசுடு காட்டகத்தே
யாகங் குளிர்த் தன லாடுமெங்க ளப்ப னிடந்திருவாலங்காடே. ௩

“தோடி வீசி” என்றும் பாடம்.

குண்டி லோ மக்குழிசு சேற்றைவாங்கிக் குறுநரி தின்ன வதனை
முன்னே
கண்டிலோ மென்று கனன்றுபேய்கள் கையடித் தோடிடு காட
ரங்கா
மண்டல நின்றங் குளாலமிட்டு வாதித்து வீசி யெடுத்தபாத
மண்டமு றநிமிர்ந் தாடுமெங்க ளப்ப னிடந்திரு வாலங்காடே. ௪

“மண்டில்” “குளாலமிட்டு” என்றும் பாடம்.

விழுது நிணத்தை விழுங்கியிட்டு வெண்டலை மாலைவிரவப்பூட்டிக்
கழுதுதன் பிள்ளையைக் காளியென்று பேரிட்டுச் சீருடைத் தா
வளர்த்துப்
புழுதி துடைத்து முலைகொடுத்துப் பேயின தாயை வரவுகாண
தழுதுநற் குப்புநங் காட்டி லாடு மப்பணிந் திருவாலங்காடே. ௫

‘வீழுக்கியிட்டு’ ‘வீரலிப்பூட்டி’ ‘சீருடைத்தாய் வளர்த்துப்’ என்றும் பாடம்.

பட்டடி நெட்டுகிர்ப் பாறுகாற்பேய் பருந்தொடு கூடை பகண்
டையாந்தை
குட்டியி டமுடடை கூடைபய்கள குறுநரி சென்றணங் காடு
காட்டிற்
பிட்டடி த துப்புறங் காட்டிலிட்ட பிணத்தினைப் பேரப புரட்டி
யாங்கே
யட்டமே பாயநின் முடுமெங்க ளப்பனிடந்திரு வாலங்காடே.சு

“குறுநரி தின்றிணங்” “பிணத்தினைப் போக” என்றும் பாடம்.

சுழலும் ழல்விழிக் கொள்ளிவாய்ப்பேய் சூழ்ந்து துணங்கையிற்
டோடியாடித்
தழலுளெ ரியும் பிணத்தைவாங்கித் தான்றடி தின்றணங் கா
டுகாட்டிற்
கழலொலி யோசைசசி லம்பொலிப்பக காலுயர் வட்டணையிட்டு
நட்ட
மழலுமிழ்ந்தோரி கதிககவாடு மப்பனிடந்திரு வாலங்காடே.சு

நாடு நகருந் திரிந்துசென்று நன்னெறி நாடி நயந்தவரை
மூடி முதுபிணத் திட்டமாதே முன்னிய பேய்க்கணஞ் சூழ்ச
சூழக்
காடுங் கடலு மலையுமண்ணும் விண்ணுஞ் சுழல வனலகையேந்தி
யாடு மரவப் புயங்கனெங்க ளப்பனிடந்திரு வாலங்காடே. அ

“யாடு மமரர் புயங்க” என்றும் பாடம்.

துத்தங் கைக்கிள்ளி விளரிதார முழையிளி யோசைபண் கெழு
மப்பாடிச
சச்சரி கொக்கரை தக்கையோடுதருணிதநுந் துபிதாள ம்வினை
மத்தளங் கரடி கை வன்கைமென்றோற் றமருகங் குடமுழா
மொந்தைவாசித்
தத்தனை வீரவினோ டாடுமெங்க ளப்பனிடந்திருவாலங்காடே.சு

“தத்தனமை வினோதம்” என்றும் பாடம்.

புந்தி கலங்கி மதிமயங்கு யிறந்த வரைப்பறங் கூட்டி லிட்டுச்
சந்தியில் வைத்துக் கடமைசெய்து தக்கவரிட்டசெந்திவிளக்கா
முந்தி யமரர் முழுவீனோரை திசைசது வரசிலம் பார்க்கவார்க்க
வந்தியின் மாநட மாடுமெங்க ளப்ப னிடந்திரு வாலங்காடே.க0

ஒப்பினை யில்லவன் பேய்கள்கூடி யொன்றினை யொன்றடித்
தொக்கலித்துப்
பப்பினை யிட்டுப்ப கண்டைபாடப் பாடிருந் தந்நரி யாழமைப்ப
வப்பனை யணிதிரு வாலங்காட்டு ளடி களைச் செடி தலைக் காரைக்
காற்பேய்
செப்பிய செந்தமிழ் பத்தும்வல்லார் சிவகதி சேரந்தின். மெய்
துவாரே. கக

“பாண்டைபாட” என்றும் பாடம்.

வேறு.

64 மட்டவிழ்கொன் றையினர்தற் திருக்கூத்து முன்வணங்கு
மிட்டமிசு பெருங்காத லெழுந்தோங்க வியப்பெய்தி
யெட்டியில வம்மீகை யெனவெடுத்துத் திருப்பதிகங்
கொட்டமுழ வங்குழக னுடுமெனப் பாடினார்.

மூத்ததிருப்பதிகம். பண் - இந்தளம்.

எட்டி யிலவ மீகை சூரை காரை படர்ந்தெங்குஞ்
சுட்ட சுடலை சூழ்ந்த கள்ளி சேர்ந்த குடர்கௌவப்
பட்ட பிணங்கள் பரந்த காட்டிற் பறைபோல் விழிகட்பேய்
கொட்ட முழவங் கூள் பாடக் குழக னுடுமே க

நிணந்தா னுருந் நிலந்தா னனைப்ப நெடும்பற் குழிகட்பேய்
துணங்கை யெறிந்து குழு நோக்கிச் சுடலை நவிழ்த்தெங்குங்
கணங்கள் கூடிப் பிணங்கண் மாந்திக் களித்த மனத்தவா
யணங்கு காட்டி லனல்கை யேந்தி யழக னுடுமே. ௨

புடகன பொதுத்த புலால்வெண்டலைப்படி புறமீம் சரிகவ்வவ்
வடகென தைழப்ப வாந்தை வீசு வருகே சிறுககை
யுடக விழிகக ஆமன வெருட்ட வேரி கதிதகெங்கும்
பிடக நடட்ட பேபனு மிறைவன பெயரும் பெருங்காடே. ௩

முளளி தீரது முளரி கருகி மூளை சொரிநதுக்குக
களளி வறறி வெளளிக ிறங்கு சடுவெங் காட்டுளளே [டுப
புளளி யுழைமான ிருலொன றுடுகது புலித்கொல் பிறற்கிட
பளளி யிடி ம துவே பாகப்பாரா னுடுமீம் ௪

செத்த பிணத்தைக தெளியா கொருபேய சென்று விரலகடிக
கத்தி யுறுகிக கனலவிட டெறிந் தகடகக பாயாதுபேயப
பத்தல் வயிறறைப பதைக்க மோகிப பலபே யிரிந்கோடப
பித்த வேடக கொண்டு நடட்டம் பெருமா னுடுமீம். ௫

வானைக கிர வளைவா நெயிறறு வண்ணை சிறுககை
மூளைத் தலையா ிணமும விழுங்கி முரனு முதுகாட்டி
ருளிப பனையி னிலைபேயை மயிரகட டழவா யழலகடபேய
கூளிக கணங்கள் குழலோ டியமபக குழா னுடுமீம் ௬

நொந்திகிடந்த கூடலை கடன் நகருப புழுச்சினறிச
கிரதிக திருந்தங் குறங்குஞ் சிறுபேய கிரமப படுகாட்டின
முந்தி யமரா முழவி ினையை முறைமை வழுவாமே
யந்தி நிருத்த மனலகை யேந்தி யழக னுடுமீம் ௭

வேய்க் ிளாங்கி வெணமுத துதிர வெவ் கொள கடலையு
ளோயு முருவி லுலறு கூந்த ல்லறு பஞவாய
பேய்கள கூடிப ிணங்கண மந்தி யணங்கும பெருங்காட்டின
மாய னுட மலையான மகளு மருண்டு ிதாந் துமே ௮

கடுவ னுகளுங் கழைகுழ பொதுப்பிற கழுதும் பேயுமா
யிடுவெண் டலையு மீமப புகையு மெழுந்த பெருங்காட்டி [பாடப
கொடுவெண் மழுவும பிறையு ததுமபக கொள்ளென் றிசை
படுவெண் டெய்யும பறையுங் கறங்குப பரம னுடுமீம். ௯

குண்டை வயிற்றுக் குறிய சிறிய நெடிய பிறங்கற்பே
யிண்டு படர்ந்த விருள்கூழ் மயானத் தெரிவா யெயிற்றுப்பேய்
கொண்டு குழவி தடவி வெருட்டிக் கொள்ளென் நிசைபாட
மிண்டி மிளிர்ந்த சடைக டாழ விமல னுடுமே. ௧0

சூழ் மதியஞ் சடை'ம லுடையார் சுழல்வார் திருநட்ட
மாடு மரவ மரையி லார்த்த வடிக ளாருளாலே
காடு மலிந்த கனல்வா யெயிற்றுக நாரைக் காற்பேய்தன்
பாடல் பத்தூர றாடி யாடப பாவ நாசமே. ௧௧

65 மடுத்தபுனல் வேணியினு ரம்மையென மதுரமொழி
கொடுத்தருளப் பெற்றாரைக் குலவியதான டவத்திலவ
ரெடுத்தருளுஞ் சேவடிக்கி மென்றுரிருக் கின்றாரை
யடுத்தபெருஞ் சீர்பரவ லாரளவா ரினதம்மா.

“அடுத்த பெருஞ் சோடாவ லாரளவா யினதம்மா” என்றது, சிவனடி
யாருடைய அளவில்லாப் பெருமையை யுணர்த்தி நின்றது. இதனைப் பின்
வருந் திருவிளையாடற்புராணத்துச் செய்யுளானதிக.

மனிதரு மிமையா தையன் பங்கல வனாபு நோக்கிப்
புனிதவா னவனா யொத்தார வர்க்க ந டுகழோ வெந்தை
கனிதரு கருணை நாட்டா பெற்றவர் கடவு ளோராற்
பனிதரு மலரிட் டேந்தி வழிபடற பால ரன்றோ.

வேறு.

66 ஆதியோ டந்த மில்லா னருணட மாடும் போது
கீதமுன் பாடு மம்மை கிளரொளி மலர்த்தாள் போற்றிச்
சீதநீர் வயல்கூழ் திங்க ளுரினப் பூதி யாராம்
போதமா முனிவர் செய்த திருத்தொண்டு புகல லுற்றேன்.

“ஆதியோ டந்தமில்லான்” என்றது, சிவபெருமான் பிறப்பிறப்பில்லா
தவனென்பதை யுணர்த்தி நின்றது. இக்கருத்தே பின்வருஞ் செய்யுளினு
முளதாதலைக் காண்க.

காஞ்சிப்புராணம்.

முன்னுறு பொருள்கட் கெல்லா முற்படு பழையாய் போற்றி
 பின்னுறு பொருள்கட் கெல்லாம் பிற்படு புதியாய் போற்றி
 புன்மதி யாளர் தேரூப் பூரண முதலே போற்றி
 சின்மயத் திருவே கம்ப சிவசிவ போற்றி போற்றி.

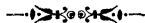
சே க் கி ழ ா ர் ந ா ய னார்

அ ரு ளி ச செ ய் த

காரைக்கா லம்மையார் புராணமும்

அரும்பொருளுவமைச் செய்யுட்டிரட்டும்

மு ற் றி ற் று.

எல்லார் ஆறுமுக நாவலரால் கத்தியருபமாகச்செய்த

காரைக்காலம்மையார் புராணம்.

சோழமண்டலத்திலே, காரைக்காலிலே, வைசியர் குலத்திலே, தனத்தன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்குப் புனிதவதியார் என்கின்ற ஒரு புத்திரியார் பிறந்தார். அத்தனத்தன் அப்புத்திரியாரை நாகப்பட்டணத்தில் இருக்கின்ற நிதிபதி என்பவனுடைய புத்திரனாகிய பரமதத்தனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்து தனக்குவேறு பிள்ளையின்மையால் அவரை நாகப்பட்டணத்திற்குப் போகவிடாமல் தன்னுடைய வீட்டுக்கு அருகிலே ஒருவீடு கட்டுவித்து அளவிறந்த திரவியங்களைபுங் கொடுத்து, கணவனோடும் அதிலிருந்தினான். பரமதத்தன் அந்த செல்வத்தை விருத்திசெய்து இல்லறத்தை ஒழுங்குபெற நடத்திவந்தான். அவன் மனைவியாராகிய புனிதவதியார் பரமசிவனுடைய திருவடிகளிலே அன்பு மேன்மேலும் பெருக இல்லறத்திற்கு வேண்டிவன வற்றை வழுவாது செய்வாராயினார். தம் முடைய வீட்டுக்குச் சிவனடியார்கள் வரின் அவர்களைத் திருவ்முது செய்வித்து, அவரவர் வேண்டியபடி பொன் இரத்தினம் வஸ்திரம் முதலாயின உதவுவார்.

இப்படி நிகழுங்காலத்தில் ஒருநாள் பரமதத்தனிடத்திற் காரியமூலமாக வந்தவர்கள் சிலர் அவனுக்கு இரண்டுமாங்கனி கொடுக்க, அவனைவகளை வாங்கிக்கொண்டு அவர்கடங் கருத்தை முடித்து அவைகளை மனைவியாரிடத்திற் கனுப்பிவிட்டான். மனைவியார் அவைகளைவாங்கி வைத்தபின்பு, சிவனடியாரொருவர் பசிபினால்வருந்தி அவர் வீட்டிற் சென்றார். புனிதவதியார் அவ்வடியவருடைய நிலையைக்கண்டு கலத்தைவைத்துச் சோறு படைத்து அந்நேரத்திலே சுறியமுது பாகம்பண்ணப் படாமையால், “சிவனடியவரே பெறுதற்கரிய விருந்தினராய்வந்தபொழுதே இதைப்பார்க்கினும் பெறவேண்டிய பேறு நமக்கொன்று மில்லை” என்றுன்னி தங்கனைவனனுப்பிய மாம்பழங்களிரண்டினுள் ஒன்றை யெடுத்துக்கொண்டுவந்து படைத்து அவ்வடியவ

ரைத் திருவழுது செய்வித்தார். அடியவ பன்னம மாங்கனியோ
ண்டு புனிதவதியாருடைய செய்கையை யுவந்து போயினர்.

போயின் பரமதததன் நடுபபகலிலே தமமனைக்கு வந்து
போசனம் பண்ணுகையில், மனைவியாரே ஏகியிருந்த மாங்கனி
யைக் கொடுவந்து கலத்திலே வைத்தார். பரமதததன் மிகவீனிய
வக்கனியையுண்டு அதன் இனியசுவையினாலே திருபதியடை
யாது மனைவியாரை நோக்கி, “மற்றக்கனியையும் கொண்டுவந்து
வை” என்றான். மனைவியார் கொண்டுவரசு செல்பவர்போலப்
போய் நின்றுகொண்டு, நோக்கிது, தமமை விகவசிக்கின்றமெய்
யன்பர்கட் குற்றவிடது துதவுப பரமசிவனுடைய திருவடிகளைத்
தியானித்தார். உடனே அங்கடவுளுடைய திவ்விய நற்கரு
ணையினால், அத்தமதுரமாகிய வொரு மாங்கனியவர்கையில் வந்தி
ருந்தது. அவர் அதைக்கொண்டு வந்து கணவனுடைய கலத்திலே
படைக்க, அவனதனையுண்டு, அதன் சுவைய மயிழ்தினுஞ் சிறந்த
மையால், “இதுமுன் நான் தந்தமாங்கனியன்று; இதுதிரிலோகங்
களிலும் பெறற்கரிது. இதுநீர்வெங்குமை பெற்றாய்” என்றான்.
மனைவியா ரதைச் செவியுறது தமக்குத் திருவருளுதவிய திறத்
தை வெளிப்படுத்துவது கருதியன்று என்று நினைத்தமையால்
நிகழ்ந்ததைச் சொல்லமாட்டாதவரும, கணவனுக்குண்மையைம
றைத்துக் கூறுதலுந் தகுதியன்றென்றுநினைந்தபையால் அதனைச்
சொல்லாது விடமாட்டாதவருமாய், வருந்திதின்னு, பின்னிகழ்ந
தபடி சொல்லாதே கட்டுனெனஅது துணிந்து, “நீயிர் தந்த கணிகனி
லொன்றைஹ்மது யாருக்குப்பாடைய தவிட்ட மையால் இதற்கியான்
யாது செய்வென் என்று கவன்று, சிவபெருமானை தியானித்துக்
கொண்டுநின்றேன். அவரது திருவருளினாலே தக்கனிகனி என் கையில்
வந்திருந்தது” என்றா. பரமதததன் அந்நமபாதவனாகி, மனை
வியாரை நோக்கி “இந்தக்கனி சிவபிரானுடைய திருவருளினாலே
கிடைத்ததாயின், இன்னும் ஒருகனி அவருடைய திருவருளி
னாலே அழைத்துத்தா” எனப் புகன்றான். புனிதவதியாரவண்
விட்டகன்று பரமசிவனைத் துதித்து, “இன்னுமொருகனிதந்தரு
ளீராகில், அடியையனுடைய வார்த்தை யாததாய்விடும்” என்று
விண்ணப்பஞ் செய்ய, அடியவரெண்ணத்தை பூர்த்திசெய்வதே

கடனாகக் கொண்ட சுவாமியினுடைய திருவருளினாலே யொரு மாங்கனி யவர்கையில் வந்திருந்தது. அவரதைக் கொண்டுவந்து, மணுளன் கையிற்கொடுக்க, அவன் ஆச்சரியமடைந்துவாங்கினான். வாங்கிய பழத்தைப் பின் காணாதவனாகி மிகுந்த பயங்கொண்டு, மனந்தடுமாறி, அப்புனிதவதியாரைத் தெய்வமென நினைந்து அவரைப்பிரிந்து வாழவேண்டும் என்று துணிந்துதன்கருத்தை பிறருக்கு வெளிப்படுத்தாமல், அவரோடு தொடர்பின்றி யொழு கினான்.

ஒழுகுநாளிலே, ஒருமரக்கலஞ் செய்வித்து, தான் செல்ல விரும்பிய தேசத்திலே விரும்பப்படுகின்ற அரும்பண்டங்களை யதனிடத்து நிறையவேற்றி, சுபதினத்திலேசமுத்திரராஜனாகிய வருணனைத் தொழுதுகொண்டு, மாலுமி முதலியவரோடுமேறி அத்தேசத்தை யடைந்து, வாணிகஞ்செய்து சின்னாளாயின்பின், மீண்டும் மரக்கலத்தேறி, பாண்டி நாட்டுளுள்ளவோர் நகரடை ந்து, அங்குள்ளவொரு வைசியனுடைய குமாரியை மணந்துகொ ண்டு பெருஞ்செல்வத்தோடும் வாழ்ந்திருந்தான். அவனுக்கவ் வேந்திழை வயிற்றிலேஒரு பெண்மகவு பிறந்தது. அவன்தான் கூடி வாழ்தற்கஞ்சி நீக்கிய மனைவியாரைத் தான் வழிபடுந் தெய்வமாகக்கொண்டு அவருடைய “புனிதவதியார்” என்னுந்திரு நாமத்தையே அப்பெண்ணிற்கிட்டான்.

பரமதத்தனிப்படி யே இங்கேயிருக்க, புனிதவதியார்காரைக்காலின்கனகற்பிடுவோடு இல்லறம்வழுவாதுநடத்திவந்தார். அவருடைய சுற்றத்தார்கள் வாணிபத்தின்பொருட்டுச் சென்றபரம தத்தன் பாண்டிநாட்டிலே வோர் நகரத்திலே நிதியை விருத்தி செய்துகொண்டு வாசஞ்செய்கின்றனெனக் கேள்வியுற்று அவனிடத்திற் சிலரை யேகவிடுத்து, அவனது நிலையை யுணர்ந்து கவலைகூர்ந்து, புனிதவதியாரைத் தாமே அவனிடத்திற்குக் கொண்டுபோய் விடவேண்டுமெனவெண்ணி சித்திரச்சிவிகையில் சிறப்புடனேற்றிக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கு நகரத்திற்குச் சமீபித்து தாம் புனிதவதியாரைக் கொண்டுவந்தமையை யவனுக்காளனுப்பி யறிவித்தார்கள். அவனதனையறிந்து அச்சங்கொண்டு தன்னிரண்டா மனைவியோடும் மகளோடும் புனிதவதியாரிடத்தி

ற்குவந்து “அடியேன் உம்முடையகருணையிலேவாழ்கின்றேன் இச்சேபினுக்கு உமது திருநாமத்தையே பிட்டேன்,” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவருடைய பாதங்களிலே விழுந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தான். உடனே புனிதவதியார் தஞ்சற்றத் தார்களிடத்திலே அச்சத்தோடு மொதுங்கிநிற்க, அவர்கள் வெள்கி பரமதத்தனை நோக்கி “நீயுன்னுடைய மனைவியை வணங்குவதென்னை?” என்றார்கள். அதற்குப் பரமதத்தன் “நானிவரிடத்திலோர் பெரியவற்புதத்தைக்கண்டபடியால், இவர்தெய்வப் பெண்ணே யன்றி மானுடப் பெண்ணல்லர் என்று துணிந்து இவரைப் பிரிந்தேன். இவரையான் தொழுந்தெய்வமென்று கொண்டமையால், நான் பெற்ற விக்குமுந்தைக்கு இவர் பெயரைத் தரித்தேன். அதுபற்றியே இவருடைய திருவடியையும் வணங்கினேன். நீங்களுமீவரை வணங்குவீர்” என்றான். அதனைச் செவியுற்ற சுற்றத்தார்கள் “இது வென்ன வாச்சரியம்” எனத்திகைத்து நின்றார்கள். புனிதவதியார் கணவன் பகர்ந்த வார்த்தையைக் கேட்டு பரமசிவனுடைய உபயபாதார விந்தங்களைச் சிந்தித்து, “சுவாமி ! இவனுடைய கொள்கையிது. இனி இவன் பொருட்டுத் தாங்கிய வழுகுதங்கிய தசைப் பொதியை நீக்கி, தேவரீரைச் சூழ்ந்து நின்று துதிக்கின்ற பேய்வடிவை அடியேனுக்குத் தந்தருளல் வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார். அக்கணமே யக்கடவுளுடைய திருவருளினாலே, மாமிசம் முழுதையுமுதறி, எற்புடம்பாக, மண்ணுலகமும், விண்ணுலகமும் வணங்கும் பேய்வடிவ மாயினார். அப்பொழுது தேவர்கள் பூமாரி பொழிந்தனர். தேவதுந்துபிகளொலித்தன. இக்காஷியைக் கண்ணுற்ற சுற்றத்தார்களெல்லாருமஞ்சி அவரை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

புனிதவதியார், தமக்குச் சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே கிடைத்த ஞானத்தைக்கொண்டு, அற்புதத் திருவந்தாதியும் திருவிரட்டை மணிமாலையும் பாடி, திருக்கைலாசகிரிக்குப் போக விரும்பி, மனத்தினு மிகுந்த வேகத்தோடு சென்று, அந்தத் திருக்கைலாசகிரியின் பக்கத்தை யடைந்து, ஆங்கு காலினு

னடத்தல் தருதியன்றென்றொழிந்து, தலையினுலே நடந்து போய், மலையிலேறினார். ஏறும்போழுது, உமாதேவியார் அக் கோலங்கண்டு, எம்போலிகள் புனிதவதியாருடைய திடபத்தியைக்குறித்து உலகமாதாவாகிய உமாதேவியாரே ஆச்சரிய மடைந்தாராயின், நாம் எவ்வளவு ஆச்சரியம் அடைதல் வேண்டுமென்று சிந்திக்கச் செய்யும் பொருட்டுத் தாம் ஆச்சரிய முடையவராகி, அவரது பத்தி மகிமையை உயர் வொப்பிலாத சிவ பெருமானுடைய திருவாக்கினுலேயே நமக்குணர்த்துவித்து நம் மையுய்விக்கத் திருவுளங்கொண்டக்கடவுளை வணங்கி நின்று, “சுவாமி! இங்கே தலையினுல் நடந்தேறி வருகின்ற எற்புடம்பையுடையவரது அன்பின் மகிமை இருந்தபடி யென்னை” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய; பரமசிவன் “இங்கே வருகின்றவள் நம்மைத் துதிக்கின்ற அம்மையென்றறி. இப்பெருமை பொருந்திய வடிவத்தையும் வேண்டிப் பெற்றாள்” என்றார். பின் புனிதவதியார் அருகே வந்தவுடனே, உலகமெல்லா முய்யும்பொருட்டு, அவரை நோக்கி, “அம்மையே” என்றழைத்தார். அதுகேட்ட புனிதவதியார் “அப்பா” என்று சொல்லிக்கொண்டு, அவருடைய திருவடிகளிலே விழுந்து நமஸ்கரித் தெழுந்தார். சுவாமியவரை நோக்கி, “உனக்கு வேண்டும வரர்யாது?” என்றுவினா; புனிதவதியார் வணங்கி நின்று, “சுவாமி! அடியேனுக்கிறவாத பேரின்பமயமாகிய வன்புடேவண்டும்; இனிப்பிறவாமை வேண்டும்; பிறக்கினும் தேவரீரை யொருகாலமும் மறவாமை வேண்டும்; இன்னும், தேவரீர் திருநிருத்தஞ் செய்யும்பொழுது, தேவரீருடைய திருவடியின் கீழே சிவானந்தத்தை யுடையேனாகி, தேவரீரைப் பாடிக்கொண்டிருத்தல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தார். சுவாமியவரை நோக்கி, “நீ தென் திசையிலுள்ள ஆலங்காட்டிலே நம்முடைய நடனத்தைத் தரிசித்து, பேரானந்தத்தோடு நம்மைப் பாடிக்கொண்டிரு” என்றருளிச் செய்தார். அதுகேட்ட காரைக்காலம்மையார் சுவாமியை நமஸ்கரித்து அநுமதி பெற்றுக்கொண்டு, திருவாலங்காட்டுக்குத் தலையினுல் நடந்துசென்று, சுவாமியுடைய திருநடனத்தைத் தரிசித்து, “கொங்கைதிரங்கி” என்னும் மூத்ததிருப்பதிகத்தையும், “எட்டியிலவ மீகை” என்னுந் திருப்பதிகத்தையும் பாடினார். அவர் சுவாமியினுடைய தூக்கிய திருவடியின்கீழேசிவானந்தத்தை யனுபவித்துக்கொண்டு எக்காலமும் இருக்கின்றார்.

திருச்சிவமயபலம்

ஸ்ரீ வேதனியாச முனிவர் அருளிச்செய்த

பதினெண் புராணங்களுள்

பிரமாண்ட புராணம் பூர்வபாகம்

ஸ்தானப்ரசம்சா கண்டத்திலு

காதைகதாஸஸ்தலமகிமை யுரைத்த

பூர்வபுரபுகழோரம், பன்னிரண்டாம்

அத்தியாயங்களுள் விவரகதையானம்.

இ - 1

சித்தாடி இராமாயணம் ப்ரம்மஸ்ரீ

சுப்பராயசாஸ்திரியா ரவர்களைக்கொண்டு

காண்டகதாஸம் 1-1-ஸ்ரீ

சிவாபிபு. இராமசுவாமிபிரிஸ்தை யவர்கள்

முயற்சித்து மொழிபெயரினின்று

கிராவிடத்தில் மொழிபெயராகச்செய்து

அச்சிடுவித்த பிரதியினின்று

எடுக்கப்பட்டது.

பத்திரோராம் அத்தியாயம்.

ஓ செனனகாதி முனிந்திரே ! சாகம்பரிதேவியின் விரபாவத் தினாலும், அகத்தியர் முதலிய முனிவா பிராரததனையாலும், பரம சிவானுக்கரகத்தினாலும் கரமாயமைந்த அத்தலத்தில், வேதம் கரைகண்ட பிராமணர் பிராமணபத்தியும், வல்லமை யமைந்த அரசர்கள் பிர்மகூத்திரியரிடத்து வணக்கமும், வானிய வியாபார முற்ற வைசியர் பிராமண கூத்திரிய வைசியரிடத்து மரியாதையும், அடிமைத்தனமையுற்ற சூத்திரர்களும், மற்றெல்லாமரபினரும் சருவசம்பத்துக்களுமுள்ளவர்களாய் வரசஞ்செய்து வருகிறார்கள்.

அந்நகரிற் றெய்வமில்லையென்பவன், தரித்திரன், மூடன், ஞானமிலி, காமவெறியுள்ளோன், உலோபிகிருபணன், பிறர்மனையாளையும் பொருளையும் ஆசிப்பவன், மற்றெவ்வகையினானும் பாவி களெந்த மரபுகளினுமில்லை.

முப்பத்திரண்டிலக்கணம் பொருந்திச் சோழகுலசிகாமணி யாகிய சுதாம்சுகந்தரச் சோழமகாராசன் கால்வகைச்சேனையோ டந் நகரைப்பரிபாலித்து, பின் எல்லாத் தேயங்களுக்குத் தலைவ னாக ஆயினான். அவ்வரசனுக்குச் சமானரும் அதிகரு முலகத் தொருவருமில்லை. இத்திரன் பகைவராகிய வசுரர்களை ஜயித்து உப கரித்ததனால் மூவுலகத்திலும் மிகப் புகழ்படைத்து, எல்லாமண்ட லங்களையும் மரசாட்சி நடாத்தி கிகழுகளா திங்கள் மும்மாரிபெய்து பூமியெங்கும் பவிரவன முண்டாகி, மழையில்லாமையாலுண்டா யிருந்த வறுமைமாறிற்று. தன்மக்கள் போலப் பிரஜைகளைப் பரிபா லிப்பதனாற்பின்னைக்கு பின்னையளாகச் சந்ததிகளோடும் மனையாள் களோடும் அச்சம், கோயற்றவர்களாய்த் தீர்க்காயுற்றவர்க ளானார்கள்.

இவ்வாறு பரிபாலித்துவந்த வரசன் ஸ்ரீ கைலாசநாத மகா லிங்கத்தின்கண் மிகவும் பத்திவைத்து சித்தியி, பட்ச, இருது, அயன உற்சவங்களை, முறையாய் நடத்திப் பங்குனி மாதத்தில் கிருத்திகா நட்சத்திரத்தில் துவஜா ரோகணஞ்செய்து, உத்திர

கட்சத்திரத்தில் அச்சோததிர்த்தத்தில் தீர்த்தவாரி யுற்சவஞ் செய்வித்து விதிப்படி பிரமோற்சவத்தைப் பூதநிசேபது, சோமேசர்க்கு மாசிமதி அசுவதி நடத்திரத்தின் பிரமோற்சவத்துடங்கி மகக்ஷத்திரத்தில் சக்திரபுஷ்கரணியில் தீர்த்தவாரியையும், நித்திய கலயாணப பெருமாளுக்கு வைகாசிமாத்ததிற பிரமோற்சவத்தையும் ஆகமமுறைப்படி ஆண்டுதேடலும் நடத்தி யாவரையும் பாதுகாத்து வருவானாயினான்.

அத்தகைய சாகுமபரிபுரமாகிய காரைக்காலில் மேருமலைய்ணைய சொணங்களுள் இரத்தினங்களும்கட்டோலும் ஆதாயமுள்ள மிகக் செல்வமுடைய தனத்தத்தென்னும் வைபவ தருமவதியென்னும் மண்யாரோரில்லவாழகை செயது வாராநற்குற காலத்துப் பரமரிவப் பணிகளையுஞ் சைவர்களுக்கனந்தானமு மியற்றி சிற்சையும். பிள்ளையிலலாமையை மாற்றிக்கொள்ளும் வண்ணம் அஷ்டமிசுவாரத்திரி பிரதோஷம் சோமவாரமுதலான சிவவிரதங்களு மியற்றியும் உபவாச நிருநதும். சிவபூசை செய்து விதிவழி முற்கூறிய விரதங்களை முடித்துச் சிவபத்தாருக கமுதனித்துத் திருத்திசெய்து பின் பாரணை யுண்டும், மகப்பேற்றுக கெவ்வெவ ரெவ்வொவிரதபகன் மொழிவரோ, வவ்வ விரதங்களை யனுட்டித்துக் கொண்டு வரும்போது. பரமசிவகடாஷத்திலு லுத் தம்பண்ணிய பரிபாகத்தினாலுஞ் சிவனடியார்க் கழுதனித்து வரும் சற்கருமத்தினு லும் அவ்வையென றேவி தருமவதி கருபப வதியாகி, பத்தாருகிகளில், மேனகைபின்ற பாரவதியென மக களவடிவுடன் சர்வவிலக கணங்க ளும் சிறைநதவோர் பெண்ணைப் பெற்றாள்.

இலக்குமியையுற்ற பாற்கடல்போலும், கங்கையையுற்ற விமையம்போலும், அப்பெண்ணையுற்ற வையென் றுங்கொணு மகிழ்ச்சியுறலுக், கலிமதியோத்த கன்னிகை பிறந்தமையாற் றன குலம் புனிதமாயின தெனத்தேறி, அப்பெண்ணினுக்குப் பூதவதி யெனப் பெயரிட்ட னன் உத்தனவனத்திற கற்பகக் கொடிப்போல அவசைசிய ளில்லில் அப்பெண்மகன் உத்த வனா வ அழகிய ஹேனியில் வவ கதினாபணங்கொ கழுதல் அடிபாவு பல்லகித

துக் கொண்டிருப்பினுஞ் சிவனடியார்கள் வயது வளர வென்றாசி கூறியவளிக்கும் புதியையுடலம்புசித் தன்னுருவத்தினுலியாவரும் காழற வேம்பிராயம் பககபின் கித்த சுத்தியுற்று ஐர்நாள சோம வாரததனறு சந்திரபுட்கரணியில் நீராடிச் சிவதரிசனத்துக்கு வரும்போது அங்கு அமைக்கப்பெற்ற மடத்தில் படிக்கும்மாசி மதிமானமியங் கேட்டுப் பத்திரத்தைபுடன புராணிகரைவலம் வந்துதொழுது போய்றுகொள்ள.

ஐ மகாபிராமண ! எததருமஞ் செய்யிற பிறப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங்கள் நீங்கும்? முனிவர்க்குத்தாயுள்ள எததருமத்தை யெற்குப்புகேசுக்க வேண்டுமென்ப புகலப் புராணிகர் அப்பெண் பிள்ளையின் வினாவையும் மன ஆக்கத்தையும் வடிவத்தை யு கோக்க யுபதேசத்துக்குத் தக்கவனெனத் தேறி அறமபொருளினபம்வீ டெனனும் பெருமபயனகலையும் மிக்க நிவிலைகளை வீட்டும விர கையும் உளவிய வெல்லா முதவு மேனபாட்டினையுதரும ஒரு தரு மத்தை யுபதேசிக்கத் துடங்கினார்.

. புண்ணியத்துக்குப் புகலிடமான பெண்ணே ! கிடட்டையும் பிரமஞ்ஞாரியாக்கு மோரற முரைப்பேன கேள் உலக கருததரவா சிய சிவபெருமானுடைய புத்தியாலும் காரணாலிலலாமலே விசுவாசஞ் செயயுங் குணமுள்ளவாகளாய் மகிமைக் கிருப்பிடமுமாகிய சிவபத்தரகளுக்க னனமளித்துவருவதினாலு மெண்ணிய வெல்லாபினிதா கமுடிந்து பரமசிவனருளா விறுதியில் மோகஷ முறு மெனச் சாத்திரங் கூறலால் நீ வைகலுஞ் சோம்பாது சிவபத்தருக்குச் சந்தனம் பூக்களாற் பூசலையாற்றி யானைங்கொடுத்துவா, அன்னக் கொடையினும் பெரிதானவறமில்லை, உடலம்வருத்து விரத முனக் கொளனும் வேண்டா. இவ்விரத மொன்றுமே தவ ருதுஞற்றிவா வெனப்புகனற புராணிகர் மொழிவழியே பூதவதி தான் தருமசொருபியாகலி னன்றுமுத லன்னதான விரதமிடை விடாது செயதுவருவாள்.

இங்ஙனம் சிசுமுத தனதததனெனும் வையியன பூதவதிக்கு மணமகன வேண்டி சொங்குத் தேடியபின் காகப்பட்டினத்திற்

குணம், பருவம், உருவம், வித்தை, பொருள் முதலியன வொத்தி
ருக்குமோர் பிள்ளையைக் கண்ணுற்று, அவனுக்கு வதுவையாற்ற
த்துணிந்து, மணமாவிட்டுக் கல்யாண மண்டபங் கோலஞ்செய்து
வேதசாத்திரங்களைப் பொருளாகவுடைய பிராமணர்களையும்
புரோகிதரையும் வருவித்து உறவினமுறைபார்களையும் மந்திரி
யுடனே அப்பட்டினத்தரசனையு மழைத்துப் பிறகு, சந்தனம்,
புஷ்பம், தாம்பூலம், ஆடை ஆபரணம் முதலிய கல்யாண வஸ்து
க்களை மீட்டிப் பல்லியமுறுக்கி, யெதிர்கொடு சென்று மணப்
பிள்ளையை யழைத்து இல்லிலமைத்து, மற்றநாள் புரோகிதரை
விளித்துக் குருவே! மற்றும்மந்தனர் கூழாங்குளுடன் என்கன
னிகையின விவாகஞ்செய்துவிக்கவேண்டுமெனப் பிரார்த்திக்க,
புரோகிதர், ஓ பிரபுவே! கல்லவானும் அரசர் முதலிய சுற்றத்தார்
இஷ்டமித்திரர் சுபமுகூர்த்தங்களுமெல்லாமொத்துகொண்டிருப்
பதால் இனிதாழ்ப்ப தனறெனக் கூறித் தெரிந்தமட்டில் வதுவை
செய்துவிக்கிறேனெனறினங்கி, சருவாவயவ சுததரியாயும் சருவா
பரண பூஷிதையாயுமுள்ள கன்னிகையை மங்கன ஸ்நானஞ்
செய்தித்து, மந்திரத்தாற் கங்கணங்கட்டிக் கல்யாணமண்டப
முற்று, விதிப்படி மேடையமைத்து சுகதனபூஷபங்கனரால் காற்
புறத்துமலங்கரித்த பொற்பாலிகைகளையும், கெண்டிகளும், தாயங்
கள் திறைந்த மடகுகுகளும் தூபம் அர்க்கியம் அட்சதை
பொரி செய் முதலியவற்றிற் பூரணமாகியமற்றைப்பாத்திரங்களும்
விடாமல் மேடையில் வைத்து, அக்கிரியை காட்டிக் கல்யாணத
துக்குரிய ஓமங்கற்பித்து இனிககனனிகாதானஞ் செயயலா
மெனச் செபபதன தத்தவணிகர் மலையாளுடனெழுநது, சுகதோ
ஷமடைந்து, அக்கிரிச்சாட்சியாகப் பரமதத்தனெனனும் பிள்
ளைக்கு வரதக்ஷணையளித்துப் பெண்ணைக் கன்னிகாதானஞ்செ
ய்து கொடுத்தார்.

அக்கல்யாண மகோற்சவத்தி லொருகோடி செம்பொன்
களும், நாலுகோடி வெண் பொன்களும், இலட்சம் பசுக்களும்
மணப்பிள்ளைக்குப் பரிசளித்து, அவளவு பொருள் பிராமண
தக்ஷணையாகவு மீர்து, கல்யாணச் சடங்கு முற்றியபின் எல்லா

வுறவின் முறையார்களும், சம்பந்தியர்களும், அவர்க்கேகுலா ரவரவர்கட்கு விடையளித்தனுப்பி, மணட்டியும்மணுளனும் இரதி மன்மதன்போல வெஞ்ஞானமும் போகவின்பநுகருமண்ண மெண்ணிச், சம்பந்தியான கர்மதத் தனைப் பிரார்த்திக்கவவனு மிசைந்தனுமதி யளித்தபடி தன்மருகளைத் தன்னில் திருக்கவைத்தனன்.

பின் பூதவதியுடன் பரமத்தத் மருமகவணிகன ராடோறும் ஆயிரம் சைவர்களுக்கு அன்னமளித்துப் பின் புசித்துவருவானு யினன். அப்பொழுது தனத்தனென்னும் மாமனார் தன் பொருளிற்பாதி கூறிட்டு மருகனுக்களித்துப் பெண்ணும் மருகனு மின்பநதுயககவோர் சித்திரமாளிகை யமைத்துப் பலபணிப்பெண் களையும் பணிபுரி ஆட்களையும் ஏற்படுத்தி, பாற்கடலில் மகாலட்சுமியும் விஷ்ணுவும் பள்ளிகொள்ளா மிடம்போல பெண்ணும் மருகனு மேகார்தமாயிருக்கப் படுக்கையறை யமைத்தனன். இளம்பிராயத்தே ஓழிவடைந்த வச்செட்டிப்பெண் சர்வபிரானிகளிடத்தும் பரமசிவன் வாசனா செய்துவருகிறாரென ஏறககாலமுஞ் சிந்தித்துக்கொண் டொவ்வொரு தினத்திலுங் காலையெழுந்து தன்கணவனுடன் அச்சோத நீர்த்தத்தில் நீராடிக் கைலாச நாதரைச் சேவித்து நிதநியகருமங்கன முடித்துத் தம்மில்லிற் போந்து பிராமணர்க்கு வேண்டிவன கொடுத்து, உச்சிப்பொழுதிற சந்திரதடத்திற் படிந்து, சோமேச்சுரதரிசனம் விதிப்படி கிகழ்த்தி, இல்லம்புகுந்து வந்திருக்குஞ் சைவர்களைச் சோமநாத சொருபரென்றுன்னி, தன்னுசா னுணர் த்தியவண்ணம் திருத்தியுற அன்னம் புசிப்பித்துவரா கின்றான்.

பதினோராம் அததியாயம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஓ செனனகாதி முனிவர்களே! சிவபதத சிகாமணியாகிய அப பூதவதியானவன் ஓவ்வொரு தினத்திலும் ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரத்திற்குக் குறைபாமற் சிவபதத ரௌவளவின ராஜினுமவர் களைச் சிவ சொருபரென்றெண்ணி மிகவுபசரித்து, பாலன்ன மும் பண்ணியங்களுந் மற்றையுணவின பொருள்களுங் கொண்டு, குறைவறத் திருத்தியெய்வித்துக்கொண்டு, தனக்குச் சிவகடாக்ஷ மெக்காலங் கிடைப்பதோவெனத் தியானித்து, ரிரமெடுத்து வரத் சிவபத்திபோலவே வந்ததுவருவான்.

இங்ஙனம் சிகழ்வொருவர் னொருசிவபததா ஒருகொம்பிலே தெரங்குமிரண்டு தேமாவகாரிகளை மருமகர்பெட்டியாருக்குக் கா ணிக்கையாகக்கொடுக்க அவர் வரங்கிப் பூதவதியைநிகொடுக்க அவர் வரங்கித் தன்னிலிற் பதனமாக வைத்தான். பிற்புறநா கருணைக் கடலாகிய கைலாசநாதர் குரவனுபதேசத்தினால் தம்ப த்தர்க் கனனங்கொடுத்து, தமமையும் பத்தியுடன களிகூர்ந்து புசித்துவரும அப்பூதவதியைப் பரி கழித்துக் கடாக்ஷிக்கரச சிவ பத்தவடிவரதரித்து. இல்லத்திற்போகது அவனை கோக்கி மிகப் பசித்தவர்போல ஒருவார் ததை யுரைப்பார்.

ஓ குழந்தாய்! நான் மிகக்கிழவன், பசி சீரமபவருததுகிறது. விரை தன்னங்கொடாவிடி லுயிர்தீங்குமபோ லிருக்கின்றது. சித் திரம் அமுதனிப்பாமெனப்பரமசிவன கேட்ப, அபபூதவதிமுதியோ னைப் பார்த்துத் தெண்டனிட்டி சீரமபக்களிப்புடன் ஓ வவாமி! என்புருஷன் சிவபத்தரோடு புசித்துப் புறஞ்சென்றார் கணப் பொழுதுபொறுத்திருப்பிரேல அடிசிலட்டு அமுதுபடைக்கிறேன். அதுவரையுந் தாங்காதாயின் இல்லிலிருக்கும் மிச்சிலன்னம்படை க்கிறேனென, அதற்குடனபடவே மிகவுமவிரைந்து கிழவனையா சனத்திருத்திப் பாலன்னம் படைத்து உபவசனமாகத் தேமாவக ணியொன்றைப் படைக்கவுண்டு மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது சீரம்ப வுந் திருத்தியாயிற் மெனப் புகழ்ந்து மறைத்துபோயினா.

அப்பெண் கிழவோன மறைத்துற்றதை யெண்ணி வியப்புற் றுச் சிவனடியார்க் கித்தகைய மகிமையுள தாவென்று சினைத்துக் களித்திருக்கும்போது, ஆசிகூறுஞ் சிவபத்தர்களுடன கூடிக் கணவன் சாயங்கால உணவின பொருட்டா வந்துற்றார். அப்போ தவா கணவனிஷ்டப்படி, பாலன நங்குலத்திட்டு கட்டிமாங்கனி யையும் வைத்தனள். அமிர்த நனவவிலியபழத்தைச் சுவைத்து மிகக்களித்து மற்றோர் கனியையிடென்று முகத்தைகோக்கிக் குறிப்பிட்டிகேட்க, உண்மைசொல்ல வசமுற்றுக் கொணரது வருகிறேனென்று சொல்லி மடைப்பளவிகுட் சென்று தன்னிரு கைகளையுநதுக்கி “ஓ சுவாமி! இச்சமய மிரகஷிக்கவேண்டுமெனச் சரணமடைந்து பிரார்த்தித்துத்ததுதிகப பரமசிவகடாக்ஷு ததினா லொரு மாங்கனி கையுற வதனைக்கொடுவது புருஷ னாக கமைத் தனள். அவ்வணிக னககனிபைச் சுவைத்து முன்னொரு பழத்தி னுமமிகவிலிமையாயிருப்பதைக்கண்டு வியந்து இப்பழமேதென்று வினவப் பரமசிவகடாக்ஷுத்தினும் கிடைத்ததென நவஞண்மைகூற அங்ஙனமாயின அவ வீசனிடமிருந தின்னுமோர் கனி யேற்றுக் கொடுப்பாயென நவன்வேண்ட அவனும் நன்கனவிசைந்து பண் டிபோல அன்னசாலை யுட்சென்று உன்னடியாககு அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்கிற புருஷார்த்தங்களை மளித்தருளும் அம்பிகா சகாய ஓ +சா, மாயையை வென்றோய, சுவாமி, இன்னுமொரு பழமீதருள வேண்டுமென்றிரகக், நித்திய சந்துஷ்டரான பரம சிவன பின்னுமோர் மாங்கனி பேணியவிககக் கொணர்ந்து அத னையுந தன்புருஷனுக்கிட்டுக்களித்துப் பூரணதிருத்தியுற்றான்.

அப்பொழுது பரமத்ததன் கன்மனையான மகிமையை நேரி லேகண்டு, மனமகிழ்ந்து “பிரமனாதிதேவர்களுக்கும் அறிவரிய பரமசிவன் இவளாதீனமாயினார். இவன்பார்வத்தேவியின் அமிசக் தான். தடையில்லை. இல்லையாயினிவட்கிவ்வளவு சத்தியமையாது. இவளை மனைவியாக வைத்துக்கொண் டிருப்பேனேயாகிற் சிவக் துரோகஞ் செயதபாவம் சம்பவிகும என்ற்ச ச முண்டாகின்றது. விட்டுவிடினுந் தோஷமுண்டாகின்றது. நானெனசெய்வேன் சுவா மி” எனச் சிந்தைகலங்கி வாணிகத்தொழிற்கண்செல்லும் வியா ஜத்தை மிட்டவளைவிட்டுப் புறம்போவதே கருமமெனக் கடைட்

பிடித்துப் பல்பண்டப் பொருள்களைமிகுதியாகக் கப்பலிலேற்றிக்கொண்டு வர்த்தகஞ்செய்யத் தீவரத்தரம் போய்வருகிறேனென்று புதவதிக்குப் புகன்றுகொண்டு மோர்தீவினுக்குச் சென்றிழிந்து. ஆங்குத்தான் கொடுவந்த பல்பண்டங்களையும் விற்ப்பு, திரவியங்களைக் கைக்கொண்டு புதவதியின் சரித்திரத்தைபெண்ணி யெண்ணி, மிகக்கவிகூர்ந்து, கடல்வெறியே தன்நீவினுக்குவந்து, பாண்டிநாட்டில் தாம்பிரபரணி நதியென்னும் பொருளையாறு சமுத்திரத்திற் சேருவதற்குச் சமீபத்திலிருக்கும் கனகலமென்னும் நகரத்தில்விலைக்கில் வாங்கிக்கொண்டும், இரண்டாநதாரமாக வேறொரு பெண்ணை மணந்துகொண்டும், வசித்துவரும்போது, சிலகாலத்துக்கு பின்பு இளைய தாரத்துக்கோர் பெண்மகவு பிறந்தது, அதனால் மிகவும் புகழ்வுற்ற அவ்வணிகன் அநேகம் பிராமவர்களுக்குத் தனத்துடன் தான்யங்களைத் தானங்கொடுத்து, உத்தமியான தனமுதலமனைவி புதவதிக்குச் சொல்லாமல் வேறு விவாகஞ் செய்துகொண்டது முதலிய தன குற்றங்களைப் பரிகரித்துக் கொள்ளும்பொருட்டுப் பிறந்த பெண்குழவிக்குப் புதவதியென்பபெயரிட்டு, எக்காலத்தும் புதவதியெனநிற மனைவியைச் சிந்தித்துக்கொண்டு வருவாரெனினும்.

இங்கே புதவதி தீவரத்தாஞ் சென்றிருக்கும் தனகணவனை யெப்போதுஞ் சிந்தித்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு தினத்திலுங்காலையிலச்சோதை நீராடி, கைலாநாதரைப்பூர்வம்போல் பூசித்துத் தன கணவன் தீர்க்காயுளுடன் சுகமாக வந்து சேரவேண்டி நூறுபிரதக்ஷணநமஸ்காரங்களைச்செய்து இவ்வண்ணமே ஆரங்கநாதர்க்கும் மற்றும் ஆறுமகாலிங்கங்களுக்கும் விதிவழி அர்ச்சித்து, இல்லம்போந்து சிவபத்தர்க்குத் கட்டின் றியன்னம் படைத்து, மட்டில்லா வன்னதானஞ் செய்துகொண்டு தானொரு காலம் அற்ப வுணவுகொண்டு, கணவன் வரவை யெதிர்தோக்கியிருந்தனர்.

சிலநாட் சென்றபின் தனத்தனென்னும் வைசியன், வானிகஞ்செய்ய வெகுகாலத்திற்கு முந்தித் தீவரத்தாஞ் சென்ற மருகன் பாண்டி நாட்டிற் கனகலமென்னும் பட்டினத்திலவந்து

வசிக்கிறானெனத் தனக்குற்ற சிலரால் சிச்சிதமாகத் தெரிந்து, பெண்ணை மூடுசிவிகையி லேயுவித்துப் பரிவாரங்கள் சுற்றத் தார்களோடு அவனிருக்குமிடம் செல்லவனுப்பினான்.

அப்போது தன்னில்லத்தில்லாத புதவதியி னடியிணைகளிற் பரமதத்தன் மலையாள வந்து வீழ்ந்து. ஓ புதவதி! உன்னைப் பார்வதிதேவி யெனறென னிச் சரணமடைந்தேன. நான் செயத குற்றங்களைப் பொறுதருள்வாய். உனபெயரை யெப்போதுஞ் சிந்தித்து வரவேண்டிபே இககுழகதைக் குண பெபரிட்டேன. என்னைக் கணவனாக கினைத் திறகுப பீபாகததாகத் தோற்று கிறது. நானினனு மோரிட மோடிச்செல்கிறேன். எனக்கு கீ இல்லாநல்லன், என் குலதெய்வம் ஆதலாலென்னைக் காப்பாற்ற வேண்டு மெனப் பிரார்த்திக்கப், புதவதி ஓ நாதா! இச்சரீரம் உமமதெனறெண்ணி ரிகநான்வரை யிரகஷித்துக்கொண்டு வந்தேன. உமக சிச்சரீரத்திற் பிரிய மில்லையாயில் இப்பொழுதே பரமசிவன சார்பம் போகக்கடவேனெனக கூறிப் புருடரிட மில் விடைபெற்று, தான கொண்டுவந்த திரவியங்களை யங்ஙனா பிராமணருக்குத் தத்தஞ்செய்து, தனனுடலம் விட்டுவிடுவதற் குற்றபோது, அவன் சரீரத்திலிருந்து வணை, இரக்தம், மாமிசம் இவைகண்டங்கண்டங்க ளாகச் சிதறிப்போயினபின் எந்த வடிவை யுற்றுப் பரமசிவனைத் தரிசிப்பதற்குக் கைலாசம் செல்லலாமென்று எண்ணித்தேறிப்பார்த்த மாத் திரத்தில தேவர்கள், அசுரர்கள் கூடவெருவும்படியான பிசாசவடிவமேற்று, கைலாயத்தைக்குறித் துப் புறப்பட்டுச் செல்லுமவன், இடையில் தேவர்களாலும், முனி வர்களாலும்பண்டே பிரதிட்டைசெய்யப்பட்ட மகாலிங்கங்களையும் சுயம்புலிங்கங்களையும் முறையாகச் சேவித்து, தமிழ்ப்பாஷையி னுல் தோத்திரங்கள் பாடி, தன்பிறப்பிடமான காரைவனக்ஷேத் திரத்தில் விசேட அபிமானமுற்று, அந்தக்ஷேத்திரத்திற் சென்று கைலாசநாதர், காளமேகேசர், காளகத்தீசர், அருணா சலேசர், ஏகாம்பரேசர், சோமேசர், அகத்தீசர், நித்தியகல்யா ணப் பெருமா ளிவர்களைப் பண்டுபோற் பூசித்து, ஆனந்தங்கொ ண்டி மனக்கவலைவிண்டு, திராவிடபாஷைத் துதிகளினுற் ரோத திரஞ் செய்துகொண் டிருந்தான்.

அப்பொழுது, ஓ பூதவதி! குழந்தாய், சர்வமங்களாம்பா
ளுடன் கூடி யெழுந்தருளியிருக்கும் பரீகண்ட பரமேசுவர
ருன்னைக் கடாவிக்கப் பேராசை கொண்டிருக்கிறார், நீ இப்பொ
ழுதே கைலாசம் செலகவென ஆகாசவாக் குண்டாகக் கேட்டப்
பொழுதே பூதவதி யவ்விடம் நீங்கிப்போய், சிவபரிவார கணங்
களாற் சேவிக்கப்படுங் கைலாசத்தின் றுழ்வரை சேர்ந்து, இவ்
விடம் காலூன்றி யியங்கொற் சிவாபராத முண்டாமென அஞ்சி,
தவத்தின் பெருமையாற் றலீகீழாக நடந்து செல்வாளாயினாள்.

அப்போது பரமேஸ்வரி பரமசிவனை நோக்கி, ஓ சுவாமி! தே
வரீர் சமீபத்தை யெண்ணித் தலைகீமாக வரும் மிகப்பயங்கரமான
விப்பிராசம்யார்? கைலாச மலையில் இருபத்துநாலாடும் யோசனை
தூரந் தலைகீழாக நடந்து, தேவரீர் சமீபம் வருகிற விவள் தவத்
தின் மகிமையை யெனக் குணர்த்தல் வேண்டுமெனப் பிரார்த்
திக்க, மகேசுவரன்மந்தகாசஞ் செய்து ஓபார்வதி! இவ் ளெந்தாய்,
நம் பத்தருக் கன்னயிட் டளித்தவள், உனலாற் பூசிககத்தக்க
வென வுணர்த்தி, அம்பாளுட னெதிருற்றழைத்து, தாயே
சுகமாக வந்தலையா! இங்குவா விங்குவா வெனக் கைகொடுத்
தழைத்தனர். அப்போது காரைக்காலம்மை பகவானை வணங்கி
ஓ! சர்வாந்தரியாயியே! தேவ தேவ! என்னைக் காத்நருளல்
வேண்டுமென வேண்டப் பரமசிவன், உனக்கு என்னவாம்வேண்டு
மெனச் சொல்லுகிறாள்.

சுவாமி, பராசத்தியுடனே கைலாயத்தில் வாசஞ் செய்யுந்
தேவரீரைத் தரிசித்த வெனக்கு வேறு வரம் வேண்டிவதென்.
என்னிலும் பாக்கியமுற்றவ ருலகத்தில் வேறில்லை. எற்கேதேனு
மோர் வரமளிக்கத்தான் வேண்டுமெனத்தேவரீருக்குத்திருவுள்ள
மாயின், தேவரீர் ஆனந்தத் தாண்டவந் தரிசிப்பிக்க வேண்டு
மெனப் பகவான் திருவாலங்காட்டிற் றரிசனமளிப்போம், அங்குப்
போதியென்று விடையளிக்க, அவள் அவ்வளவு சேய்மை யேருவ
தற் கெனக்குச் சத்தியில்லையே யென்று பாதத்தைப் பற்றிக்
கொள்வதற்கு விரைந்தோடி வரும்போது மறைத்து போயினாள்.

அப்பொழுது பரமசிவன் றிருவடி கையுருமையினுற் சோக முற்றிருக்கு மம்மையை, மகாகணபதி பரமசிவ னுக்கொப்படி தன கைகளினுற் றூக்கி யெடுத்திணைத்துக்கொடுசென்றத் திரு வாலங்காட்டிற் சேர்த்துச் சோகக் தெளியும்வண்ணம் செய்தனர்.

பின் அம்மை களை தெளிந்து கண்விழித்து நோக்குழி நவ ரத்தினங்களா லிழைத்த வோர்பேரம்பலத்தையும், பொற்பிரம்பு தரித் ததிகார வேடம்பூண்ட நந்திச பகவானையும், யாழிற் கானஞ்செய் கலைமகளையும், வேயங்குமுலாது மிலக்குமிதேவியை யும், மத்தளங் கொட்டிற் மகாவிஷ்ணுவையும், தாளத்தட்டிற் பிரம தேவனையும், விளக்காகவமைத்த வேதங்களையும், வியப்புற்று நோக் குஞ் சனக, சனர்தன், சனாதன, சனந் குமார ஜனங்களையும், கூத் தாடும் மனறாக வமைத்த காயத்திரி, சாவித்திரி சரசுவதிகளையும் வாரியிறைத்திருக்கும் மலருருவாதரித்தவேழு கோடி மந்திரங்களையும், சிங்காசனமாக விளங்கும் பஞ்சாக்கர மந்திரத்தையும், கண்ணாடிகளா விளங்குஞ்சந்திர சூரியரையும், பராசத்தியாகிய நாடக மேற்படுத்தியபிரபுவையும், கைத்தீவட்டி பற்றியிருக்கு மந்திராதி தேவர்களையும் நோக்கி, உளங்கனித்து, இத்தகைய ஆனந்தத் தாண்டவ மூர்த்தியைத் தரிசனஞ் செய்ய, எனக்காகவே இவ்வன மமைந்த சேவை தரிசிப்பித்தீரேயென மிகவுங்கொண்டாடிப், பிர மாதிகேவர்களோடியுந், தேடியும் மனம்வாடியும், கவலையுடன்கூடியும், காணவொண்ணாத் திருவடி தரிசன மெனக்குக் கைகூடிற்று உம்கிருபையினுலே, எனமிகத்துதித்துத் தானுந்தாண்டவமாடித் தனனை மறந்திருக்கு மம்மையை அவ்விடமிருந்து பகவான்கேரி லிழைத்துக்கொடு, தன்னுலகமாகிய கைலாயஞ் சென்று சேர்த்து தம்மிடத்தி லெப்போதுங் கூடவே வசித்துக்கொண்டு வரும்படி யான சாமிப்பிய முத்தியென்று சொல்லப்படு மிரண்டாம் முத்தி யைத்தந்தருளிக்கூடவே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

முற்றிற்று.

மகாமகோபாத்தாபா, டாக்டர்

உ. வெ. சாமி 1 நூல் நிலையம்

அச்சு: 1920, சென்னை-20.

